CĂRȚI ROMANTICE

Un joc de noroc

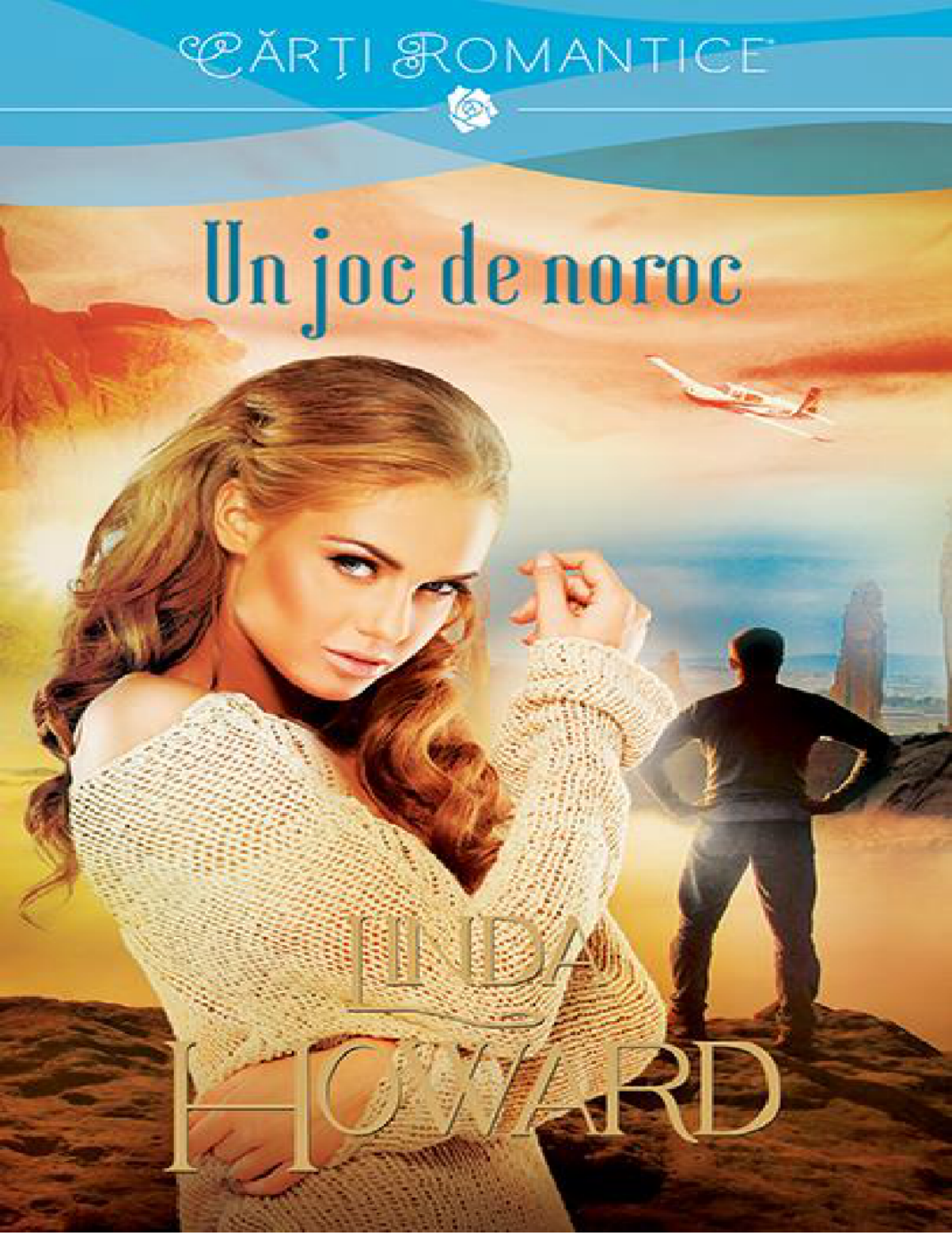

LINDA HOWARD

LINDA HOWARD

Un joc de noroc

Traducere din limba engleza
Alina Rogojan

Lira

A Game of Chance

Linda Howard
Copyright © 2000 Linda Howington
Ediţie publicată prin înţelegere cu
Harlequin Books S.A.

Un joc de noroc
Linda Howard

Copyright © 2015 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HOWARD, LINDA
Un joc de noroc / Linda Howard;
trad.: Graal Soft. — Bucureşti: Litera, 2015

ISBN 978-606-33-0039-4

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31 = 135. 1

Începutul

Întoarcerea în Wyoming – întoarcerea acasă – stârnea întotdeauna în Chance Mackenzie un amestec atât de intens de emoţii încât nu reuşea niciodată să decidă care domina, plăcerea sau disconfortul acut. Era, din fire şi prin formare – nu că ar fi avut parte de vreo formare în primii paisprezece ani de viaţă –, un bărbat care se simţea mai în largul lui singur. Dacă era singur, putea să-şi facă treaba fără a fi nevoit să se îngrijoreze pentru altcineva în afară de el însuşi; la fel, nu era nimeni care să-l sufoce cu preocuparea faţă de soarta lui. Profesia pe care şi-o alesese nu făcea decât să-i întărească aceste înclinaţii, căci operaţiunile sub acoperire şi activităţile antitero îi impuneau să fie secretos şi circumspect, fără să aibă încredere în nimeni, fără să permită nimănui să se apropie de el.

Şi totuşi… Şi totuşi, avea o familie. Mare, gălăgioasă, de o ambiţie feroce, refuzând să-l lase să se retragă, deşi nu era deloc sigur că ar fi fost în stare de asta, chiar de l-ar fi lăsat. Era întotdeauna un efort teribil să se întoarcă în acea atmosferă sufocantă, să fie tachinat şi luat la întrebări – *tachinat,* tocmai el, de care se temeau pe bună dreptate unii dintre cei mai feroce ucigaşi din lume –, să fie îmbrăţişat şi sărutat, răsfăţat şi certat şi… iubit, ca şi cum ar fi fost la fel ca toţi ceilalţi. Nu era aşa, o ştia prea bine; undeva în adâncul minţii lui, ideea că nu era ca ei stătea mereu aprinsă, ca o lumină de veghe. De fiecare dată însă, ceva din adâncul sufletului său, ceva ce tânjea exact după lucrurile care-l perturbau atât de mult, îl atrăgea acolo. Iubirea era înspăimântătoare; învăţase de la o vârstă fragedă şi în condiţii aspre cât de puţin se putea baza pe alţii.

Simplul fapt că supravieţuise constituia o dovadă a durităţii şi inteligenţei lui. Nu ştia câţi ani avea sau unde se născuse, ce nume i se dăduse în copilărie sau chiar dacă primise unul – nimic. Nu avea nicio amintire legată de o mamă, un tată, cineva care să fi avut grijă de el. Mulţi oameni pur şi simplu nu-şi mai amintesc nimic din primii ani de viaţă, însă Chance nu putea găsi alinare în gândul că poate existase cineva care să-l fi iubit şi să-l fi crescut, fiindcă îşi amintea al naibii de multe alte detalii.

Îşi amintea cum furase mâncare când era încă atât de mic, încât fusese nevoit să se ridice pe vârfuri pentru a ajunge la merele aflate într-o cutie în supermarketul unui orăşel. Petrecuse deja mult timp în preajma altor copii, astfel că, luând ca reper înălţimile la care îi văzuse la diverse vârste, putea estima că nu fusese mai mare de trei ani, poate nici măcar atât.

Îşi amintea cum dormise în şanţuri când era cald, cum se ascunsese în hambare, magazii, şoproane, orice clădire aflată la îndemână, când era frig sau ploua. Îşi amintea cum furase haine, uneori prin metoda simplă de a surprinde un băiat jucându-se singur într-o curte şi a-l dezbrăca făcând uz de superioritatea fizică.

Chance fusese dintotdeauna mult mai puternic decât alţi băieţi de înălţimea lui din simplul motiv că trebuise mereu să se lupte pentru a rămâne în viaţă.

Ţinea minte că la un moment dat se luase după el un câine, o potaie alb-negru care-l urmase neabătut şi se ghemuise lângă el ca să doarmă. Îi fusese recunoscător pentru căldură. Ţinea minte şi că, atunci când dăduse să ia o bucată de friptură pe care o furase din pubela unui restaurant, câinele îşi înfipsese colţii în mâna lui şi i-o înhăţase. Încă mai avea două cicatrice pe mâna stângă. Patrupedul devorase imediat carnea, iar Chance mai trăise o zi fără mâncare. Nu-i purtase pică noului său tovarăş; îi fusese foame şi lui. Îl alungase însă după aceea, căci îi era destul de greu să fure destulă hrană pentru el însuşi. Pe deasupra, înţelesese că, atunci când era vorba de supravieţuire, fiecare era pe cont propriu. Poate că avea doar vreo cinci ani când învăţase acea lecţie, dar i se întipărise bine în minte.

Desigur, faptul că putea să se descurce perfect atât în zonele rurale cât şi în oraşe, în orice condiţii, era un atu imens în profesia lui acum, deci presupunea că prima parte a existenţei lui avusese unele beneficii. Chiar şi aşa, nu ar fi dorit nimănui o copilărie ca a lui, nici măcar potăii nenorocite care îl muşcase.

Viaţa lui adevărată începuse în ziua în care Mary Mackenzie îl găsise zăcând la marginea unui drum, adus în pragul morţii de o gripă gravă care se transformase în pneumonie. Nu-şi amintea prea multe din următoarele câteva zile – fusese prea bolnav –, dar ştiuse că se afla într-un spital şi fusese înnebunit de teamă, fiindcă asta însemna că intrase pe mâinile sistemului şi era, în realitate, prizonier. Era evident minor, fără acte de identitate, aşa că medicii aveau să anunţe autorităţile de protecţie a copiilor. Cum îşi petrecuse toată viaţa evitând exact acest gen de situaţie, încercase să-şi facă planuri de evadare, dar gândurile îi erau vagi, greu de organizat, iar organismul îi era prea slăbit ca să răspundă solicitărilor.

În tot acest timp îşi amintea că fusese alinat de un înger cu ochi blânzi, de un albastru cenuşiu şi păr grizonant, cu mâini răcoroase şi o voce tandră. Îşi amintea şi de un bărbat masiv, cu pielea închisă la culoare, un metis de indian care îi răspunsese în repetate rânduri, cu mult calm, la cea mai profundă temere a lui:

— Nu o să-i lăsăm să te ia, repeta bărbatul cel masiv de fiecare dată când Chance se trezea pentru scurt timp din toropeala produsă de febră.

Nu avusese încredere în ei, nu crezuse promisiunile uriaşului metis. Chance îşi dăduse seama că şi el era parţial amerindian, dar asta nu însemna că putea să se încreadă în acei oameni mai mult decât în acea potaie hoaţă şi ingrată. Era însă prea bolnav, prea slăbit ca să fugă ori chiar să se împotrivească. În perioada cât fusese neputincios, Mary Mackenzie reuşise cumva să-l lege fedeleş cu devotamentul ei, iar el nu mai fusese niciodată în stare să se elibereze.

Detesta să fie atins; dacă cineva era suficient de aproape ca să-l atingă, era suficient de aproape şi ca să-l atace. Nu putuse să li se opună asistentelor şi doctorilor care îl înţepau şi palpau şi îl manipulau ca şi cum nu ar fi fost decât o bucată de carne fără minte. Îndurase supliciul scrâşnind din dinţi, chinuindu-se să-şi stăpânească panica şi impulsul aproape copleşitor de a li se împotrivi, căci ştia că dacă ar fi făcut-o ar fi fost imobilizat. Trebuia sa rămână liber pentru a putea să fugă după ce se întrema cât de cât.

Aparent, *ea* îi stătuse alături în tot acest timp, deşi logica îi spunea că, fără îndoială, erau momente în care părăsea spitalul. Când era mistuit de febră, îl spăla pe faţă cu o cârpă udă şi îi punea comprese cu gheaţă. Îl pieptăna, îl mângâia pe frunte când capul îl durea atât de tare încât avea impresia că avea să-i crape tot craniul şi îl spăla ea însăşi de când observase cât de tare se agita atunci când o făceau asistentele. Cumva, gesturile ei i se păreau mai uşor de suportat, deşi, chiar bolnav fiind, fusese nedumerit de propria lui reacţie.

Ea îl atingea constant, anticipându-i dorinţele, astfel că perna îi era înfoiată chiar înainte să conştientizeze el vreun disconfort, temperatura din încăpere era reglată înainte să i se facă prea cald sau prea frig, picioarele şi spatele îi erau masate când febra îi stârnea dureri din cap până în picioare.

Acea grijă maternă îl înspăimânta, dar Mary profitase de slăbiciunea lui fizică şi îl copleşise cu atenţiile ei, ca şi cum ar fi vrut, în acea perioadă scurtă, să-i compenseze o viaţă întreagă de lipsuri.

Treptat, în cursul acelor zile înceţoşate de febră, chiar şi atunci când nu era capabil să-şi deschidă pleoapele grele, începuseră să-i placă atingerea mâinii ei răcoroase pe fruntea lui şi sunetul liniştitor al acelui glas dulce. La un moment dat, după un coşmar, se trezise plin de spaimă şi o descoperise cu braţele petrecute în jurul lui, sprijinindu-i capul pe umărul ei îngust ca şi cum ar fi fost un copilaş, mângâindu-l blând pe păr în timp ce îi murmura cuvinte liniştitoare – iar el alunecase din nou în somn simţindu-se alinat şi cumva… în siguranţă.

Îl surprindea întotdeauna, chiar şi acum, cât de mărunţică era. Posesoarea unei asemenea voinţe de fier ar fi trebuit să aibă doi metri înălţime şi o sută patruzeci de kilograme, cel puţin aşa s-ar fi explicat cum de putea forţa întregul personal al spitalului, chiar şi pe doctori,

să-i îndeplinească toate cererile. Ea îi estimase vârsta la paisprezece ani, însă chiar şi atunci era cu un cap mai înalt decât femeia delicată care preluase controlul asupra vieţii lui. În acest caz, mărimea nu conta: era la fel de neputincios în faţa ei ca personalul spitalului.

Nu putea să facă absolut nimic pentru a-şi combate dependenţa tot mai puternică faţă de grija maternă a lui Mary Mackenzie, deşi era conştient că aceea era o slăbiciune periculoasă. Nu ţinuse niciodată la nimeni sau la nimic, ştiind instinctiv că astfel şi-ar fi expus vulnerabilităţile emoţionale. Însă toate aceste principii nu-l mai puteau apăra acum; până să se facă suficient de bine pentru a putea ieşi din spital ajunsese să o iubească pe femeia care hotărâse că avea să fie mama lui cu toată neajutorarea oarbă a unui copil mic.

La externare fusese însoţit de Mary şi de bărbatul cel masiv, Wolf. Fiindcă nu se simţea în stare să o părăsească, nu încă, se pregătise sufleteşte să-i suporte întreaga familie. Doar pentru puţin timp, îşi promisese, doar până devenea mai puternic.

Îl duseseră la Muntele lui Mackenzie, în casa lor, în braţele lor, în inimile lor. Un băiat fără nume murise în ziua aceea la marginea drumului, iar în locul lui se născuse Chance Mackenzie. Când, la insistenţele noii lui surori, Maris, trebuise să-şi aleagă o zi de naştere, se oprise asupra zilei în care îl găsise Mary, deşi mai logic ar fi fost să opteze pentru data finalizării adopţiei.

Chance nu avusese niciodată nimic, dar acum era sufocat cu de toate. Fusese întotdeauna flămând, dar acum avea mâncare. Nu i se oferise niciodată posibilitatea de a învăţa, iar acum era înconjurat de cărţi, căci Mary era profesoară până în măduva oaselor ei fragile şi îl îndopase cu informaţii cât de repede reuşise el să le înghită. Fusese obişnuit să se culce oriunde şi oricând putea, dar acum avea camera lui, patul lui şi o rutină cotidiană. Avea haine, haine noi, cumpărate anume pentru el. Nu mai fuseseră purtate de nimeni înainte şi nu trebuise să le fure.

Cel mai important, fusese dintotdeauna singur, şi brusc era înconjurat de familie. Acum avea o mamă şi un tată, *patru* fraţi, o surioară, o cumnată, un nepot încă sugar şi toţi îl tratau ca şi cum ar fi făcut parte din viaţa lor încă de la început. În continuare nu tolera decât cu greutate să fie atins, dar în familia Mackenzie atingerile se practicau *frecvent*. Mary – mama – îl îmbrăţişa mereu, îi ciufulea părul, îl săruta de noapte bună, îşi făcea de lucru cu el. Maris, noua lui soră, îl enerva de îl scotea din minţi, exact aşa cum făcea cu restul fraţilor ei, apoi îşi arunca braţele slăbănoage pe după mijlocul lui şi îl îmbrăţişa strâns, spunând:

— Mă bucur atât de mult că eşti al nostru!

Chance era întotdeauna luat prin surprindere în acele ocazii şi îi arunca o privire circumspectă lui Wolf, bărbatul cel masiv, care era

căpetenia clanului Mackenzie şi era acum şi tatăl lui. Ce îşi spunea acesta când o vedea pe mica lui fiică inocentă îmbrăţişând pe unul ca el? Wolf Mackenzie nu era deloc inocent; chiar dacă nu ştia exact ce experienţe îl modelaseră pe Chance, tot îi recunoştea vâna de sălbăticie din fire. Chance se întreba întotdeauna dacă nu cumva ochii aceia pătrunzători vedeau limpede în adâncul lui, îi vedeau sângele de pe mâini, găseau în mintea lui amintirea bărbatului pe care îl omorâse când avea în jur de zece ani.

Da, metisul cel masiv ştiuse foarte bine ce tip de animal sălbatic primise în familia lui. Ştiuse şi, precum Mary, îl iubise chiar şi aşa.

Primii ani de viaţă îl învăţaseră pe Chance că riscurile erau omniprezente, îl învăţaseră să nu aibă încredere în nimeni, îl învăţaseră că iubirea nu ar fi făcut decât să-l vulnerabilizeze, punându-l în pericol de moarte. Ştiuse toate acestea şi tot nu se putuse împiedica să-i iubească pe cei din clanul Mackenzie. Acest punct slab din armura lui îl irita, şi totuşi timpul petrecut în sânul familiei reprezenta singurul moment când era complet relaxat, căci avea certitudinea siguranţei. Nu putea sta departe, nu se putea distanţa acum că era un bărbat mai mult decât capabil să se descurce singur, căci dragostea lor faţă de el, şi a lui faţă de ei, îi hrănea spiritul.

Nici măcar nu mai încerca să le limiteze accesul la inima lui; în schimb, îşi utiliza talentele considerabile pentru a elimina pe cât îi stătea în puteri riscurile din lumea şi vieţile lor. Clanul se încăpăţâna să-i îngreuneze misiunea, lărgindu-se de la an la an: fraţii lui se căsătoreau, aducându-i cumnate pe care să le iubească de vreme ce le iubeau ei, apoi apăreau copilaşii. Când intrase el în familie nu exista decât John, primul copil al lui Joe şi Caroline, abia născut. Însă nepoţii veniseră unul după altul, iar Chance se trezise pe nesimţite, alături de toţi ceilalţi, legănând bebeluşi, schimbând scutece, ţinând biberoane, lăsând o mânuţă cu gropiţe să se încleştеze pe un deget de-al lui când posesorul ei făcea primii paşi şovăitori… şi fiecare dintre aceste mânuţe cu gropiţe se încleştase şi pe inima lui. Era lipsit de apărare în faţa lor. Avea doisprezece nepoţi deja şi o nepoată căreia pur şi simplu nu-i putea spune nu, spre amuzamentul general.

Întoarcerea acasă îl înspăimânta întotdeauna şi totuşi tânjea după familia lui. Îi era teamă pentru ei, teamă pentru el însuşi, căci nu ştia dacă ar mai fi putut să trăiască fără afecţiunea în care-l învăluia clanul Mackenzie. Mintea îi spunea că ar fi fost mai bine să rupă treptat legăturile şi să se izoleze atât de plăcere, cât şi de potenţialele suferinţe, dar inima îl trăgea de fiecare dată înapoi acasă.

capitolul 1

Chance adora motocicletele. Bestia uriaşă dintre picioarele lui pulsa de putere, purtându-l în goană pe drumul lung şi întortocheat, cu vântul bătându-i în păr, cu trupul înclinat în curbe, lipit de fiara metalică, până deveneau unul, animal şi maşinărie. Nicio altă motocicletă din lume nu avea sunetul unui Harley, acel bubuit profund, sacadat, ce îi vibra în tot corpul. De fiecare dată când se instala în şa avea o erecţie, iar reacţia lui viscerală în faţa vitezei şi a forţei nu contenea să-l amuze.

Pericolul e sexy. Orice războinic ştie acest lucru, deşi nu e ceva despre care oamenii de rând să citească în revistele lor de weekend. Fratele lui, Josh, nu se sfia să admită că aterizarea cu un avion de vânătoare pe puntea unui portavion îl excita întotdeauna:

— Este aproape la limita orgasmului, obişnuia să spună.

Joe, care putea să piloteze orice avion construit vreodată, se abţinea de la comentarii, însă pe chip îi apărea un zâmbet lent, cu subînţeles.

Cât despre Zane şi el însuşi, Chance ştia că trecuseră amândoi prin momente în care, de-abia scăpaţi din situaţii limită, de regulă de sub o ploaie de gloanţe, nu îşi doriseră nimic mai mult decât să aibă o femeie sub ei.

Dorinţa lui sexuală era feroce în astfel de clipe; corpul îi era inundat de adrenalină şi testosteron, era *viu* şi avea nevoie cu disperare de trupul moale al unei femei în care să se poată îngropa ca să descătuşeze toată acea tensiune. Din nefericire, nevoia trebuia întotdeauna amânată: amânată până ajungea undeva în siguranţă, eventual în altă ţară; amânată până găsea o femeie disponibilă şi dornică; şi, mai ales, amânată până se liniştea el suficient cât să poată fi relativ civilizat în aşternut.

Deocamdată însă, nu existau decât el şi motocicleta, biciuitul aerului de munte pe faţa lui şi amestecul de bucurie şi teamă al întoarcerii acasă. Dacă mama lui l-ar fi văzut conducând cu capul gol l-ar fi urecheat zdravăn, motiv pentru care purta întotdeauna casca la el, fixată bine în spatele şeii. Avea să şi-o pună înainte de a urca muntele la o viteză normală. Tatăl lui nu avea să se lase amăgit, dar nu ar fi făcut niciun comentariu, căci Wolf Mackenzie ştia ce însemna să zbori liber.

Când ajunse în vârful unei culmi zări casa lui Zane, cuibărită în valea largă de dedesubt. Era spaţioasă, cu cinci dormitoare şi patru băi, dar nu ostentativă; Zane o concepuse anume ca să nu atragă atenţia. Nu îşi trăda la exterior adevărata mărime, căci unele încăperi

se aflau la subsol. Pentru o securitate optimă, era situată astfel încât să aibă vedere liberă în toate direcţiile, dar folosind formele de relief naturale pentru a împiedica accesul din orice altă parte în afară de singurul drum. Uşile erau de oţel, cu încuietori ultramoderne; ferestrele incasabile costaseră o mică avere. Zidurile de rezistenţă erau blindate pe dinăuntru, iar în subsol fusese instalat un generator.

Tot la subsol era ascunsă şi calea de fugă, dacă acest lucru se dovedea necesar. În jurul casei fuseseră instalaţi senzori de mişcare, astfel că, atunci când intră cu motocicleta pe alee, Chance ştiu că sosirea lui fusese deja anunţată.

Fratele lui nu îşi ţinea familia încuiată într-o închisoare, dar nici nu putea face rabat de la măsurile de securitate. Date fiind profesiile lor, prudenţa era de la sine înţeleasă, iar Zane fusese întotdeauna pregătit pentru urgenţe, avusese întotdeauna un plan de rezervă.

Chance opri motorul şi rămase nemişcat un minut, lăsându-şi simţurile să revină la normal în timp ce îşi trecu o mână prin părul ciufulit de vânt. Apoi coborî cricul şi sprijini motocicleta pe acesta, descălecând la fel cum ar fi coborât de pe un cal. Scoase un dosar subţire din torpedo şi porni spre veranda largă, umbrită.

Era o zi caldă de vară, în miez de august, iar cerul era de un albastru limpede, fără un nor. Caii păşteau fericiţi pe păşune, deşi câţiva dintre cei mai curajoşi veniseră la gard pentru a privi cu ochi uriaşi şi umezi maşinăria gălăgioasă ce tocmai intrase pe alee. Albinele zumzăiau în jurul florilor lui Barrie, iar în copaci cântau neobosite o mulţime de păsărele. Wyoming. Acasă. Nu departe era Muntele lui Mackenzie, locul unde i se oferiseră viaţa şi toate lucrurile din lume care erau importante pentru el.

— Uşa e deschisă. Vocea gravă şi calmă a lui Zane răsună din interfon. Eu sunt în birou.

Chance intră şi străbătu culoarul ce ducea la biroul lui Zane fără ca paşii lui să scoată vreun sunet. Din câteva ţăcănituri discrete, încuietorile uşii se închiseră în urma lui. Era linişte, ceea ce însemna că Barrie şi copiii nu erau acasă; dacă Nick ar fi fost pe undeva prin preajmă s-ar fi năpustit ţipând să i se arunce în braţe, sporovăind neîncetat în engleza ei pestriţă, în timp ce i-ar fi ţinut faţa strâns între mânuţele ei, asigurându-se că se bucura de întreaga lui atenţie – de parcă el ar fi îndrăznit să-şi abată privirea. Nick era ca un pachet minuscul de explozibil; era mai bine să o supraveghezi atent.

Surprinzător, uşa biroului lui Zane era închisă. Chance ezită o clipă, apoi o deschise fără să bată.

Zane se afla la computer, în dreptul ferestrelor deschise către aerul cald şi proaspăt. Îi oferi fratelui său unul dintre rarele lui zâmbete.

— Ai grijă pe unde calci. Avem pitici la bord.

Chance coborî automat privirea, dar nu îl văzu pe niciunul dintre

gemeni.

— Unde?

Zane se lăsă uşor pe spate, căutându-şi copiii. Peste câteva secunde anunţă:

— Sub birou. S-au ascuns când m-au auzit vorbind în interfon.

Chance ridică din sprâncene. Din câte ştia el, cei doi gemeni de zece luni nu obişnuiau să se ascundă de nimeni şi nimic. Se uită mai atent şi zări patru mânuţe dolofane iţindu-se de sub placa din spate a biroului lui Zane.

— Nu se descurcă prea bine, remarcă el. Le văd mâinile.

— Ia-o uşor cu ei, sunt novici. Nu practică exerciţiul ăsta decât de o săptămână. Se joacă de-a atacul.

— De-a atacul? Înăbușindu-și un hohot de râs, Chance se interesă: Şi eu ce trebuie să fac?

— Doar să stai acolo. Vor ţâşni din ascunzătoare cât de repede se pot târî şi te vor prinde de glezne.

— Să mă aştept şi la muşcături?

— Nu încă.

— În regulă. Ce vor face cu mine după ce mă capturează?

— Încă n-au ajuns atât de departe. Deocamdată doar se ridică în picioare şi chicotesc fericiţi. Zane se scărpină meditativ în bărbie, apoi adăugă: Eventual se vor aşeza pe picioarele tale ca să te imobilizeze, dar, cum abia au descoperit postura verticală, cred că o preferă.

Atacul izbucni. Chiar şi cu avertizarea lui Zane, Chance fu uşor surprins. Cei doi erau remarcabil de silenţioşi pentru nişte copilaşi. Nu putu să nu le admire precizia: se aruncară de sub birou târându-se rapid şi, cu două strigăte victorioase identice, îi prinseră gleznele şi îşi încleştară mânuţele pe blugii lui. Cel din stânga i se aşeză o clipă pe laba piciorului, apoi se răzgândi în privinţa tacticii şi se răsuci, începând să se ridice. Cu braţele lor de bebeluşi încolăcite în jurul genunchilor lui, cei doi mici cuceritori ţipară încântaţi, iar hohotele lor efervescente îi făcură pe ambii adulţi să râdă.

— Grozav, spuse Chance admirativ. Bebeluşi de pradă. Aruncă dosarul pe biroul lui Zane şi se aplecă să-i ridice în braţe pe cei doi mici războinici, cuibărind fiecare funduleţ îmbrăcat în scutec pe câte un antebraţ musculos. Cameron şi Zack îi rânjiră cu cei şase dinţişori minusculi pe care-i poseda fiecare şi începură imediat să se joace cu mânuţele grăsune pe faţa lui, trăgându-l de urechi şi scotocindu-i prin buzunarele cămăşii. Era ca şi cum ar fi fost atacat de două bezele agitate şi remarcabil de grele.

— Dumnezeule bun, exclamă el uluit. Au câte o tonă fiecare. Nu se aşteptase să fi crescut atât de mult în cele două luni de când nu-i mai văzuse. Sunt aproape cât Nick. Ea este mai mare, sigur, dar jur că mi se par mai grei.

Gemenii erau solizi şi cu o constituţie puternică, moştenindu-i pe bărbaţii din familia Mackenzie, pe când Nick era la fel de delicată precum bunica ei, Mary.

— Unde sunt Barrie şi Nick? întrebă Chance, simţind lipsa frumoasei lui cumnate şi a nepoatei lui exuberante şi năzdrăvane.

— Am avut o criză de pantofi. Nu mă întreba.

— Cum poţi avea o criză de pantofi? râse Chance.

Se aşeză pe un fotoliu din faţa biroului lui Zane şi îi mută pe bebeluşi mai confortabil în poala lui. Aceştia se plictisiră să îl tragă de urechi şi începură să gângurească împletindu-şi braţele şi picioarele ca şi cum ar fi căutat apropierea de care se bucuraseră cât timp crescuseră în pântec. Chance îi mângâie distrat savurând moliciunea pielii lor. Toţi copiii din familia Mackenzie erau obişnuiţi din primele clipe de viaţă să fie atinşi constant, cu multă iubire, de întreaga familie extinsă.

Zane îşi împreună mâinile la ceafă, relaxându-şi corpul masiv.

— Mai întâi ai o fetiţă de trei ani care îşi adoră pantofii de duminică, negri, lucioşi, din piele lăcuită. Apoi faci greşeala tactică deosebit de gravă de a o lăsa să se uite la *Vrăjitorul din Oz*.

Gura lui severă tresări, iar ochii albastru-deschis îi scânteiară amuzaţi.

Mintea agilă a lui Chance pricepu imediat legătura, iar faptul că o cunoştea pe fetiţa de trei ani îi permise să facă o presupunere logică. Nick hotărâse că voia neapărat o pereche de pantofi roşii.

— Ce a folosit pentru a încerca să-i vopsească?

— Ruj, ce altceva? oftă Zane.

Absolut fiecare dintre copiii Mackenzie avusese câte un incident legat de un ruj. Era o tradiţie de familie începută de John, care, la vârsta de doi ani, folosise rujul preferat al mamei lui pentru a înfrumuseţa uniforma de gală a lui Joe. Caroline fusese furioasă, căci nuanţa aceea nu se mai producea, iar cumpărarea unui tub nou se dovedise cu mult mai dificilă decât înlocuirea baretelor reprezentând medaliile câştigate de Joe.

— N-ai putut să-l ştergi pur şi simplu?

Gemenii îi descoperiseră catarama de la curea şi fermoarul, iar Chance îndepărtă mânuţele ocupate care încercau să-l dezbrace. Cei doi începură să se foiască, vrând să fie lăsaţi jos, prin urmare se aplecă şi îi puse pe podea.

— Închide uşa, altfel vor fugi, îi recomandă Zane.

Lăsându-se pe spate, Chance întinse un braţ lung şi închise uşa, exact la timp. Cei doi aproape ajunseseră la ea. Uimiţi pentru o clipă, se trântiră pe fundurile căptuşite cu scutece şi analizară situaţia, apoi se lansară într-un tur târâş al încăperii.

— Aş fi *putut* să-l şterg, dacă aş fi ştiut ce se întâmplă, continuă

Zane. Din păcate, Nick şi-a curăţat singură pantofii. I-a băgat în maşina de spălat vase. Netulburat de râsetele fratelui său, adăugă: Barrie i-a cumpărat ieri o pereche nouă. Ei bine, ştii că Nick a avut dintotdeauna gusturi foarte precise. A aruncat o singură privire spre pantofi, a declarat că sunt urâţi, deşi erau identici cu aceia pe care i-a distrus, şi a refuzat chiar şi să-i probeze.

— Ca să te corectez, a declarat că sunt „ulâţi“.

— Aşa e. Totuşi, face progrese cu sunetul „r“. Exersează repetând la nesfârşit cuvinte foarte importante, cum ar fi caramel.

— Reuşeşte deja să spună „Chance“ în loc de „Dance“?

Nick refuza cu încăpăţânare chiar şi să admită că nu-i putea pronunţa numele; insista că toţi ceilalţi îl rosteau greşit.

— Nicio şansă, răspunse Zane fără să clipească.

Chance îşi dori să nu fi întrebat.

— Înţeleg că Barrie a dus-o pe drăgălaşa mea mică la cumpărături pentru a putea să-şi aleagă singură pantofii.

— Exact.

Zane aruncă o privire către copilaşii lui rătăcitori. Ca şi cum ar fi aşteptat să fie băgaţi în seamă, mai întâi Cam, apoi Zack se trântiră în fund şi scoaseră câte un strigăt scurt de avertizare, în tot acest timp uitându-se plini de speranţă la tatăl lor.

— E timpul pentru masă, spuse Zane, rotindu-şi scaunul astfel încât să poată lua două sticle din frigiderul aflat în spatele biroului. Îi întinse una fratelui său şi-i ordonă: Ia un copil.

— Eşti pregătit, ca întotdeauna, comentă Chance, aplecându-se să ridice un bebeluş în braţe.

Ţinându-l în aer, studie scurt faţa mică şi posomorâtă pentru a se asigura că nu greşise. Era Zack, într-adevăr. Chance nu ar fi putut spune exact de unde ştia să-i deosebească pe cei doi gemeni, de unde ştia oricare dintre rude, căci bebeluşii semănau atât de mult, încât pediatrul lor le sugerase să le pună brăţări de identificare la glezne. Dar aveau personalităţi atât de bine definite, care se reflectau în mimică, încât nimeni din familie nu-i confunda vreodată.

— Trebuie să fiu pregătit. Barrie i-a înţărcat luna trecută şi nu reacţionează prea bine când sunt nevoiţi să aştepte cina.

Ochii albaştri şi rotunzi ai lui Zack erau fixaţi cu îndârjire pe biberonul din mâna lui Chance.

— De ce i-a înţărcat atât de repede? întrebă acesta, aşezându-se la loc şi cuibărind copilaşul în scobitura braţului. Pe Nick a alăptat-o până la un an.

— Ai să vezi, spuse Zane sec, instalându-l pe Cam în poala lui.

De îndată ce Chance apropie biberonul de mânuţele grăsune ale lui Zack, bebeluşul se repezi să-l înhaţe şi îl duse spre gura lui flămândă, larg deschisă. Muşcă sălbatic tetina, apoi, hotărând că era mai bine ca

unchiul lui să ţină sticla, se asigură totuşi că situaţia era sub control încleştându-şi ambele mâini pe încheietura lui Chance şi încolăcindu-şi picioarele grăsune pe după antebraţul lui. Satisfăcut, începu să mârâie în timp ce sugea, oprindu-se doar ca să înghită.

Un mârâit identic se auzi şi din poala lui Zane. Chance văzu că braţul fratelui său era imobilizat în acelaşi mod.

Gura ca un boboc de trandafir a lui Zack era mânjită cu bule de lapte, iar Chance clipi surprins când văzu şase dinţi mici şi albi muşcând cu înverşunare tetina.

— Pe toţi dracii, nici nu-i de mirare că v-a înţărcat!

Zack nu se opri din molfăit, supt şi mârâit, însă îi aruncă unchiului său o privire absurd de arogantă înainte de a se concentra din nou exclusiv pe umplutul burticii sale.

Zane îl ridică pe Cam suficient cât să poată dezmierda cu nasul picioruşul grăsuţ încolăcit atât de strâns în jurul braţului său. Cam se strâmbă furios de întrerupere, apoi, răzgândindu-se, îi oferi tatălui său un zâmbet cu gropiţe şi mânjit de lapte. În clipa următoare reveni la lucrurile esenţiale şi atacă din nou biberonul.

Părul negru şi pufos al lui Zack era moale ca mătasea pe braţul lui Chance. Bebeluşii erau pură desfătare tactilă, îşi spuse el, deşi nu la fel simţise şi la primul contact cu un reprezentant al acestei specii. Pe atunci, John urla cât îl ţineau rărunchii de durerea provocată de ieşirea dinţilor.

Chance intrase în familia Mackenzie doar de câteva luni, şi era încă extrem de circumspect. Reuşise – cu mare dificultate – să îşi controleze instinctul de a ataca de fiecare dată când îl atingea cineva, dar continua să tresară ca un animal sălbatic speriat. Joe şi Caroline veniseră în vizită şi, judecând după expresiile lor când intraseră în casă, avuseseră un drum foarte lung. Chiar şi Joe, de regulă imperturbabil, se enervase după toate eforturile zadarnice de a-şi linişti fiul, iar Caroline era complet sleită de o situaţie pe care nu o putea gestiona cu logica ei îndeobşte perfectă. Părul ei blond era ciufulit, iar ochii verzi trădau un amestec uluitor de îngrijorare şi furie.

Când trecuse pe lângă Chance, se răsucise brusc pe călcâie şi îi pusese în braţe bebeluşul care urla.

Surprins, alarmat, Chance încercase să dea înapoi, dar până să se dezmeticească rămăsese singur cu micuţul pus pe zbierat.

— Poftim, spusese Caroline cu uşurare şi o încredere deplină. Fă-l tu să se liniştească.

Chance intrase în panică. Era mare minune că nu scăpase copilaşul. Nu ţinuse niciodată un bebeluş în braţe şi nu ştia cum să procedeze. O altă parte din el era năucită de faptul că soţia lui Joe fusese dispusă să-şi lase copilul adorat pe mâinile lui, ale corciturii vagabonde pe

care Mary – Mama – o adusese într-o bună zi acasă. De ce nu vedeau oamenii aceia ce era el cu adevărat? De ce nu reuşeau să priceapă că trăise ca un sălbatic într-o lume extrem de violentă şi că ar fi fost mai în siguranţă dacă se fereau de el?

Nimeni nu părea să găsească nimic neobişnuit sau înfricoşător în faptul că se ocupa de bebeluş, deşi, cu braţele sale tinere şi puternice, îl ţinea pe John la o distantă cât mai mare de corp.

În casă se lăsase o tăcere bine-venită, iar surprinderea îl făcuse pe John să se oprească din plâns. Îl studiase curios pe necunoscutul care-l ţinea şi dăduse din picioare. Din reflex, Chance îl cuibărise în scobitura unui braţ, aşa cum îi văzuse pe ceilalţi făcând. Copilaşul saliva. În jurul gâtului avea legată o baveţică minusculă, iar Chance o folosise pentru a-l şterge la gură. John profitase de ocazie şi îi prinsese degetul mare, ducându-l imediat la gură şi muşcând. Chance tresărise simţind forţa gingiilor mici şi tari, cu doi dinţi mărunţi şi ascuţiţi ieşind deja la suprafaţă. Se strâmbase de durere, dar rezistase, lăsându-l să-i folosească degetul drept inel pentru dentiţie până fusese salvat de Mary, care adusese un prosop înmuiat în apă rece numai bun pentru gingiile inflamate.

Chance se aşteptase să fie scutit pe viitor de această sarcină, căci, de regulă, mama lui de-abia aştepta să-şi ia în primire nepotul. Dar în ziua aceea toată lumea păruse mulţumită să-l lase pe John în mâinile lui, chiar şi copilul însuşi, iar după o vreme devenise destul de sigur pe el cât să înceapă să-l plimbe. Îi arăta micului său prieten diverse lucruri interesante pe care John le studia ascultător, molfăind în tot acest timp prosopul ce îi oferea o oarecare uşurare.

Aceea fusese introducerea lui în creşterea copiilor; ulterior i se păruse floare la ureche să se ocupe de nepoţii pe care fraţii lui virili şi cumnatele lui fertile îi produceau cu regularitate. Slăbiciunea lui pentru micuţi nu făcuse decât să se accentueze odată cu trecerea timpului, astfel că în faţa celor trei odrasle ale lui Zane era moale ca o cârpă.

— Apropo, Maris e însărcinată.

Chance ridică brusc fruntea, iar pe chipul bronzat îi apăru un rânjet larg. Surioara lui era căsătorită deja de nouă luni, şi îşi făcuse griji că nu se ivea niciun bebeluş la orizont.

— Când trebuie să nască?

Întotdeauna îşi organiza cu stricteţe treburile astfel încât să poată fi acasă când venea pe lume un nou Mackenzie. Teoretic, acesta avea să fie un MacNeil, dar era un detaliu minor.

— În martie. Ea susţine că va înnebuni până atunci, fiindcă Mac nu o mai scapă din ochi.

Chance chicoti. În afară de tatăl şi de fraţii ei, Mac era singurul bărbat pe care Maris să nu-l poată intimida, acesta fiind unul dintre

motivele pentru care îl iubea atât de mult. Dacă Mac hotărâse că avea să-şi păzească soţia ca pe ochii din cap cât timp era gravidă, era prea puţin probabil ca ea să scape la vreuna dintre lungile plimbări călare care îi plăceau atât de mult.

— Ai de gând să-mi spui despre ce e vorba? întrebă Zane arătând spre dosarul de pe birou.

Nu se referea doar la conţinutul dosarului, ci voia să ştie şi de ce nu-i fusese transmis mai simplu, pe e-mail. Zane îi cunoştea programul; era singura persoană, în afară de Chance însuşi, care deţinea această informaţie, deci ştia că fratele său ar fi trebuit să se afle în Franţa în acel moment. Prin urmare, era curios să afle şi de ce nu fusese anunţat de schimbarea de traseu, de ce fratele lui nu dăduse un simplu telefon pentru a-l informa că venea.

— Nu voiam să-mi asum nicio umbră de risc ca vreun detaliu să ajungă la urechi străine.

— Avem probleme de securitate? întrebă Zane ridicând din sprâncene.

— Nu din câte ştiu eu. Tocmai ceea ce nu ştiu mă îngrijorează. Dar, după cum ziceam, nu putem lăsa pe nimeni să audă nici măcar o şoaptă din toate astea. E doar între noi.

— Acum m-ai făcut curios, spuse Zane cu o scânteie de interes în ochii săi albaştri şi reci.

— Crispin Hauer are o fiică.

Zane nu se îndreptă din poziţia lui relaxată, dar expresia i se înăspri. Crispin Hauer se afla de ani buni în capul listei lor de ţinte, însă teroristul era la fel de alunecos pe cât era de malefic. Încă nu găsiseră nicio cale de a se apropia de el, nicio vulnerabilitate pe care să o poată exploata, nicio momeală pe care să o poată folosi pentru a-l atrage în capcană. Exista un certificat de căsătorie emis la Londra cu vreo treizeci şi cinci de ani în urmă, dar soţia lui Hauer, pe numele ei de fată Pamela Vickery, dispăruse brusc la un moment dat. Chance, la fel ca toţi ceilalţi, acceptase presupunerea că femeia îşi pierduse viaţa la scurt timp după căsătorie, fie în mâinile lui Hauer, fie în cele ale inamicilor lui.

— Cine e? insistă Zane. *Unde* e?

— Numele ei este Sonia Miller şi se află aici, în America.

— Numele mi-e cunoscut, spuse Zane, cu o expresie tăioasă în privire.

— Păi, da. Ea e curierul despre care se presupune că a fost jefuit de colet săptămâna trecută la Chicago.

Lui Zane nu-i scăpă acel „se presupune“, însă lui nu-i scăpa niciodată nimic.

— Crezi că a fost o înscenare?

— Cred că e o posibilitate al naibii de verosimilă. Am descoperit

legătura când i-am verificat trecutul.

— Hauer ar fi ştiut că va fi investigată după pierderea coletului, mai ales că e vorba de documente aerospaţiale. De ce şi-ar fi asumat riscul?

— Poate nu se aştepta să descoperim ceva. A fost adoptată. Părinţii din acte sunt Hal şi Eleanor Miller, curaţi ca lacrima. Nu aş fi aflat că a fost adoptată dacă nu aş fi încercat să-i obţin certificatul de naştere. Şi ia ghiceşte – Hal şi Eleanor nu au avut niciodată copii. Micuţa Sonia Miller nu a avut certificat de naştere. Aşa că am săpat mai adânc şi am găsit dosarul de adopţie…

Zane ridică din sprâncene. Adopţiile deschise provocaseră atâtea probleme, încât se revenise la dosarele secretizate, ceea ce, în combinaţie cu legile privind protejarea informaţiilor personale şi diversele mijloace electronice de blocare a intruziunilor, îngreunase teribil chiar şi identificarea dosarelor cu pricina, darămite accesul la conţinutul lor.

— Ai lăsat vreo urmă?

— Nimic care să ne implice pe noi în vreun fel. Am trecut prin câteva servere, apoi am spart site-ul Fiscului şi am accesat dosarul din sistemul lor.

Zane rânji. Chiar dacă cineva ar fi observat tentativa de spionaj electronic, cel mai probabil ar fi tăcut din gură; nimeni nu îşi făcea de lucru cu oamenii de la Fisc.

Zack îşi golise biberonul; încleştarea feroce a mâinilor lui slăbi, iar capul i se sprijini moale pe braţul unchiului său în cele câteva clipe cât se luptă să nu adoarmă. Chance îl ridică pe umăr şi începu să-l bată uşor pe spate.

— Domnişoara Miller lucrează pe post de curier de cinci ani. Are un apartament în Chicago, dar vecinii ei spun că nu stă decât rar acolo. Probabil a fost un plan cu bătaie foarte lungă, ceea ce înseamnă că a colaborat cu tatăl ei de la bun început.

Zane dădu din cap. Erau nevoiţi să se aştepte la tot ce putea fi mai rău, căci aşa le impunea profesia lor. Doar anticipând cele mai negre scenarii puteau fi pregătiţi să le facă faţă.

— Te gândeşti la ceva anume? întrebă el, luând biberonul din strânsoarea slăbită a lui Cam şi ridicând cu delicateţe pe umăr bebeluşul somnoros.

— Să mă apropii de ea. Să o fac să aibă încredere în mine.

— Nu va fi genul care să aibă încredere în alţii.

— Am un plan, anunţă Chance şi rânji, fiindcă acea replică îi aparţinea de regulă lui Zane.

Zane îi rânji la rândul lui, dar redeveni serios când tabloul electronic din perete emise o avertizare discretă. Aruncă o privire spre monitorul de securitate şi îşi sfătui fratele:

— Pregăteşte-te. S-au întors Barrie şi Nick.

Câteva secunde mai târziu uşa se deschise, iar casa răsună de un ţipăt ascuţit:

— Uncu *Dance!* UncuDanceUncuDance *UncuDance!*

Scandarea fu punctată de tropăitul unor picioruşe minuscule alergând şi ţopăind pe hol, anunţând apropierea lui Nick şi bucuria stârnită de vizita lui. Chance se lăsă pe spate în scaun şi deschise uşa biroului cu doar o secundă înainte ca Nick să dea buzna prin ea, cu întregul ei corp mititel tremurând de încântare.

Se aruncă asupra lui, iar el reuşi să o prindă cu braţul liber, trăgând-o în poală. Nick se opri să-i ofere lui Zack un sărut de soră mai mare şi să-l bată uşor pe ceafă – fără să ţină cont că ajunsese aproape cât ea –, apoi îşi îndreptă întreaga atenţie concentrată asupra lui Chance.

— Rămâi de data asta? îl întrebă ea chiar în timp ce îi întindea faţa să i-o sărute.

El se conformă. Îi dezmierdă obrazul moale şi gâtul şi o făcu să chicotească, inhalând mirosul discret şi dulce de bebeluş pe care încă îl mai emana.

— Doar pentru câteva zile, spuse, spre dezamăgirea ei.

Era suficient de mare cât să-i observe absenţele lungi şi frecvente, şi la fiecare vizită încerca să-l convingă să rămână.

Se posomori; apoi, după cum îi stătea în fire, decise să treacă la probleme mai importante. Se lumină la faţă.

— Alunei pot să cămălesc mobocicleta ta?

— Nu, replică el ferm. Nu poţi s-o călăreşti, să stai pe ea, să te sprijini de ea sau să-ţi pui oricare dintre jucăriile tale pe ea *decât dacă sunt cu tine.* Cu Nick era mai bine să nu laşi nicio portiţă de scăpare. Se întâmpla rar să nesocotească un ordin direct, dar avea un talent diabolic să găsească soluţii pe ocolite. Îi mai trecu o posibilitate prin minte, aşa că preciză: Şi nici nu poţi să-i pui pe Cam sau pe Zack pe ea.

Se îndoia că ar fi putut să-l ridice în braţe pe oricare din ei, dar nu era dispus să-şi asume niciun risc.

— Mulţumesc, spuse Barrie sec, intrând în birou la timp pentru a auzi completarea.

Se aplecă să-l sărute pe obraz şi, în acelaşi timp, îl luă pe Zack din braţele lui pentru a-i permite să se apere de picioarele lui Nick. Toţi bărbaţii din familia Mackenzie fuseseră la un moment dat victimele unui picioruş înfipt între coapse.

— Misiune îndeplinită? întrebă Zane, lăsându-se pe spătar şi zâmbindu-i soţiei sale cu o expresie leneşă care arăta că îi plăcea ceea ce vedea.

— Nu fără ceva mofturi şi eforturi de persuasiune, dar da, misiunea a fost îndeplinită.

Îşi dădu la o parte din ochi o şuviţă subţire de păr roşcat. Ca întotdeauna, era elegantă, deşi nu purta nimic mai sofisticat decât o pereche de pantaloni largi de culoare bej şi o bluză albă fără mâneci care îi scotea în evidenţă braţele zvelte, uşor bronzate. Puteai retrage o fată de la şcoala de bune maniere, reflectă Chance admirativ, însă bunele maniere rămâneau întipărite în personalitatea ei, iar Barrie urmase cursurile celei mai exclusiviste şcoli de acest gen din lume.

Nick era în continuare preocupată să-şi negocieze drepturile de folosire a motocicletei. Îi prinse faţa între mâini şi se aplecă spre el până când nasurile aproape li se atinseră, asigurându-se că se bucura de întreaga lui atenţie. Chance abia îşi stăpâni râsul când îi văzu pasiunea aprigă din ochi.

— Te las să cămăleşti tlicicleta mea, îi propuse fetiţa, hotărând să-l ia cu binişorul.

— La asta nu mă gândisem, murmură Zane amuzat.

— Te-ai *oferit* să mă laşi să-ţi călăresc tricicleta, o corectă Chance. Dar eu sunt prea mare să mă dau pe o tricicletă, iar tu eşti prea mică să călăreşti o motocicletă.

— Atunci când *pot* să o cămălesc? stărui ea privindu-l languros cu ochii săi albaştri.

— Când obţii permisul de conducere.

Replica lui o puse în încurcătură. Habar nu avea ce era un permis de conducere sau cum se putea obţine, în timp ce reflecta cu un deget în gură, Chance încercă să-i distragă atenţia de la subiect:

— Hei! Nu cumva sunt noi pantofii pe care îi porţi?

Ca prin magie, chipul ei se lumină din nou. Îşi schimbă poziţia pentru a putea să ridice un picior în aer atât de aproape de faţa lui, încât aproape îl lovi în nas.

— Sunt atât de *flumoşi*, chiţăi ea încântată.

Chance prinse admirativ picioruşul în mâna lui mare.

— Uau, e atât de lucios că pot să-mi văd faţa în el!

Se prefăcu a-şi inspecta dinţii, ceea ce îi stârni lui Nick hohote de râs.

— Noi punem băieţii la culcare până o ţii tu ocupată, anunţă Zane ridicându-se.

A o ţine pe Nick ocupată nu era o problemă; ea nu rămânea niciodată în pană de cuvinte sau de activităţi. Încolăci pe după deget o şuviţă neagră şi mătăsoasă din părul ei şi o ascultă sporovăind despre pantofii ei cei noi, caii Bunicului şi ce spusese Tati când îşi dăduse cu ciocanul peste degete. Îi repetă exact ce spusese Tati, făcându-l pe Chance să se înece de uimire.

— Dar n-am voie să spun ata, preciza ea cu un aer solemn. Ata e un cuvânt foalte, foalte rău.

— Da, replică el cu vocea gâtuită. Aşa e.

— N-am voie să spun „naiba“, sau „draci“, sau „cur“, sau…

— Atunci n-ar trebui să le rosteşti nici acum.

Reuşi să dea o notă de fermitate tonului său, deşi trebuia să facă un efort serios pentru a nu izbucni în râs.

— Atunci cum pot să-ţi spun cale sunt? îl întrebă ea perplexă.

— Tati ştie care sunt cuvintele rele?

Ea dădu emfatic din capul micuţ.

— El le ştie pe *toate*.

— Am să-l rog să mi le spună, ca să ştiu ce cuvinte să nu rostesc.

— În legulă. Oftă. Dar să nu-l loveşti plea tale.

— Să-l lovesc?

— Doal atunci spune cuvântul ăta, când se loveşte la dedet cu ciocanul. Mi-a spus el.

Chance îşi ascunse hohotul de râs în spatele unui acces de tuse. Zane fusese ofiţer SEAL; limbajul lui era la fel de colorat ca marea în care se simţea atât de în largul lui, iar Chance auzise „cuvântul ăta“, şi altele mai rele, de multe ori în gura fratelui său.

Însă mama lor îi educase în spiritul unei politeţi stricte, prin urmare limbajul lor era atent stăpânit în faţa femeilor şi a copiilor. Zane probabil nu ştiuse că Nick era pe undeva pe aproape când se lovise peste deget, altfel nici cea mai cruntă durere nu l-ar fi putut face să rostească aşa ceva. Chance nu putea decât să spere că fetiţa avea să uite până mergea la grădiniţă.

— Mătuşa Malis o să aibă un bebeluş, spuse Nick, chinuindu-se să se cocoaţe cu picioarele sprijinite pe coapsele lui.

Chance îşi petrecu ambele mâini în jurul ei pentru a o stabiliza, deşi ajutorul lui probabil nu era necesar; Nick avea un simţ al echilibrului demn de un acrobat.

— Ştiu. Mi-a zis tăticul tău.

Nick se posomori la gândul că nu fusese prima care să-i dea vestea.

— O să fete la plimăvală, anunţă ea.

De data aceasta Chance nu mai reuşi să-şi stăpânească râsul. O strânse la piept pe micuţa lui dragă şi o învârti prin aer, făcând-o să ţipe încântată. Râse până i se umplură ochii de lacrimi. Dumnezeule, cât de mult o iubea pe copila aceasta care, în trei ani de viaţă, îi învăţase pe toţi să fie mereu în alertă, căci era imposibil de anticipat ce avea să facă sau să spună. Era nevoie de eforturile întregii familii Mackenzie pentru a o ţine sub control.

Pe neaşteptate, Nick lăsă să-i scape un oftat:

— Când e plimăvala? Mai e mut, mut timp până atunci?

— Foarte mult, răspunse el grav.

Şapte luni însemnau o eternitate pentru un copil de trei ani.

— Voi fi bătlână?

Chance afişă o expresie de compătimire şi dădu din cap.

— Vei avea patru ani.

Ea păru oripilată şi resemnată în acelaşi timp.

— Patlu. Cinealficlezut?

Când izbuti să se oprească din râs, Chance se şterse la ochi şi întrebă:

— Cine te-a învăţat să spui *cinealficlezut*?

— John, răspunse ea prompt.

— Te-a mai învăţat şi altceva? Cum fetiţa încuviinţă, unchiul ei stărui: Ce anume? Mai ţii minte?

Ea îşi dădu ochii peste cap şi studie tavanul o clipă, apoi îl privi cu un aer şiret:

— Mă laşi să-ţi cămălesc mobocicleta?

La naiba, era pusă pe negocieri! Se cutremură de teamă gândindu-se cum avea să fie la şaisprezece ani.

— Nu, replică el ferm. Dacă ai păţi ceva, mama şi tatăl tău ar plânge, bunicul şi bunica ar plânge, *eu* aş plânge, mătuşa Maris ar plânge, Mac ar plânge, Uncu Mike ar plânge…

Nick păru impresionată de această litanie de plânsete şi îl întrerupse înainte să termine lista membrilor familiei.

— Pot să cămălesc un cal, Uncu Dance, atunci de ce nu pot să cămălesc mobocicleta ta?

Doamne, era neînduplecată. Unde naiba erau Zane şi Barrie? Avuseseră timp suficient să-i culce pe gemeni. Cum îl ştia el pe Zane, acesta profita acum de faptul că avea dădacă pentru Nick ca să petreacă un moment sexy cu soţia lui; era întotdeauna pregătit să exploateze o situaţie spre propriul avantaj.

Se scurseră alte zece minute până când Zane reveni cu o vagă expresie somnoroasă în ochi şi faţa aspră relaxată subtil. Chance se încruntă spre fratele lui. Îşi petrecuse acele zece minute încercând să o convingă pe Nick să îi spună ce anume o învăţase John, însă ea refuzase să se clintească de pe poziţia iniţială de negociere.

— Era şi timpul, mormăi el.

— Hei, m-am grăbit, protestă Zane.

— Da, cum să nu.

— Atât cât a fost posibil, adăugă el zâmbind. Netezi cu mâna lui mare părul negru şi lucios al fiicei sale. L-ai distrat pe unchiul Chance?

— Da. I-am spus cuvântul foalte, foalte rău pe care l-ai spus tu când te-ai lovit la dedet.

Zane păru mâhnit, apoi afişă un aer sever:

— Cum i-ai spus, când ştii că nu ai voie să rosteşti acel cuvânt? Cum fetiţa începu iarăşi să studieze tavanul cu degetul în gură, tatăl ei o luă din braţele lui Chance şi insistă: Nick. Ai rostit cuvântul?

— Mda, recunoscu ea bosumflată în cele din urmă.

— Atunci diseară nu-ţi mai primeşti povestea de dinainte de culcare. Ai promis să nu-l spui.

— Îmi pale lău, murmură ea îmbrăţişându-l şi sprijinindu-şi capul pe umărul lui.

Zane o frecţionă blând pe spate.

— Ştiu că-ţi pare rău, scumpo, dar trebuie să îţi respecţi promisiunile. O puse jos. Du-te şi caut-o pe mami.

Când rămaseră singuri, Chance întrebă:

— De ce nu i-ai interzis să se uite la televizor, în loc să-i refuzi povestea de dinainte de culcare?

— Nu vrem să facem televizorul atractiv folosindu-l ca recompensă sau privilegiu. De ce? Iei notiţe despre ce înseamnă să fii părinte?

— Nu în viaţa asta, răspunse Chance oripilat.

— Da? Soarta cam are tendinţa să-ţi joace feste când te aştepţi mai puţin.

— Ei bine, eu până acum am fost scutit de feste şi am de gând să mă feresc şi în continuare. Arătă din cap spre dosarul de pe biroul lui Zane. Avem de planificat nişte lucruri.

capitolul 2

Misiunea confirma întru totul legile lui Murphy, reflectă dezgustată Sunny Miller pe când aştepta în aeroportul din Salt Lake City să-i fie anunţat zborul – asta dacă avea să mai fie anunţat vreodată, lucru de care începea să se îndoiască. Era deja la al cincilea aeroport pe ziua respectivă şi încă o mai despărţeau aproape o mie şase sute de kilometri de Seattle, destinaţia finală. Ar fi *trebuit* să se afle la bordul unei curse directe de la Atlanta la Seattle, însă fusese anulată din motive tehnice, iar pasagerilor li se oferiseră diverse variante, una mai lungă şi mai întortocheată ca alta.

De la Atlanta zburase la Cincinnati, de la Cincinnati Ia Chicago, de la Chicago la Denver, iar de la Denver la Salt Lake City. Cel puţin avansa spre vest, în loc să se întoarcă, iar cursa de la Salt Lake City, presupunând că începea la un moment dat îmbarcarea, trebuia teoretic să aterizeze chiar la Seattle.

După cum îi mersese ziua aceea, era la fel de posibil ca avionul să se prăbuşească.

Era obosită, nu primise nimic de mâncare în afară de alune şi nu îndrăznea să meargă să-şi ia un sendviş ca nu cumva să-i fie anunţat zborul între timp, iar avionul să-şi îmbarce pasagerii şi să decoleze în timp record, lăsând-o cu ochii în soare.

Când lumea era controlată de legile lui Murphy, orice se putea întâmpla. Îşi notă în gând să-l găsească pe acest Murphy şi să-i dea un pumn în nas.

Această fantezie o ajută să-şi recapete buna dispoziţie, astfel că se aşeză mai comod în scaunul de plastic şi scoase cartea pe care începuse să o citească. Era obosită, era flămândă, dar nu avea să se lase doborâtă de stres. Experienţa o învăţase cum să se descurce cât mai bine în orice situaţie. Unele călătorii decurgeau perfect, altele erau o adevărată pacoste; câtă vreme binele şi răul rămâneau în echilibru, putea să le facă faţă.

Dintr-o obişnuinţă adânc înrădăcinată, îşi ţinea servieta în bandulieră, astfel că nu-i putea fi smulsă uşor. Unii curieri foloseau cătuşe pentru a-şi prinde geanta de încheietură, însă compania ei era de părere că în acest mod ar fi atras atenţia; era mai bine să se piardă în mulţimea de călători decât să iasă în evidenţă. Cătuşele practic ar fi strigat „Servieta conţine lucruri importante!“

După ceea ce se întâmplase la Chicago în urmă cu o lună, Sunny era de două ori mai circumspectă. Habar nu avea ce se afla în servietă, dar nu conta; treaba ei era s-o transporte din punctul A în punctul B.

Când, la Chicago, îi fusese smulsă de pe umăr de un derbedeu cu părul verde, se simţise deopotrivă umilită şi furioasă. Era *întotdeauna* atentă, dar, evident, nu destul de atentă, iar acum pe reputaţia ei trona o pată uriaşă. La un nivel elementar, o alarma gândul că fusese prinsă pe picior greşit. Fusese învăţată încă din leagăn să fie prudentă şi pregătită pentru orice, să fie atentă la ceea ce se petrecea în jurul ei, iar dacă un derbedeu cu părul verde reuşise să o înfrângă, asta însemna că nu era nici atât de bine pregătită, nici atât de atentă pe cât crezuse. Când o singură scăpare îţi putea aduce moartea, nu era loc de greşeli.

Simpla rememorare a incidentului o nelinişti. Îşi puse cartea înapoi în bagajul de mână, preferând să-şi îndrepte atenţia asupra oamenilor din preajmă.

Stomacul îi chiorăia. Avea mâncare în geantă, însă era pentru urgenţe, iar situaţia de faţă nu constituia o urgenţă. Se uită înspre poarta de îmbarcare, unde doi reprezentanţi ai companiei aeriene le răspundeau răbdători pasagerilor tot mai agitaţi. Judecând după expresiile nemulţumite de pe chipurile pasagerilor când se întoarseră la locurile lor, veştile nu erau bune; logica îi spunea că probabil avea timp suficient să caute ceva de mâncare.

Aruncă o privire la ceas: două fără un sfert, ora locală. Conţinutul servietei trebuia să ajungă la Seattle până la nouă seara, ora Pacificului, ceea ce ar fi trebuit să fie floare la ureche, dar după cum mergeau lucrurile, începea să-şi piardă convingerea că misiunea putea fi îndeplinită la timp. Detesta ideea de a suna la sediu ca să anunţe un nou eşec, chiar dacă nu era din vina ei. Pe de altă parte, dacă lucrurile nu se mişcau la aeroport, se impuneau unele măsuri. Clientul trebuia anunţat dacă pachetul nu avea să ajungă la ora programată.

Dacă veştile privind întârzierea zborului nu erau cu nimic mai bune când se întorcea de la masă, avea să ceară transferul la altă companie aeriană, deşi studiase deja acea opţiune şi niciuna dintre posibilităţi nu păruse încurajatoare; se afla într-un iad al legăturilor aeriene. Dacă nu reuşea să găsească o soluţie, era obligată să dea acel telefon.

Prinzând ferm într-o mână servieta, iar în cealaltă geanta, porni în căutarea unor alimente care să nu provină dintr-un automat. Pasagerii care tocmai sosiseră se revărsau dintr-o poartă din stânga ei, aşa că se trase mai în dreapta pentru a evita îmbulzeala. Manevra nu funcţionă; cineva o înghionti în umărul stâng, moment în care, instinctiv, se uită în jur.

Nu văzu însă pe nimeni. O reacţie de fracţiune de secundă, desăvârşită în urma atâtor ani de exerciţiu, o salvă. Îşi încleştă din reflex mâna pe servietă exact în clipa în care simţi o smucitură pe curea, iar bucata de piele îi căzu fără vlagă de pe umăr.

„La naiba, nu din nou!“

Se lăsă jos şi se răsuci pe călcâie, încercând să-şi lovească atacatorul cu geanta destul de grea. Surprinse pentru o clipă doi ochi întunecaţi şi sălbatici şi o faţă bărboasă, cu o expresie rea; apoi atenţia ei rămase fixată pe mâinile lui. Într-o mână ţinea cuţitul pe care îl folosise pentru a tăia cureaua, iar cu cealaltă prinsese servieta, încercând să i-o smulgă. Geanta îl izbi în umăr, făcându-l să se clatine, dar nu îşi slăbi strânsoarea.

Sunny nici măcar nu se gândi să ţipe sau să lase pradă fricii; era prea furioasă pentru oricare din aceste reacţii şi ambele i-ar fi compromis concentrarea. În schimb se pregăti pentru o nouă lovitură, plasând geanta în calea mâinii care ţinea cuţitul.

În jurul ei auzi vocile ridicate ale oamenilor care încercau să ocolească blocajul înghiontindu-se unii în alţii. Probabil că prea puţini dintre ei îşi dăduseră seama care era sursa problemei. Câmpul vizual îi era limitat; lucrurile se întâmplau prea rapid. Nu se putea baza pe nimeni să-i sară în ajutor, prin urmare ignoră gălăgia, concentrându-şi întreaga atenţie pe cretinul a cărui mână murdară era încleştată pe servieta ei.

Poc! Îl lovi din nou, dar el nu scăpă cuţitul din mână.

— Curvo, mârâi el.

Mâna înarmată ţâşni spre ea. Sunny sări în spate, iar degetele îi alunecară pe piele. Triumfător, bărbatul îi smulse servieta.

Sunny se întinse după cureaua ce atârna şi reuşi să o prindă, dar cuţitul coborî cu o strălucire argintie şi separă fâşia de piele de servietă. Dispariţia bruscă a tensiunii o făcu să se clatine în spate.

Atacatorul se răsuci pe călcâie şi fugi. Recăpătându-şi echilibrul, Sunny strigă:

— Opriţi-l!

Apoi o luă la goană după el. Fusta ei lungă avea în partea stângă o despicătură ce îi permitea să întindă complet pasul, dar ticălosul avea nu doar un avans considerabil, ci şi picioare mai lungi. Geanta i se izbea de picioare, încetinind-o şi mai mult, dar nu îndrăznea să o abandoneze. Continuă să alerge, deşi ştia că era inutil. Simţi un nod de disperare în stomac. Nu putea decât să se roage ca vreun pasager din mulţime să facă pe eroul şi să îl oprească.

Iar rugăciunea îi fu brusc ascultată.

Ceva mai departe, un bărbat înalt care stătea cu spatele se întoarse şi aruncă o privire nepăsătoare în direcţia tărăboiului. Agresorul aproape ajunsese în dreptul lui. Sunny trase aer în piept să-i ceară ajutorul, deşi era conştientă că hoţul avea să fi trecut de mult până să apuce bărbatul să reacţioneze. Însă nu mai apucă să spună nimic.

Necunoscutul înţelese imediat ce se petrecea şi, dintr-o singură mişcare fluidă şi graţioasă ca o piruetă de balet, se răsuci, îşi luă avânt şi întinse un picior încălţat în bocanc. Hoţul încasă lovitura direct în

genunchiul drept, ceea ce îl făcu să cadă. Se rostogoli o dată, apoi ateriză pe spate, cu braţele deasupra capului. Servieta alunecă pe podeaua sălii de aşteptare înainte de a se lovi de perete, după care se întoarse în calea unui flux de pasageri. Un bărbat sări peste ea, în timp ce alţii o ocoliră.

Sunny se repezi s-o recupereze, dar nu scăpă complet din ochi evenimentele în derulare.

Cu o altă mişcare rapidă şi graţioasă, bărbatul cel înalt se aplecă şi îl întoarse pe hoţ pe burtă, apoi îi trase ambele braţe la spate, imobilizându-le.

— Auuu, urlă hoţul. Lua-te-ar dracu', îmi rupi mâinile!

Înjurătura îl făcu pe bărbat să-i smucească şi mai sus braţele. Agresorul urlă din nou, de data aceasta mult mai strident, fără să mai articuleze vreun cuvânt.

— Ai grijă cum vorbeşti, îl atenţionă cel care îl capturase.

Sunny se opri brusc lângă el şi îi spuse cu respiraţia tăiată:

— Ai grijă, avea un cuţit.

— L-am văzut. A zburat într-acolo. Bărbatul nu ridică privirea, însă arătă din bărbie spre stânga. În timp ce vorbea, smulse cureaua atacatorului din betelia pantalonilor şi i-o legă într-un nod simplu, dar solid în jurul încheieturilor. Ia-l de acolo până nu-l înşfacă cineva şi dispare cu el, o sfătui pe Sunny. Foloseşte două degete şi nu atinge decât lama.

Părea să ştie ce făcea, prin urmare tânăra femeie se supuse fără a crâcni. Scoase un şerveţel din buzunarul fustei şi prinse cu grijă cuţitul aşa cum o sfătuise el, având grijă să nu mânjească mânerul cu amprente.

— Ce să fac cu el?

— Păstrează-l până ajung agenţii de pază. Îşi înclină capul brunet spre cel mai apropiat membru al personalului, un însoţitor de bord care aştepta agitat, neştiind prea bine cum să procedeze. A chemat *cineva* paza, nu-i aşa?

— Da, domnule, răspunse celălalt, cu ochii mari de emoţie.

Sunny se lăsă pe vine lângă salvatorul ei.

— Mulţumesc. Arătă spre servietă, explicând: A tăiat cureaua şi mi-a smuls-o.

— Cu plăcere, răspunse el.

Când întoarse capul pentru a-i zâmbi, îi permise să-l vadă bine pentru prima dată.

Acea primă dată era să fie şi ultima. Stomacul îi tresări, inima îi făcu un salt uriaş, iar plămânii i se contractară. „Uau!“ îşi spuse, încercând să inspire adânc fără a se trăda.

Era probabil cel mai chipeş bărbat pe care îl văzuse vreodată, fără a fi frumos în vreunul dintre sensurile clasice ale cuvântului. „Superb

de-ţi pică plombele“ fu expresia care-i trecu prin minte. Năucită, studie detaliile: părul negru, puţin prea lung şi puţin prea zburlit, atingând gulerul jachetei cam ponosite din piele maro; ten neted şi bronzat; ochi de un căprui atât de limpede şi luminos încât păreau de aur, încadraţi de gene negre şi dese. Ca şi cum toate acestea nu ar fi fost de-ajuns, fusese binecuvântat şi cu un nas subţire şi drept, pomeţi înalţi şi buze atât de clar conturate şi frumos modelate, încât o lovi impulsul nebunesc de a se apleca pur şi simplu în faţă şi a-l săruta.

Ştia deja că era înalt, însă acum avu răgaz să-i observe şi umerii laţi, abdomenul plat şi şoldurile înguste. Mama Natură fusese *foarte* bine dispusă când îl crease. Ar fi fost prea frumos ca să fie adevărat, dar expresia din ochii lui avea o duritate pur masculină, impresia fiind completată de cicatricea subţire, în formă de semilună, de pe obrazul stâng. Coborând privirea, Sunny văzu o altă cicatrice tăind de-a curmezişul dosul mâinii drepte, o linie albicioasă ce ieşea în evidenţă pe pielea bronzată.

Cicatricele nu-i ştirbeau cu nimic farmecul: dovada unei vieţi dure nu făcea decât să i-l accentueze, arătând fără echivoc că avea de-a face cu un *bărbat*.

Era atât de ameţită, încă îi luă câteva secunde până să observe că tipul o privea cu un amestec de amuzament şi interes. Ruşinată că fusese prinsă studiindu-l din cap până în picioare, ba chiar cu nesaţ, simţi cum obrajii i se încinseseră.

Cum nu-şi putea permite să piardă timpul admirându-l, se forţă să se concentreze asupra chestiunilor mai urgente. Hoţul gemea sfâşietor, dar Sunny se îndoia că suferea dureri prea mari, în pofida mâinilor legate şi a felului în care eroul ei stătea cu un genunchi apăsat pe şalele lui. Îşi recuperase servieta, dar agresorul reprezenta o problemă. Era datoria ei civică să rămână şi să depună o plângere împotriva lui, însă dacă zborul ei decola în curând, era foarte posibil să-l rateze cât timp stătea să răspundă la întrebări şi să completeze formulare.

— Ticălosule, murmură. Dacă ratez îmbarcarea…

— Când decolează? întrebă eroul ei.

— Nu ştiu. Are întârziere, dar îmbarcarea ar putea începe din clipă în clipă. Verific la poartă şi mă întorc imediat.

— Bine. Eu am să-l imobilizez pe amicul tău şi discut cu agenţii de pază până te întorci.

— Nu lipsesc decât un minut, promise ea, pornind grăbită spre poarta de îmbarcare.

Culoarul era blocat acum de călători furioşi sau supăraţi, într-o dispoziţie cu mult mai agitată decât atunci când plecase ea, cu doar câteva minute în urmă.

Aruncă rapid o privire spre panou, unde semnul de ÎNTÂRZIAT fusese înlocuit cu unul de ANULAT.

— La naiba, mormăi ea în barbă. La naiba, la naiba, la naiba!

Se alesese praful şi de ultima ei speranţă de a ajunge în Seattle la timp pentru a-şi duce la bun sfârşit însărcinarea, doar dacă nu cumva i se pregătea un miracol. Însă două miracole în aceeaşi zi ar fi fost o pretenţie exagerată.

Trebuia să sune la sediu, îşi spuse istovită, dar mai întâi se putea ocupa de hoţ şi de cei de la paza aeroportului.

Constată că situaţia evoluase: infractorul înainta împins de la spate de doi poliţişti spre un birou unde aveau să fie la adăpost de ochii curioşilor.

Eroul ei o aştepta, iar când o văzu le spuse ceva agenţilor de pază, apoi porni în întâmpinarea ei.

Inima ei tresări uşor în semn de apreciere pur feminină. Doamne, dar era o desfătare pentru ochi! Hainele lui nu aveau nimic special: un tricou negru sub jacheta veche, blugi uzaţi şi bocanci juliţi, dar le purta cu o încredere şi graţie care arătau că se simţea perfect în pielea lui. Îşi permise o clipă de regret la gândul că nu avea să-l mai revadă după ce se rezolva acest mic deranj, dar îşi luă repede seama. Nu-şi putea asuma riscul de a permite ca întâlnirea aceea să progreseze până la o relaţie – presupunând că ar fi existat un sâmbure din care să progreseze. Nu începea niciodată o aventură, fiindcă nu ar fi fost corect faţă de tipul respectiv şi nu avea nici ea nevoie de inevitabila uzură emoţională. Poate că într-o bună zi avea să se stabilească undeva, să iasă la întâlniri, să găsească în cele din urmă un bărbat pe care să-l iubească, să-l ia de soţ şi eventual să aibă copii, dar nu acum. Era prea periculos.

Salvatorul ei îi oferi braţul cu o curtoazie de modă veche.

— E totul în regulă cu zborul tău?

— Într-un fel. A fost anulat, oftă ea. Trebuie să ajung la Seattle în seara asta, dar nu cred că am să reuşesc. Toate zborurile pe care le-am avut azi au fost fie anulate, fie redirecţionate, iar acum nu mai e nicio cursă care să mă ducă acolo la timp.

— Închiriază-ți un avion, îi sugeră el în timp ce se îndreptau spre biroul unde fusese dus hoţul.

— Nu ştiu dacă şeful meu îmi va deconta o asemenea cheltuială, dar e o idee, râse ea. Oricum, trebuie să sun la sediu când terminăm aici.

— Dacă asta te poate ajuta să-l convingi, să ştii că sunt disponibil chiar acum. Aveam întâlnire cu un client care sosea cu ultimul zbor din Dallas, dar nu se afla în avionul respectiv şi nici nu m-a contactat, deci sunt liber.

— Eşti pilot de avion charter?

Nu-i venea să creadă. Situaţia – *el* – era de necrezut. Poate că totuşi merita să aibă parte de două miracole într-o singură zi.

Bărbatul coborî privirea spre ea şi îi zâmbi, făcând să-i apară o

gropiţă minusculă pe obraz. Doamne, avea şi gropiţă!

— Chance McCall – pilot, vânător de hoţi, om bun la toate – la dispoziţia dumneavoastră, doamnă, se prezentă el.

Ea râse şi îi strânse mâna întinsă, observând că avea grijă să nu-i strivească degetele. La câtă forţă simţea în acea mână aspră, îi era recunoscătoare că se stăpânea. Unii bărbaţi nu erau la fel de atenţi.

— Sunny Miller, curier în întârziere şi ţintă a hoţilor. Mă bucur să vă cunosc, domnule McCall.

— Chance, spuse el relaxat. Haide să rezolvăm această mică problemă, apoi îţi poţi suna şeful să vedem dacă nu cumva un zbor charter e exact ceea ce îţi trebuie.

În birou se aflau doi ofiţeri de securitate, o femeie îmbrăcată într-un costum gri sever şi agresorul de mai devreme, care fusese legat cu cătuşe de scaun. Nemernicul o privi furios când intră, ca şi cum întreaga situaţie s-ar fi produs din cauza ei, nu a lui.

— Curvă mincinoasă…

Chance McCall întinse mâna şi îl prinse de umăr.

— Poate nu ai priceput mesajul de mai devreme, dar nu îmi place limbajul tău, rosti el pe acel ton calm care nu-i ascundea nicidecum duritatea de oţel a vocii. Păzește-ți limba.

Nu îl ameninţase cu nimic, doar îi dăduse un ordin. În plus, strânsoarea mâinii lui pe umărul individului nu părea blândă.

Hoţul se crispă şi îi aruncă o privire neliniştită, amintindu-şi cu câtă uşurinţă îl dovedise acel bărbat mai devreme. Apoi se uită la cei doi poliţişti, aşteptând parcă o intervenţie din partea lor, însă ei îşi încrucişară braţele şi rânjiră. Rămas fără aliaţi, alese să tacă.

Femeia în costum gri păru că voia să protesteze împotriva tratamentului dur aplicat prizonierului, dar peste o clipă decise că era de preferat să rezolve formalităţile cât mai repede.

— Eu sunt Margaret Fayne, directorul de securitate al aeroportului. Presupun că veţi dori să depuneţi plângere?

— Da, spuse Sunny.

— Bun, răspunse doamna Fayne aprobator. Va trebui să-mi daţi amândoi declaraţii.

— Ştiţi cumva cam cât poate să dureze? întrebă Chance. Domnişoara Miller şi cu mine suntem foarte presaţi de timp.

— Vom încerca să grăbim lucrurile, îl asigură domnişoara Fayne.

Fie domnişoara Fayne era supereficientă, fie tocmai se produsese un alt mic miracol. În orice caz, documentele se finalizară într-un timp record. Peste jumătate de oră, hoţul era dus în cătuşe spre arest, hârtiile erau pregătite şi semnate, iar Sunny şi Chance McCall primeau permisiunea de a pleca, acum că îşi făcuseră datoria civică.

Chance aşteptă lângă ea până sună la sediu ca să dea explicaţii. Şeful ei direct, Wayne Beesham, nu fu deloc încântat, dar acceptă

situaţia.

— Mai spune-mi o dată cum îl cheamă pe acest pilot, îi ceru.

— Chance McCall.

— Aşteaptă, vreau să-l verific.

Sunny aşteptă. Firma lor avea o bază de date cu informaţii privind atât liniile aeriene comerciale, cât şi cele de zboruri charter. În ultimul domeniu existau câteva personaje dezagreabile care se ocupau mai mult de transportul de droguri decât de cel de pasageri, iar o firmă de curierat nu-şi putea permite să fie neglijentă.

— Unde are baza?

Sunny îi repetă întrebarea lui Chance.

— Phoenix, răspunse el, iar ea transmise din nou informaţia.

— În regulă, l-am găsit. Pare în regulă. Cât costă?

Sunny întrebă, iar domnul Beesham gemu auzind răspunsul:

— E cam scump.

— E aici şi e pregătit de decolare.

— Ce fel de avion are? Nu vreau să plătesc atâţia bani pentru o avionetă de răspândit îngrăşăminte care zboară ca melcul.

— Ce-ar fi să vi-l dau la telefon? zise oftând Sunny. Am economisi timp. Îi întinse receptorul lui Chance. Vrea detalii despre avionul tău.

— McCall, spuse el, apoi ascultă câteva secunde. E un Cessna Skylane. Autonomia e de aproximativ o mie trei sute de kilometri la şaptezeci şi cinci la sută putere, timp de zbor şase ore. Va trebui să realimentez, deci aş prefera să o fac undeva la jumătatea drumului, de exemplu aerodromul Roberts din Redmond, Oregon. Îi pot contacta în avans ca să-i mobilizez, deci nu vom petrece prea mult timp la sol. Aruncă o privire la ceasul de mână. Cu ora pe care o câştigăm schimbând fusul orar, poate să ajungă la timp – la limită.

Ascultă încă o clipă, apoi îi dădu receptorul înapoi lui Sunny.

— Care e verdictul? îşi întrebă ea şeful.

— Autorizez zborul. Pentru numele lui Dumnezeu, du-te odată.

Ea închise şi îi rânji lui Chance. Sângele îi fierbea de plăcerea provocării.

— Avem verde! Cât ne va lua să decolăm?

— Dacă îmi dai voie să îţi car eu geanta şi alergăm… cincisprezece minute.

Sunny nu îşi lăsa niciodată geanta din mână. N-ar fi vrut să răspundă curtoaziei lui cu un refuz, dar prudenţa era atât de adânc înrădăcinată în ea, încât nu se putea hotărî să-şi asume riscul.

— Nu e grea, minţi, prinzând-o mai strâns. Ia-o înainte, vin după tine.

Răspunsul ei îl făcu să arcuiască o sprânceană brunetă, dar nu o contrazise, mulţumindu-se să o ia înainte prin sala aglomerată. Avioanele private se aflau într-o zonă diferită a aeroportului, departe

de traficul comercial.

După ce cotiră de mai multe ori şi străbătură un şir de trepte, ieşiră din terminal pe suprafaţa betonată, unde soarele fierbinte al după-amiezii îi forţă să mijească ochii. Chance îşi puse o pereche de ochelari de soare, apoi îşi scoase jacheta.

Sunny îşi permise să admire felul în care umerii lui laţi şi spatele musculos îi umpleau tricoul negru. Chiar dacă nu avea să guste, putea fără îndoială să admire. Dacă lucrurile ar fi stat altfel – dar nu stăteau, se mustră ea. Trebuia să se ocupe de situaţia reală, nu să viseze frumos.

Chance se opri lângă un monomotor cu dungi gri şi roşii. După ce îi puse în compartimentul de bagaje geanta şi servieta şi le fixă cu o plasă, o ajută să urce în scaunul copilotului. Sunny îşi puse centura şi privi în jurul ei curioasă. Nu se mai aflase niciodată într-un avion privat, nici nu mai zburase în ceva atât de mic. Era surprinzător de confortabil. Scaunele erau din piele gri, iar în spatele ei se afla o banchetă cu spătare individuale. Podeaua de metal era acoperită cu mochetă.

Avionul avea două parasolare, exact ca o maşină. Amuzată, îl deschise pe cel din faţa ei şi râse din toată inima când văzu oglinda micuţă prinsă pe el.

Chance făcu o tură în jurul aparatului, verificând pentru ultima dată detaliile înainte de a urca în scaunul din stânga ei şi a-şi lega centura. Îşi puse o pereche de căşti şi începu să acţioneze diverse butoane în timp ce discuta cu turnul de control. Motorul tuşi, apoi porni, iar elicea din botul avionului începu să se învârtă, mai întâi lent, apoi tot mai rapid până deveni o formă vagă, aproape invizibilă.

Îi arătă lui Sunny căştile de lângă locul ei şi îi făcu semn să şi le pună.

— E mai uşor să vorbim aşa, dar nu spune nimic până decolăm.

— Da, să trăiţi, răspunse ea amuzată, iar el îi aruncă un rânjet scurt.

Decolară în doar câteva minute, mult mai repede decât în cazul unui avion de linie, se gândi Sunny. Zborul cu un avion mic îi dădea o senzaţie de viteză pe care nu o mai trăise niciodată, iar când roţile se desprinseră de la sol ascensiunea fu incredibilă, ca şi cum i-ar fi crescut aripi şi s-ar fi lansat în aer. Pământul rămase în urmă, iar lacul albastru, vast şi scânteietor, se întinse în faţa ei, mărginit de munţii zimţaţi.

— Uau, şopti ea ducându-şi o mână la ochi pentru a-i feri de lumina puternică.

— E o pereche de ochelari de soare în torpedo.

Deschise compartimentul din faţa ei şi scoase o pereche de ochelari Foster Grant ieftini, dar eleganţi, cu ramă roşu-închis. Erau evident ochelarii unei femei, ceea ce o făcu să se întrebe dacă nu cumva era

căsătorit. Avea fără îndoială prietenă, firește; nu era doar foarte arătos, ci părea să fie și un tip de treabă, o combinație extrem de rară.

— Sunt ai soției tale? se interesă ea, oftând ușurată când lentilele fumurii atenuară lumina orbitoare.

— Nu, o pasageră i-a lăsat în avion.

Ei bine, nu aflase nimic concret. Hotărî să fie directă, deși nu avea prea multă importanță, ținând seama că nu avea să-l mai revadă după ce ajungeau la Seattle:

— Ești căsătorit?

— Nu, replică el cu același rânjet scurt. Întoarse capul spre ea și, cu toate că Sunny nu-i putea vedea ochii prin lentilele întunecate, avu impresia că o studia atent. Tu ești?

— Nu.

— Bun, spuse el.

capitolul 3

Chance o scruta prin ochelarii de soare, studiindu-i reacţia la posibilitatea de flirt pe care i-o oferise. Planul decurgea mai bine decât sperase; era atrasă de el şi nu se străduia prea mult să o ascundă. Nu avea altceva de făcut decât să profite de acea atracţie şi să-i câştige încrederea, ceea ce în mod normal ar fi presupus un oarecare efort, însă planul pe care îl ticluise avea să o pună într-o situaţie care nu era *normală* în niciun sens al cuvântului. Viaţa şi siguranţa ei aveau să depindă de el.

Spre mirarea lui, ea îşi îndreptă privirea în faţă, prefăcându-se că nu-l auzise. Se întrebă confuz dacă nu cumva îi interpretase greşit atitudinea. Nu, îl studiase destul de făţiş, iar din experienţa lui o femeie nu se zgâia la un bărbat decât dacă îl găsea atrăgător.

Ceea ce îl surprindea cu adevărat era cât de atrăgătoare o găsea *el*. Era ceva la care nu se aşteptase, dar atracţia sexuală era un demon rebel care opera în afara logicii. Din fotografiile aflate în dosar ştiuse că era drăguţă, cu ochi gri scânteietori şi păr blond-auriu ce îi cădea lins pe umeri, doar că nu-şi dăduse seama cât de *al naibii de tentantă* era. Îi aruncă o nouă privire piezişă, de data aceasta în scop de evaluare. Era de înălţime medie, poate, deşi ceva mai slabă decât îi plăcea lui, aproape firavă. Aproape. Muşchii braţelor ei dezgolite, dezvăluiţi de o bluză albă fără mâneci, erau bine tonifiaţi şi uşor bronzaţi, ca şi cum ar fi făcut sport. Un agent bun avea întotdeauna grijă să-şi păstreze condiţia fizică, deci trebuia să se aştepte să fie mai puternică decât părea. Aspectul ei delicat reuşea probabil să-i prindă pe mulţi pe picior greşit.

Ei bine, şi pe Wilkins îl prinsese pe picior greşit, se gândi el înăbuşindu-şi un zâmbet. Când Sunny se dusese să verifice situaţia zborului, de care Chance se ocupase să fie anulat, Wilkins îi povestise că fata, cu o singură mână, îl lovise cu geanta ei care probabil cântărea o tonă, căci aproape îl dăduse jos.

Până la această oră, Wilkins şi celelalte trei personaje, „domnişoara Fayne“ şi cei doi „poliţişti“ din divizia de securitate, dispăruseră deja din aeroport. Adevăraţii agenţi de pază fuseseră informaţi să nu intervină şi totul se derulase la perfecţie, deşi Wilkins avea unele nemulţumiri:

— Mai întâi vrăjitoarea aia mică aproape mi-a rupt naibii mâna cu geanta ei, apoi ai venit tu şi ai încercat să-mi sfărâmi spatele, mormăise el, în râsetele tuturor.

Şi totuşi, ce anume se afla în geanta aceea? Se agăţase de ea ca şi

cum ar fi conţinut bijuteriile coroanei, refuzând să o lase din mână vreo clipă şi acceptând doar cu inima strânsă să i-o pună în compartimentul pentru bagaje din spatele lor. Greutatea ei îl surprinsese; nu putea să conţină doar schimburile necesare pentru o călătorie de o zi şi o noapte, chiar şi cu o gamă variată de cosmetice şi eventual şi un uscător de păr. Cântărea vreo douăzeci de kilograme bune, poate şi mai mult. Ei bine, avea să afle cât de curând ce se afla înăuntru.

— Ce aveai de gând să faci cu tipul ăla dacă l-ai fi prins? o întrebă pe un ton leneş, parţial pentru a întreţine conversaţia şi parţial fiindcă era curios. O văzuse alergând după Wilkins cu o expresie încrâncenată pe chip, de parcă ideea de a se opri la un moment dat nici nu i-ar fi trecut prin minte.

— Habar n-am, spuse ea posomorâtă. Ştiam doar că nu puteam permite să se întâmple din nou.

— Din nou?

La naiba, oare avea de gând său povestească despre incidentul din Chicago?

— Luna trecută un cretin cu părul verde mi-a smuls servieta în aeroportul din Chicago, zise ea lovind nervoasă în braţul scaunului. A fost prima dată când mi s-a întâmplat aşa ceva, iar să se repete după numai o lună… fără doar şi poate, aş fi fost concediată. Pe toţi dracii, şi *eu* m-aş fi concediat!

— Nu l-ai prins pe tipul din Chicago?

— Nu. Eram la zona de recuperare a bagajelor, iar el a înşfăcat pur şi simplu servieta, a ţâşnit pe uşă şi a dispărut.

— Cum rămâne cu agenţii de pază? Nu au încercat să-l prindă?

— Glumeşti, nu? făcu ea privindu-l peste rama ochelarilor de soare imenşi.

— Cred că da, râse el.

— Să pierd încă o servietă ar fi fost o catastrofă, cel puţin pentru mine, şi nici firma n-ar fi fost prea încântată.

— Ştii ce se află în serviete?

— Nu, şi nici nu vreau. Nu contează. Poate cineva îi trimite nişte salam unchiului său Fred aflat pe patul de moarte, sau poate sunt diamante în valoare de un miliard de dolari – nu că m-aş aştepta ca vreun bogătaş să facă apel la un serviciu de curierat ca să-şi expedieze diamantele, dar ai prins ideea.

— Ce s-a întâmplat după incidentul de la Chicago?

— Firma mea a pierdut o grămadă de bani – sau, mai exact, compania de asigurări i-a pierdut. Clientul probabil nu va mai apela la noi niciodată, nici nu ne va recomanda.

— Iar pentru tine care au fost consecinţele? Ai fost sancţionată disciplinar?

— Nu. Într-un fel m-aş fi simţit mai bine dacă m-aş fi ales cu o penalizare.

La naiba, era tare, îşi zise el admirativ – fie era o actriţă talentată, fie spunea adevărul şi nu avusese nimic de-a face cu furtul de la Chicago. Până la urmă, nu conta foarte mult.

Indiferent dacă fusese sau nu implicată în pierderea acelei serviete, Chance era recunoscător că incidentul avusese loc, fiindcă altfel Sunny nu ar fi ajuns niciodată în atenţia lui, iar el nu ar fi avut acest fir care să-l ducă la Crispin Hauer.

Nu credea că era inocentă; după toate probabilităţile, era vârâtă în acea poveste până la gâtul ei frumos. Era mai bună decât se aşteptase el, o actriţă demnă de un Oscar – atât de bună încât ar fi putut crede că nu ştia nimic despre tatăl ei, dacă nu ar fi trădat-o geanta misterioasă şi forţa ei surprinzătoare. Chance fusese învăţat să pună cap la cap detalii aparent neînsemnate şi să creeze o imagine coerentă, iar experienţa îl făcuse de două ori mai cinic. Prea puţine persoane erau atât de sincere pe cât încercau să pară, iar oamenii care jucau rolul cel mai convingător erau adesea tocmai cei care aveau cel mai mult de ascuns. O ştia prea bine, căci toată viaţa trebuise să-şi ascundă secretele întunecate de restul lumii.

Se întrebă o clipă ce spunea despre caracterul lui faptul că era dispus să se culce cu Sunny ca parte a planului de a-i câştiga încrederea, dar poate era mai bine să nu se gândească prea mult la asta. Cineva trebuia să fie dispus să facă lucrurile de care oamenii obişnuiţi s-ar fi ferit, doar pentru a-i proteja pe acei oameni obişnuiţi. Sexul era… doar sex. Parte din munca lui. Putea să se detaşeze de emoţiile sale destul cât să aştepte cu nerăbdare să-şi îndeplinească sarcina.

Sarcina? Pe cine încerca să mintă? De-abia aştepta să se strecoare în ea. Îl intriga, cu trupul ei tonifiat şi tare şi cu scânteierea ce îi lumina ochii de un gri limpede, ca şi cum ar fi fost amuzată de ea însăşi şi de lumea din jurul ei. Era fascinat de ochii ei, de striaţiile albe ce îi făceau irisurile să pară faţetate, ca nişte diamante albastre foarte palide. Însă cel mai mult îl intriga expresia ei, care era atât de deschisă şi bine dispusă încât i-ar fi adus oricând titlul de „Domnişoara Simpatie“. Cum putea să arate astfel, dulce ca şerbetul de trandafir, când lucra mână în mână cu cel mai căutat terorist din dosarele lui?

O parte din el, cea mai mare parte, o dispreţuia pentru ceea ce era. Esenţa lui animală savura însă latura periculoasă a jocului în care intrase, provocarea de a o face să se culce cu el şi de a o convinge să aibă încredere în el. Odată ce intra în ea, nu avea să se mai gândească la sutele de oameni nevinovaţi pe care îi omorâse tatăl ei, ci doar la împletirea trupurilor lor. Nu avea să-şi dea voie să se gândească la

nimic altceva, ca nu cumva să se trădeze printr-o nuanţă a expresiei, lucru pe care femeile se pricepeau atât de bine să-l descifreze. Nu, avea să facă dragoste cu ea ca şi cum şi-ar fi găsit sufletul pereche, fiindcă doar aşa putea fi sigur că avea să o amăgească.

Se pricepea de minune să-i lase unei femei impresia că o dorea mai mult decât orice altceva în lume. Ştia exact cum să-i atragă atenţia asupra lui, cum să o preseze fără a-i stârni panica – ceea ce îi aminti că ea îi ignorase complet primul avans. Zâmbi uşor în sinea lui. Chiar credea că tactica ei avea să ţină?

— Vrei să iei cina cu mine diseară?

Ea chiar tresări, ca şi cum ar fi fost cufundată în gânduri.

— Poftim?

— Cina. Diseară. După ce îţi duci coletul.

— O! Dar ora programată pentru livrare este nouă. Va fi târziu şi…

— Şi vei fi singură, şi eu voi fi singur, şi trebuie să mănânci. Promit să nu muşc. S-ar putea să ling, dar nu am să muşc.

Ea îl surprinse izbucnind în râs.

Râsul nu se număra printre reacţiile la care s-ar fi aşteptat. Însă râsul ei era atât de liber şi de sincer, cu capul dat pe spate, încât Chance se trezi zâmbind la rândul lui.

— „S-ar putea să ling, dar nu am să muşc.“ Asta a fost bună. Va trebui s-o ţin minte, spuse ea, chicotind.

După o clipă, când ea nu mai spuse nimic, Chance îşi dădu seama că îl ignora din nou, aşa că reluă imediat asaltul:

— Asta merge cu majoritatea bărbaţilor?

— Ce anume?

— Să-i ignori când te invită la o întâlnire. Se retrag cu coada între picioare?

— Nu din câte am observat eu. Vorbeşti de parcă aş fi o femeie fatală, care frânge inimi în stânga şi-n dreapta.

— Probabil aşa şi e. Însă noi, bărbaţii, suntem nişte duri. Putem sângera de moarte în suflet, dar ne vom preface atât de bine încât nu va şti nimeni niciodată. Ia cina cu mine, o rugă el zâmbind.

— Eşti perseverent, nu-i aşa?

— Tot nu mi-ai răspuns.

— În regulă. Nu. Gata, ţi-am răspuns.

— Ai răspuns greşit. Mai încearcă. Pe un ton mai blând, adăugă: Ştiu că eşti obosită şi, cu diferenţa de fus orar, ora nouă e de fapt miezul nopţii pentru tine. E doar o masă, Sunny, nu o seară de dans. Asta poate aştepta până la cea de-a doua întâlnire.

Ea râse din nou.

— Perseverent *şi* încrezător. Cu un zâmbet fin, adăugă: Răspunsul e tot nu. Nu ies la întâlniri.

Chance era de-a dreptul uluit. Dintre toate lucrurile pe care se

aşteptase să le audă din gura ei, acea declaraţie nu-i trecuse nicio clipă prin minte. La naiba, chiar atât de mult să se fi înşelat?

— Deloc? Sau doar cu bărbaţi?

— Deloc. Făcu un gest de neputinţă. Vezi, de asta am încercat să te ignor, fiindcă nu voiam să mă lansez într-o explicaţie pe care nu ai acceptat-o oricum. Nu, nu sunt lesbiană, îmi plac bărbaţii foarte mult, dar nu ies la întâlniri. Sfârşitul explicaţiei.

Uşurarea lui fu atât de intensă, încât se simţi vag ameţit.

— Dacă îţi plac bărbaţii, de ce nu ieşi la întâlniri?

— Vezi? Nu ai acceptat explicaţia. Ai început imediat să pui întrebări.

— La naiba, credeai că am să renunţ pur şi simplu? Există ceva între noi, Sunny. Ştiu asta şi o ştii şi tu. Sau ai de gând să ignori şi asta?

— Exact asta am de gând să fac.

Chance se întrebă dacă îşi dădea seama de implicaţiile spuselor ei.

— Ai fost violată?

— Nu! replică ea în culmea exasperării. Doar că… nu ies… la întâlniri.

Era foarte aproape de a-şi ieşi din fire, reflectă Chance amuzat. Îi rânji:

— Eşti drăguţă când eşti furioasă.

Ea bombăni ceva, apoi începu să râdă.

— Cum să rămân furioasă când spui aşa ceva?

— Nu rămâne. Ăsta era şi scopul.

— Ei bine, metoda a dat rezultate. Însă nu a reuşit să mă facă să mă răzgândesc. Îmi pare rău, pur şi simplu… am motivele mele. Renunţă. Te rog.

— În regulă. Deocamdată, preciză el după o clipă, iar geamătul ei demonstrativ îl făcu să zâmbească din nou. De ce nu încerci să tragi un pui de somn? îi sugeră. Probabil eşti obosită, şi ne aşteaptă un zbor lung.

— E o idee bună. Nu poţi să mă baţi la cap dacă dorm.

Cu acea replică piezişă îşi sprijini capul pe tetieră. Chance întinse mâna în spatele scaunului ei şi scoase o pătură.

— Poftim. Foloseşte asta drept pernă, altfel o să te trezeşti cu gâtul înţepenit.

— Mulţumesc.

Îşi scoase căştile şi vârî pătura între cap şi umăr, apoi se întoarse în scaun pentru găsi o poziţie mai confortabilă.

Chance îi aruncă din când în când câte o privire pentru a vedea dacă într-adevăr adormise. După un sfert de oră, respiraţia ei deveni mai profundă şi uniformă.

Chance mai aşteptă câteva minute, apoi ghidă uşor avionul în direcţia soarelui ce apunea.

capitolul 4

— Sunny. Vocea era insistentă, şi în acelaşi timp o mână îi scutura umărul. Sunny, trezeşte-te.

Ea se foi şi deschise ochii, întinzându-se puţin pentru a scăpa de nodurile din spate şi umeri.

— Am ajuns?

Chance arătă spre căştile din poala ei, iar tânăra femeie şi le puse.

— Avem o problemă.

Sunny simţi brusc un gol în stomac. Nu existau cuvinte mai înspăimântătoare când te aflai intr-un avion. Inspiră profund, încercând să-şi stăpânească valul de panică.

— Ce e în neregulă? Vocea îi răsunase surprinzător de calmă. Se uită în jur, vrând să identifice problema în mulţimea de cadrane din carlingă, deşi habar nu avea ce indicau. Apoi se uită pe geam la peisajul aspru de sub ei, colorat în nuanţe sumbre de roşu şi negru de soarele care, apunând, proiecta umbre mari peste pietrele zimţate. Unde suntem?

— Sud-estul statului Oregon.

Motorul tuşi şi se poticni. Sunny îşi simţi inima făcând la fel. De îndată ce auzi ruperea de ritm, îşi dădu seama că murmurul constant al motorului se întrerupsese de mai multe ori în timp ce dormea. Subconştientul ei detectase modificarea sunetului, dar nu o pusese în context.

Acum contextul era cât se poate de limpede.

— Cred că e pompa de carburant, zise el

Calm. Trebuia să-şi păstreze calmul. Trase aer adânc în piept, deşi avea impresia că plămânii i se micşoraseră.

— Ce facem acum?

— Găsim un loc unde să-l punem jos înainte să cadă, o informă el cu un zâmbet sumbru.

— Prefer fără discuţie o aterizare în locul unei prăbuşiri. Se uită pe geamul lateral, studiind relieful de dedesubt. Nu se vedeau decât creste tăioase, bolovani enormi şi pâraie înguste. Brr!

— Da. De o jumătate de oră tot caut un loc de aterizat.

Nu era bine, nu era bine deloc. În balanţa dintre bine şi rău, situaţia trăgea mult în partea răului. Motorul se poticni din nou. Întregul corp al avionului se zgudui. La fel tremură şi vocea ei când îl întrebă:

— Ai transmis prin radio un apel de ajutor?

— Suntem în mijlocul unei zone pustii, între radio-balize, replică el cu acelaşi zâmbet sumbru. Am încercat de câteva ori să contactez un

turn de control, dar nu am primit niciun răspuns.

Balanţa se dezechilibra şi mai mult.

— Am ştiut eu, bombăni Sunny. După cum mi-a mers azi, am *ştiut* că mă voi prăbuşi dacă mai urc într-un avion.

Tonul ei ursuz îl făcu să chicotească, în ciuda situaţiei dramatice. O masă blând pe spatele gâtului, surprinzând-o cu atingerea lui, cu senzaţia mâinii lui mari şi calde pe ceafa ei sensibilă.

— Nu ne-am prăbuşit încă, şi am să fac toate eforturile să mă asigur că nu se ajunge la asta. Aterizarea s-ar putea să fie brutală, însă.

Nu era obişnuită să fie atinsă. Se învăţase să se lipsească de contactul fizic, să ţină oamenii la o anumită distanţă. Chance McCall o atinsese mai mult într-o singură după-amiază decât fusese atinsă în ultimii cinci ani. Şocul plăcerii aproape îi distrase atenţia de la situaţia lor – aproape. Coborî din nou privirea spre peisajul nemilos.

— Cât de brutală trebuie să fie o aterizare pentru a fi considerată prăbuşire?

— Dacă scăpăm întregi, se consideră aterizare.

Îşi puse mâna înapoi pe comenzi, iar ea regretă în tăcere acea atingere pierdută.

Uriaşul lanţ muntos se întindea în jurul lor cât vedeau cu ochii, în orice direcţie. Şansele de a scăpa cu viaţă nu erau prea bune. Cât avea să dureze până să li se descopere cadavrele, dacă erau descoperite vreodată?

Sunny îşi încleştă mâinile, gândindu-se la Margreta. Sora ei, neştiind ce se întâmplase, avea să-şi imagineze cel mai negru scenariu – iar a-şi pierde viaţa într-un accident de avion nu era cel mai negru scenariu. De durere, era posibil chiar să-şi abandoneze refugiul şi să facă vreo prostie care să-i aducă şi ei moartea.

Studie mâinile puternice ale lui Chance, atât de abile şi sigure pe comenzi. Profilul lui clasic era zugrăvit pe fundalul cerului vermillon perlat, genul de apus care nu putea fi văzut decât în statele vestice şi cel mai probabil ultimul apus pe care avea să-l mai vadă vreodată. El era ultimul om pe care avea să îl vadă ori să-l atingă, şi se simţi brusc furioasă, amarnic de furioasă, la gândul că nu se putuse bucura niciodată de viaţa pe care majoritatea femeilor o considerau ceva firesc, că nu avusese libertatea de a-i accepta invitaţia la cină şi de a-şi petrece drumul fremătând de nerăbdare, libertatea de a flirta cu el şi poate de a vedea o scânteiere de dorinţă în ochii lui căprui brăzdaţi cu auriu.

I se refuzaseră multe, dar în special i se refuzase şansa de a trăi ca o femeie normală, lucru pentru care nu avea să-şi ierte tatăl niciodată, absolut niciodată.

Motorul se poticni, porni, se poticni din nou şi gata. Nu mai fu capabil să-şi reia ritmul liniştitor. Sunny simţi un gol imens în stomac.

Doamne, o, Doamne, aveau să se prăbuşească! Chinuindu-se să-şi stăpânească panica, îşi înfipse unghiile în palme. Nu se mai simţise niciodată atât de mică şi neputincioasă, atât de fragilă, cu ţesuturi moi şi oase subţiri ce nu ar fi putut susţine un asemenea impact. Avea să moară, deşi nu apucase să trăiască.

Avionul se smuci şi se zgudui, apoi se înclină în dreapta, izbind-o pe Sunny de uşă cu atâta forţă, încât braţul drept îi amorţi pe loc.

— Gata, spuse Chance scrâşnind din dinţi, cu încheieturile degetelor albite de efort. Când reuşi să îndrepte aripile, decretă: Trebuie să aterizez acum, cât mai am puţin control. Caută cel mai bun loc.

Cel mai bun loc? Nu *exista* cel mai bun loc. Aveau nevoie de o întindere relativ plată şi relativ lipsită de obstacole; ultimul loc pe care îl văzuse ea şi care s-ar fi potrivit acestei descrieri fusese în Utah.

Chance ridică vârful aripii drepte, înclinând avionul pentru a putea să vadă mai bine în lateral.

— Vezi ceva? întrebă Sunny cu o voce tremurândă.

— Nimic. Rahat.

— „Rahat“ nu e cuvântul potrivit. Altceva trebuie să spună piloţii chiar înainte să se prăbuşească.

Umorul nu era o armă prea eficientă pentru a înfrunta moartea, însă la umor apelase de fiecare dată pentru a trece de momentele dificile.

De necrezut, Chance îi rânji.

— Dar eu nu m-am prăbuşit încă, scumpo. Ai puţină încredere. Îţi promit că am să rostesc cuvântul potrivit dacă nu găsesc un loc de aterizat cât de curând.

— Dacă nu găseşti un loc de aterizat, am să spun eu cuvântul cu pricina, îi promise ea.

Trecură peste o creastă zimţată, plină de bolovani, iar în faţa lor se căscă un hău lung şi îngust ca o poartă către iad.

— Acolo! spuse Chance, îndreptând botul avionului în jos.

— Poftim? Unde?

Se ridică în scaun, însufleţită de o speranţă imposibilă, dar nu văzu decât hăul negru.

— Canionul. E cea mai bună opţiune.

Hăul cel negru era un canion? Nu cumva canioanele ar fi trebuit să fie mari? Arăta mai degrabă a albie de pârâu secat. Cum naiba ar fi putut un avion să încapă acolo? Dar ce mai conta, dacă era singura lor şansă?

Inima i se opri în gât. Îşi încleştă mâinile pe marginile scaunului în timp ce Chance cobora avionul înclinat.

Motorul se opri.

Timp de o clipă nu auzi decât liniştea oribilă, mai asurzitoare decât orice tumult.

Apoi detectă sunetul aerului gonind peste învelişul metalic al

fuzelajului, aer care nu-i mai susţinea. Îşi auzi inima bătând, rapid şi cu forţă, auzi şoapta propriei respiraţii. Auzi tot în afară de ceea ce îşi dorea cel mai mult să audă, sunetul plăcut al unui motor de avion.

Chance nu spuse nimic. Se concentra din răsputeri să ţină aparatul în poziţie orizontală, plutind tot mai jos pe curenţii de aer, către acea despicătură lungă şi îngustă din pământ. Avionul se învârti în spirală ca o frunză şi se apropie atât de mult de coasta accidentată din stânga lor, încât Sunny văzu gropile din piatra roşiatică.

Îşi muşcă buza până când gura i se umplu de sânge, luptându-se să-şi stăpânească teroarea ce ameninţa să erupă în ţipete. Nu putea să-i distragă atenţia acum, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Voia să închidă ochii, dar se încăpăţână să-i ţină deschişi. Era exclus să moară ca o laşă. Se temea, desigur, dar nu trebuia să fie laşă. Avea să privească moartea venind spre ea, avea să-l privească pe Chance luptându-se să pună avionul la sol în siguranţă, fentând-o pe doamna cu coasa.

Alunecară sub lumina soarelui şi se cufundară tot mai adânc în umbrele întunecate. Răcoarea se strecură imediat prin geamuri, ajungându-i în oase. Nu vedea absolut nimic.

Îşi scoase rapid ochelarii de soare şi văzu că Chance făcuse la fel. Ochii îi erau îngustaţi, expresia dură şi concentrată, studiind terenul de dedesubt.

Pământul se năpustea spre ei, un pământ brăzdat de pârâiaşe şi presărat cu bolovani. Era destul de plat, dar nicidecum un loc potrivit pentru aterizare. Se propti cu picioarele în podea, cu tot corpul rigid, ca şi cum ar fi putut forţa avionul să rămână în aer.

— Ţine-te bine, îi spuse el pe un ton calm. Am să încerc să ajung în albia pârâului. Nisipul ne va ajuta să încetinim destul cât să evităm ciocnirea cu vreuna dintre pietrele alea.

O albie de pârâu? Chance era, în mod evident, mult mai priceput la desluşirea reliefului decât ea. Încercă să vadă o panglică de apă, dar îşi dădu seama că pârâul era secat; albia era o linie îngustă şi sinuoasă ce nu părea mai lată decât o maşină obişnuită.

Dădu să-i ureze succes, dar nu i se păru potrivit. Nici să spună: „Mi-a făcut plăcere să te cunosc“.

— Bine, reuşi să îngaime în cele din urmă.

Totul se întâmplă rapid. Dintr-odată, solul nu se mai văzu. Era *acolo*, chiar sub ei, iar impactul fu atât de puternic, încât Sunny ar fi zburat în faţă dacă n-ar fi reţinut-o centura de siguranţă. Ajunseră din nou în aer pentru scurt timp, când roţile se desprinseră; în clipa următoare loviră pământul cu şi mai multă forţă. Auzi metalul protestând violent, după care se lovi cu capul de geamul lateral. Preţ de câteva momente haotice, nu mai văzu şi nu mai auzi nimic, simţind doar zgâlţâitul şi salturile avionului. Era moale ca o cârpă, incapabilă să se ţină, fluturând din braţe ca o cămaşă într-un uscător de rufe.

Atunci veni cea mai violentă desprindere, urmată de o cădere care făcu să-i clănţănească dinţii. Avionul se roti într-o parte, cu o mişcare ce îi stârni greaţa, apoi se opri greoi. Timpul şi realitatea se fracturară, astfel că nu mai înţelese nimic; nu pricepea unde se afla sau ce se întâmplase.

Auzi o voce, iar lumea reveni brusc la normalitate.

— Sunny, eşti bine? o întrebă Chance îngrijorat.

Încercă să-şi vină în fire. Năucită, lovită, îşi dădu seama că forţa aterizării o întorsese pe sub centura de siguranţă, iar acum era îndreptată spre geamul lateral, cu spatele spre Chance. Îi simţi mâinile pe ea, îl auzi înjurând în barbă în timp ce îi desfăcu centura şi o trase uşor la pieptul lui.

— Sunt bine, bolborosi într-un târziu.

Simplul fapt că putea vorbi însemna că era în viaţă. Erau amândoi în viaţă. O uluire veselă îi umplu pieptul. Chiar reuşise să aterizeze!

— Trebuie să ieşim. E posibil să existe o scurgere de carburant.

Deschise larg uşa şi sări afară, trăgând-o cu el ca şi cum ar fi fost un sac de făină. Adevărul era că aşa se şi simţea, cu membrele moi şi tremurânde.

O scurgere de carburant. Motorul fusese oprit când aterizaseră, dar mai existau bateria şi diverse fire care ar fi putut face un scurtcircuit, provocând scântei. Dacă vreo scânteie ajungea la o picătură de carburant, avionul, cu tot ce se afla în el, avea să explodeze într-o minge de foc.

„Tot ce se afla în el.“ Cuvintele îi zdrăngăniră în minte ca nişte pietre într-o cutie de metal. Cu groază crescândă, le percepu semnificaţia: geanta ei rămăsese înăuntru.

— Stai! ţipă ea. Panica îi pompă un nou val de adrenalină în organism, redându-i vlagă în picioare, forţă în muşchi. Se smuci din strânsoarea lui şi îşi încleştă mâna pe mânerul uşii. Geanta mea!

— La naiba, Sunny! tună el, încercând să-i desprindă degetele de pe mâner. Lasă naibii geanta!

— Nu!

Se trase cu toată puterea şi dădu să urce în carlingă, înjurând în barbă, Chance o prinse de talie şi o luă pe sus de lângă avion.

— Îţi aduc eu nenorocita de geantă! Tu du-te, fugi de aici! Fugi!

Sunny fu oripilată de gândul că bărbatul şi-ar fi riscat viaţa pentru a-i salva geanta, în timp ce pe ea o trimitea la adăpost. Rosti cu înverşunare:

— O iau eu. Tu să fugi!

Preţ de o fracţiune de secundă Chance încremeni, zgâindu-se la ea şocat. Apoi clătină uşor din cap, se întinse după geantă şi o recuperă. Fără un cuvânt, Sunny încercă să o ia, însă el se mulţumi să-i arunce o privire incendiară, nelăsându-i timp să se împotrivească. Ducând

geanta în mâna stângă şi prinzând-o de braţ cu dreapta, o târî grăbit cât mai departe de avion. Pantofii ei se scufundau în pietrişul moale şi nisipul şi tufişurile pitice o zgâriau pe glezne, dar se chinui să rămână în picioare şi să ţină pasul cu el.

De-abia după vreo cincizeci de metri hotărî el că erau la adăpost. Lăsă geanta să cadă şi se întoarse spre ea ca o panteră aruncându-se pe o bucată de carne proaspătă. Îi prinse braţele cu ambele mâini de parcă ar fi vrut să o zgâlţâie.

— Ce naiba ai în cap? se răsti, dar, în momentul în care îi văzu faţa, expresia i se schimbă. Sângerezi, spuse el aspru. Îşi scoase batista din buzunar şi i-o apăsă pe bărbie. În pofida brutalităţii din tonul lui, atingerea îi era incredibil de blândă. Ai zis că nu eşti rănită, o certă.

— Nu sunt. Cu o mână tremurătoare, Sunny luă batista şi îşi tamponă bărbia şi gura, constatând că sângerarea se oprise. Mi-am muşcat buza, mărturisi ea. Înainte să aterizezi. Ca să mă abţin să nu ţip.

— De ce nu ai ţipat pur şi simplu?

— Nu am vrut să-ţi distrag atenţia.

Tremuratul se înrăutăţea cu fiecare clipă; încercă să-l stăpânească, dar fiecare membru îi vibra ca şi cum s-ar fi transformat în gelatină.

Chance îi ridică faţa spre el şi o fixă cu privirea pe fundalul amurgului tot mai pronunţat. Rosti şoptit o înjurătură sălbatică, apoi se aplecă lent şi îşi apăsă buzele pe gura ei. În pofida violenţei ce răzbătea din adâncurile lui, sărutul fu uşor, blând, ca un fel de întâmpinare. Tânăra femeie icni, sedusă de moliciunea buzelor lui, de parfumul cald al pielii lui, de gustul lui. Îl prinse de tricou agăţându-se de forţa lui, încercând să se cufunde în căldura lui.

— Asta fiindcă ai fost atât de curajoasă, murmură el. Nu mi-aş fi putut dori un partener mai bun pentru un accident de avion.

— Aterizare forţată, îl corectă ea cu glas slab. A fost o aterizare forţată.

Replica îi atrase un nou sărut blând, de data aceasta pe tâmplă. Sunny scoase un sunet gâtuit şi se sprijini de el, cuprinsă acum de un alt fel de tremurat. El îi prinse faţa între mâini şi îi dezmierdă colţurile gurii în timp ce o studia. Sunny îşi simţi buzele fremătând uşor, dar, la drept vorbind, întregul corp îi tremura. Chance atinse rana micuţă pe care dinţii ei o lăsaseră în buza de jos; apoi o sărută din nou, de data aceasta fără pic de blândeţe.

Acest sărut o zgudui până în străfundurile sufletului. Era însetat, brutal, adânc. Avea motive pentru care nu ar fi trebuit să-i răspundă, dar nu reuşea să şi le amintească. În schimb îl prinse strâns de încheieturile mâinilor şi se ridică pe vârfuri pentru a-şi apăsa pieziş buzele peste ale lui, deschizând gura pentru a-i lăsa limba s-o exploreze. Avea gust de bărbat şi de sex, un amestec tare ce i se urcă

la cap mai repede decât un pahar de whisky. Un val de căldură i se revărsă între picioare şi pe sâni, o fierbinţeală disperată, flămândă, ce făcu să-i scape un geamăt şoptit din gât.

Chance o trase lângă el, mulând-o pe trupul lui de la genunchi până la sâni, în timp ce săruturile deveneau şi mai adânci, şi mai brutale. Ea îşi încolăci braţele pe după gâtul lui şi se arcui în faţă, tânjind să-i simtă corpul cu muşchi tari lipit de al ei, dorindu-l cu o urgenţă ce nu mai lăsa loc de raţiune.

Când, instinctiv, îşi împinse şoldurile spre ale lui, mădularul erect, lung şi tare, se înfipse în scobitura dintre coapsele ei. De data aceasta strigă de poftă, de nevoie, de o dorinţă ce îi mistuia fiecare celulă a trupului.

Mâinile lui se închiseră brutal peste sânii ei, frământând, masându-i sfârcurile prin straturile de material ale bluzei şi ale sutienului, potolind şi intensificând în acelaşi timp foamea ce îi făcea să se umfle, întinzându-se după atingerea lui.

Dintr-odată, Chance îşi smuci capul în spate.

— Nu-mi vine să cred, bombăni el. Ridicând mâinile, îi desfăcu braţele şi o desprinse de el. Arăta chiar mai sălbatic decât cu o clipă în urmă, venele groase ieşindu-i în evidenţă pe gât. Stai aici, îi ordonă. Nu te mişca niciun milimetru. Trebuie să verific avionul.

Lipsită de căldura lui, de forţa lui, înfrigurată până în măduva oaselor, Sunny îşi simţi picioarele cedând încet şi se lăsă la pământ.

Chance mormăia o înjurătură după alta în timp ce verifica aparatul, căutând scurgeri de carburant şi alte defecţiuni, mai ales că îl aşezase pe sol mai brutal decât ar fi fost necesar. Avionul avea un tren de aterizare ranforsat, precum şi sisteme de protecţie suplimentare pentru ţevile şi rezervorul de carburant, dar un pilot inteligent nu lăsa niciun detaliu la voia întâmplării. Trebuia să procedeze ca la carte, jucându-şi rolul la perfecţie.

Nu voia să-şi joace rolul. Voia să o lipească de unul dintre acei bolovani mari şi să-i ridice fusta. La naiba! Ce îl apucase? În ultimii ani prin braţele lui trecuseră o mulţime de femei superbe şi, deşi îşi lăsase corpul să răspundă, mintea lui rămăsese întotdeauna detaşată. Sunny Miller nu era cea mai frumoasă, nici pe departe; era mai mult puştoaică decât zeiţă, cu ochi luminoşi ce duceau cu gândul la râs mai degrabă decât la seducţie. Atunci de ce era atât de nerăbdător să-i ajungă în chiloţi?

„De ce“ nu conta, îşi aminti el furios. Dimpotrivă, dorinţa pe care i-o inspira fata reprezenta un avantaj, un instrument de care să se folosească. Nu avea să fie nevoit să mimeze, deci era cu atât mai mic riscul ca ea să intre la bănuieli.

Pericolul intensifica emoţiile, distrugând inhibiţiile. Trecuseră împreună printr-o situaţie care le pusese viaţa în primejdie, erau

singuri şi exista o atracţie fizică evidentă între ei. Primele două circumstanţe erau rezultatul eforturilor lui, pe când cea de-a treia era un bonus. Situaţia nu putea fi mai propice: studiile ştiinţifice arătaseră că, dacă un bărbat şi o femeie erau aruncaţi laolaltă într-o situaţie periculoasă şi nu se puteau baza decât unul pe celălalt, între ei se formau rapid legături atât sexuale, cât şi emoţionale. Chance era într-o poziţie avantajoasă, ştiind prea bine că avionul nu fusese nicio clipă în pericol de a se prăbuşi şi nu se aflau într-o situaţie de viaţă şi de moarte. În ciuda temerilor fetei, nu erau rătăciţi în pustietate. În clipa în care îi transmitea un semnal lui Zane, aveau să fie „salvaţi“ imediat, dar nu intenţiona să transmită acel semnal până nu o făcea pe Sunny să-i mărturisească adevărul despre tatăl ei.

Totul era sub control. Nici măcar nu se aflau în Oregon, aşa cum îi spusese el, ci în Nevada, într-un canion îngust pe care el şi Zane îl aleseseră fiindcă permitea aterizarea unui avion, dar nimeni nu-l putea părăsi fără echipamente pentru a escalada pereţii de piatră verticali. Erau departe de ruta oricărui avion de linie, dezactivase transponderul ca nu cumva să emită vreun semnal şi se abătuseră mult de la itinerarul stabilit. Nu aveau să fie găsiţi.

Sunny se afla în întregime sub controlul lui; doar că nu o ştia.

Întunericul îl împiedica să vadă prea multe; oricum, dacă ar fi fost ca avionul să sară în aer, acest lucru s-ar fi întâmplat deja. Chance se întoarse cu paşi mari la Sunny, care stătea aşezată pe pământ, cu genunchii ridicaţi la piept şi braţele încolăcite în jurul picioarelor, ţinându-şi aproape nenorocita aceea de geantă.

Se ridică stângace când îl văzu apropiindu-se.

— E totul în regulă?

— Da. Nu sunt scurgeri de carburant.

— Asta e bine. Reuşi să zâmbească. Degeaba ai reuşi să repari pompa de carburant dacă nu am mai avea carburant în rezervor.

— Sunny… dacă e o ţeavă înfundată, o pot rezolva. Dacă s-a stricat pompa de carburant, nu pot.

Decise să o informeze de la bun început că era posibil să nu poată pleca de acolo în dimineaţa următoare.

Ea primi vestea în tăcere, frecţionându-şi braţele goale ca să alunge răcoarea aerului din deşert. Temperatura se prăbuşea vertiginos după apusul soarelui, acesta fiind unul dintre motivele pentru care Chance alesese acel loc. Aveau să fie nevoiţi să se încălzească reciproc peste noapte pentru a supravieţui.

Se aplecă să ridice geanta, mirându-se din nou de cât era de grea, apoi o luă de braţ şi o conduse la avion.

— Sper că ai o jachetă în bagajul ăsta nenorocit, dacă tot l-ai considerat atât de important încât să-ţi rişti viaţa pentru el.

— Un pulover, spuse ea distrată, ridicând ochii spre cerul limpede,

presărat cu stele. Din ambele părţi se înălţau ameninţători pereţii negri ai canionului, amintindu-i că se aflau într-o prăpastie teribil de adâncă. Se scuturã, ca pentru a-şi forţa gândurile să se întoarcă la chestiunea cea mai presantă, şi adăugă: Vom fi bine. Am nişte mâncare şi…

— Mâncare? Ai mâncare acolo?

— Doar câteva chestii pentru urgenţe.

Dintre toate lucrurile la care se aşteptase, mâncarea era ultima pe listă. La naiba, mâncarea nici măcar *nu era* pe listă. Ce motive ar fi avut o femeie pornită la drum pentru doar o zi şi o noapte să-şi pună mâncare în valiză?

Când ajunseră la avion, Chance îi puse geanta pe pământ.

— Stai să-mi iau câteva lucruri, apoi vom găsi un loc unde să ne facem tabăra peste noapte. Mai încape ceva acolo, sau e plin?

— E plin, spuse ea hotărâtă.

La drept vorbind, nu se aşteptase nici el să o deschidă cu atâta uşurinţă. Chance ridică din umeri şi îşi scoase propria geantă de voiaj, plină cu lucrurile pe care şi le-ar fi luat în mod normal un bărbat pe un zbor charter: obiecte de toaletă, un rând de haine. Geanta nu era importantă, însă ar fi părut ciudat dacă n-ar fi luat-o cu el.

— De ce nu putem înnopta aici? vru ea să ştie.

— Suntem în albia unui pârâu. E secată acum, dar dacă plouă undeva în munţi, am fi prinşi de torent.

Chance luă o lanternă, pătura şi un pistol din buzunarul uşii de pe partea pilotului. Vârî arma la curea şi acoperi umerii lui Sunny cu pătura.

— Am nişte apă, anunţă el, scoţând o sticlă de plastic pentru lapte pe care o reumpluse cu apă. Va fi de ajuns pentru noaptea asta.

Apa fusese elementul cel mai greu de găsit. El şi Zane identificaseră mai multe canioane fără ieşire în care ar fi putut ateriza cu avionul, dar acesta era singurul care avea apă. Sursa nu era prea bogată, doar un firicel subţire scurgându-se din stânca de la capătul opus al prăpastiei, dar era suficientă. Avea să „descopere“ izvorul în ziua următoare. Îi întinse lanterna lui Sunny şi, ridicând ambele genţi, îi ceru s-o ia înainte.

Solul canionului urca înclinat într-o parte; albia pârâului era singura fâşie de pământ neted. Terenul era accidentat, iar Sunny îşi croi cu atenţie drum peste pietre şi făgaşe, având grijă să proiecteze lumina astfel încât să vadă şi el pe unde călca.

La naiba, îşi spuse Chance, mai bine s-ar fi plâns, cel puţin o idee, sau s-ar fi supărat. Şi-ar fi dorit să nu fie atât de simpatică. Majoritatea oamenilor ar fi fost pe jumătate isterici, punând întrebări fără sfârşit despre şansele lor de a fi salvaţi dacă nu reuşea să repare avionul. Nu şi Sunny. Ea înfrunta situaţia, exact aşa cum făcuse şi la aeroport, cu

un minim de agitaţie. Fără *urmă* de agitaţie, de fapt; îşi muşcase buza până la sânge pentru a nu-i distrage atenţia cât timp adusese avionul la sol.

Canionul era atât de îngust, încât nu le luă mult timp să ajungă la peretele vertical. Chance alese o bucată destul de plată de pământ nisipos, cu o grămadă de bolovani uriaşi ce formau un semicerc aproximativ.

— Asta o să ne asigure o oarecare protecţie în faţa vântului la noapte.

— Cum rămâne cu şerpii? întrebă ea, studiind bolovanii.

— Sunt o posibilitate. Ţi-e frică de ei?

Oare găsise o slăbiciune de care să se poată folosi pentru a o face să se apropie de el?

— Doar de cei cu două picioare. Se uită în jur ca pentru a evalua situaţia, apoi schiţă un gest vag de îndreptare a umerilor. Fusese o mişcare măruntă, una pe care Chance nu ar fi observat-o dacă nu ar fi studiat-o atât de atent. Pe un ton aproape vesel, Sunny zise: Hai să ne instalăm tabăra şi să mâncăm ceva. Mi-e foame.

Se lăsă pe vine lângă geanta ei şi formă combinaţia cifrului. Cu un ţăcănit discret lacătul se deschise, iar Sunny trase fermoarul.

Chance, puţin surprins că avea să afle atât de uşor ce se afla în geanta aceea, se lăsă pe vine lângă ea.

— Ce ai? Batoane de ciocolată?

— Nimic atât de gustos, chicoti ea. Chance îi luă lanterna din mână şi proiectă lumina în geantă în timp ce Sunny începu să scoată diverse obiecte. Conţinutul era împachetat la fel de minuţios ca eşantioanele unui agent de vânzări şi nu minţise când spusese că nu mai avea loc pentru nimic altceva. Puse o pungă de plastic sigilată pe pământ şi anunţă: Uite. Batoane proteice. Îi aruncă o privire piezişă. Au exact gustul la care te aştepţi de la un baton proteic, dar sunt concentrate. Câte un baton pe zi ne va asigura necesarul vital. Am douăsprezece bucăţi.

Următorul obiect se dovedi a fi un telefon mobil minuscul. Sunny se zgâi la el preţ de o clipă, apoi ridică spre Chance o privire în care licărea o speranţă fragilă în timp ce apăsa pe butonul de pornire. Nu aveau semnal acolo, dar o lăsă să încerce, simţind o vagă strângere de inimă la gândul dezamăgirii pe care urma s-o simtă.

Umerii ei se prăbuşiră.

— Nimic, oftă ea stingând telefonul. Fără un alt cuvânt, continuă să despacheteze. Următorul obiect fu o cutie de plastic albă cu o cruce roşie pe capac. Începu să enumere, pe măsură ce le scotea din geantă: Trusa de prim-ajutor. Tablete pentru purificarea apei. Câteva sticle de apă, alte câteva de suc de portocale. Bastonaşe luminoase. Chibrituri. Fixativ, deodorant, pastă de dinţi, şerveţele umede, perie de păr,

ondulator, uscător, două folii termoizolante şi – făcu o pauză când ajunse la fundul genţii şi începu să tragă afară ceva mai mare decât restul obiectelor – şi un cort.

capitolul 5

Un cort? Lui Chance nu-i venea să creadă. Era genul conceput pentru supravieţuirea în situaţii critice, un obiect de păstrat în adăposturile subterane în caz de război sau dezastru natural. În mod clar, persoana care îl includea în bagajul său era pregătită să petreacă mult timp în sălbăticie.

— E mic, spuse ea pe un ton de scuză. E pentru o singură persoană, dar trebuia să fie destul de uşor ca să-l pot căra.

De ce şi-ar fi luat cu ea *un cort,* când se aşteptase să petreacă doar o noapte la Seattle – într-un hotel – apoi să se întoarcă la Atlanta? De ce ar fi vrut să care peste tot o geantă atât de grea când ar fi putut s-o predea la cală? Evident, voia s-o aibă tot timpul la îndemână, dar Chance încă nu înţelegea motivul. Ceva nu se potrivea.

Tăcerea lui o puse în gardă. Sunny îmbrăcă un pulover şi o pereche de şosete, apoi îndesă hainele de schimb şi obiectele de îngrijire personală înapoi în geantă. Gândurile îi goneau prin minte. Era în expresia lui Chance o duritate pe care nu o observase până atunci. Îşi aminti cu câtă uşurinţă îl prinsese pe hoţ la aeroport, dând dovadă de o agilitate şi o tehnică uimitoare. După toate probabilităţile, tipul cu care urma să petreacă noaptea în mijlocul pustietăţii nu era un simplu pilot de avion charter.

Se simţise atrasă de el încă din prima clipă în care îl văzuse, dar asta nu-i diminua vigilenţa. Era obişnuită să ducă o viaţă periculoasă, însă acum avea de-a face cu un gen diferit de primejdie şi nu ştia sub ce formă urma să se manifeste. Poate că tipul era pur şi simplu foarte capabil să se descurce pe cont propriu. Sau poate că era plătit de tatăl ei. Gândul o înfioră şi mai tare, valul de frig pătrunzând-o până în măduva oaselor înainte ca bunul-simţ să îşi spună din nou cuvântul. Nu, era absolut imposibil ca tatăl ei să fi organizat tot ceea ce se întâmplase în acea zi, imposibil să fi ştiut că avea să se afle la aeroportul din Salt Lake City. Faptul că ajunsese acolo fusese pur ghinion, consecinţa unui orar de zbor dat peste cap. Nici măcar ea nu ştiuse că avea să ajungă la Salt Lake City. Dacă la mijloc ar fi fost mâna bătrânului, el ar fi încercat să o înşface fie la Atlanta, fie la Seattle.

Când mintea i se eliberă de panica mută, îşi aminti cum o luase Chance pe sus ca s-o îndepărteze de avion, cum îi drapase pătura în jurul umerilor, cât de politicos fusese la aeroport. Era un bărbat puternic, obişnuit să comande şi să-şi asume riscuri. „Pregătire militară“, îşi dădu ea seama. Cum de îi scăpase până atunci? Viaţa ei

şi cea a Margretei depindeau de cât de bine reuşea să descifreze oamenii, de cât era de pregătită, de atentă. În acest caz, intensitatea atracţiei faţă de Chance şi constatarea că era la rândul lui interesat o destabilizaseră în aşa măsură, încât nu mai gândise raţional.

— Ce-i cu toate astea? întrebă el încet, lăsându-se pe vine lângă ea şi arătând spre cort. Şi să nu-mi spui că aveai de gând să campezi în holul hotelului.

Sunny nu se putu abţine. Gândul de a-şi monta cortul în holul unui hotel era atât de caraghios, încât izbucni în râs. Capacitatea ei de a vedea partea amuzantă a lucrurilor fusese secretul care o ferise de nebunie în toţi aceşti ani.

O mână mare îi cuprinse blând ceafa.

— Sunny, rosti el pe un ton de avertizare. Spune-mi.

Ea clătină din cap, continuând să zâmbească.

— Suntem izolaţi aici în noaptea asta, dar în esenţă suntem străini. După ce scăpăm de aici nu ne vom mai vedea niciodată, deci nu are niciun rost să ne descărcăm sufletul unul în faţa celuilalt. Tu păstrează-ţi secretele tale, iar eu le voi păstra pe ale mele.

Lumina lanternei îi făcea şi mai tăioase unghiurile feţei. Chance lăsă să-i scape o răsuflare prelungă, exasperată.

— În regulă. Nu ştiu de ce mai contează, oricum. Dacă nu reuşesc să repar avionul, vom rămâne aici pentru foarte mult timp, iar motivul pentru care ai acest cort va fi irelevant.

Ea îi studie chipul, încercând să-i descifreze expresia impasibilă.

— Asta nu mă linişteşte.

— E purul adevăr.

— Când se va descoperi că nu am ajuns la Seattle, vor începe să ne caute. Patrula Aviaţiei Civile, probabil. Aparatul nu are un transponder?

— Ne aflăm într-un canion.

Nu mai trebui să adauge nimic. Orice semnal, cu excepţia unuia emis pe verticală, ar fi fost blocat de pereţii canionului. Îngustimea prăpastiei limita şi mai mult şansele ca semnalul să fie recepţionat de cineva.

— Fir-ar să fie, răbufni ea.

De data aceasta el fu cel care râse. Îşi luă mâna de pe gâtul ei şi se ridică în picioare.

— Asta e tot ce ai mai rău de spus?

— Suntem în viaţă. Deznodământul e atât de fericit, având în vedere ce *ar fi putut* să se întâmple, încât, prin comparaţie, petrecerea câtorva zile în pustietatea asta nu merită mai mult decât „fir-ar să fie“. S-ar putea să reuşeşti să repari avionul. Nu are niciun rost să irosim cuvintele urâte până nu ştim mai multe.

Chance se aplecă şi o ajută să se ridice.

— Dacă nu dau de capăt avariei, am să te învăţ nişte înjurături noi. Deocamdată, hai să montăm cortul ăsta înainte să scadă şi mai mult temperatura.

— Ce-ar fi să facem un foc?

— O să căutăm lemne mâine, *dacă* vom avea nevoie. În noaptea astea ne putem descurca fără foc. În plus, nu vreau să irosesc bateriile lanternei. Dacă o să rămânem aici mai mult timp, vom avea nevoie de lanternă.

— Am eu bastonaşele luminoase.

— Le vom economisi şi pe alea. Pentru orice eventualitate.

Montară cortul împreună. S-ar fi descurcat şi singură; fusese gândit să poată fi instalat de o singură persoană, iar ea exersase tehnica acasă, dar cu ajutorul lui Chance termină în câteva minute. Le luă mai mult să dea la o parte pietrele pentru a avea o suprafaţă netedă dedesubt, dar asta nu însemna că aveau să-şi petreacă noaptea într-un pat confortabil.

La final, Sunny studie cortul cu un aer sceptic. Era suficient de lung pentru Chance, dar… Măsură din priviri lăţimea umerilor lui, apoi lăţimea cortului. Trebuia să doarmă întinsă pe o parte, dacă nu se culca peste el.

Valul de fierbinţeală ce o inundă brusc îi arătă clar care ar fi fost opţiunea preferată de trupul ei. Inima ei îşi acceleră uşor bătăile, anticipând intimitatea forţată, plăcerea de a sta lipită de corpul lui puternic şi cald, poate chiar de a dormi în braţele lui.

Spre lauda lui, Chance se abţinu de la comentarii cu subînţeles, deşi, când privise cortul, probabil ajunsese la aceeaşi concluzie. În schimb se aplecă să ia punga de batoane proteice şi spuse încântat:

— Ştiam eu că ai să iei cina cu mine în seara asta.

Ea începu să râdă din nou, fermecată atât de tactul lui, cât şi de simţul umorului. Îşi dădu seama că se îndrăgostea de el cu fiecare clipă care trecea.

Ar fi trebuit să fie alarmată, dar nu era. Desigur, vulnerabilitatea emoţională era nedorită, însă trecuseră împreună printr-un eveniment înspăimântător şi *avea nevoie* de o ancoră sufletească în momentul acela. Până acum nu descoperise la el absolut nimic care să nu-i placă. Chiar şi acea vagă impresie de pericol pe care i-o stârnea avea un aspect pozitiv: într-o astfel de situaţie, un bărbat dur reprezenta un avantaj, nu o problemă.

Îşi permise să savureze acel sentiment cu care nu era obişnuită cât timp ronţăiră câte un baton de proteine – comestibil, dar nicidecum gustos – şi băură puţină apă. Apoi puseră totul, în afară de cele două folii izoterme, înapoi în geantă, pentru a-şi proteja proviziile de şerpi, insecte şi alţi prădători.

Nu aveau motive să se teamă de urşi, nu în acel ţinut deşertic, însă

coioţii erau o posibilitate. Geanta ei era, teoretic, indestructibilă; dacă apărea vreun coiot, avea să afle dacă această calitate se confirma, căci în cort nu era destul spaţiu cât să încapă şi ei, şi geanta.

Chance se uită la cadranul luminos al ceasului.

— E încă devreme, dar ar trebui să intrăm în cort pentru a ne păstra căldura corporală, în loc să ardem calorii aici. Pătura asta o întind pe jos, iar cele două folii ale tale le vom folosi ca să ne învelim.

Pentru prima dată, Sunny îşi dădu seama că el era în tricou.

— Nu ar trebui să-ţi iei jacheta din avion?

— E prea voluminoasă. În plus, eu nu simt frigul la fel de tare ca tine. Mă descurc fără ea.

Se aşeză şi îşi scoase bocancii, îi aruncă în cort, apoi se târî înăuntru cu pătura. Sunny se descălţă şi ea, bucuroasă că avea şosetele care să-i ţină de cald la picioare.

— În regulă, vino, o chemă el. Cu picioarele înainte.

Sunny îi dădu pantofii, apoi se aşeză şi intră în cort cu picioarele înainte. Chance era întins pe o parte, ceea ce îi lăsă spaţiu de manevră, dar tot era greu să nu mototolească pătura în timp ce îşi croia drum înăuntru. El trase fermoarul cortului, apoi îşi scoase pistolul de la curea şi îl puse lângă cap. Sunny studie pistolul automat mare şi negru; nu era expertă în arme de foc, dar ştia că era unul dintre cele de calibru mai mare, fie de 0.45, fie de 9 mm. Le încercase, însă erau prea grele ca să le poată mânui cu uşurinţă, prin urmare optase pentru unul de calibru mai mic.

Chance despăturise deja foliile de protecţie şi le pregătise pentru a fi trase peste ei. Sunny îi simţea deja căldura corpului în acel spaţiu restrâns, deci nu avea nevoie de folie încă, dar, odată cu scăderea temperaturii, izolarea avea să fie absolut necesară.

Se foiră amândoi, încercând să găsească o poziţie comodă. Fiindcă Chance era atât de mare, Sunny vru să-i lase cât mai mult loc posibil. Se întoarse pe o parte şi îşi strânse braţul sub cap, dar tot se loveau şi se frecau unul de celălalt.

— Gata? întrebă el.

— Gata.

Chance stinse lanterna. Întunericul era deplin, ca şi cum s-ar fi aflat în adâncurile unei peşteri.

— Slavă Domnului că nu sufăr de claustrofobie, spuse ea, inspirând adânc.

Parfumul lui îi umplu plămânii, cald şi… diferit, nu o aromă de mosc, nu tocmai, ci un miros aspru, viril.

— Gândeşte-te pur şi simplu că eşti în siguranţă, îi murmură el. Întunericul îţi poate da senzaţia de securitate.

Avea dreptate, se gândi ea. Pentru prima dată în viaţă era sigură că nimeni în afară de el nu ştia unde se afla. Nu era nevoită să verifice

yalele, să caute o ieşire alternativă sau să doarmă atât de iepureşte, încât uneori se trezea la fel de obosită ca la culcare. Nu trebuia să-şi facă griji că fusese urmărită, că îi erau înregistrate convorbirile telefonice sau pentru oricare dintre celelalte lucruri care s-ar fi putut întâmpla. Îşi făcea într-adevăr griji pentru Margreta, dar trebuia să gândească pozitiv. A doua zi Chance avea să descopere că problema fusese o ţeavă înfundată, urma să o rezolve şi aveau să-şi încheie călătoria. Urma să ajungă prea târziu pentru a mai duce coletul la Seattle, dar ţinând cont de faptul că aterizaseră teferi în loc să se prăbuşească, nu prea îi păsa de colet. Deznodământul acelei zile ar fi putut fi cu mult mai rău, prin urmare nu putea decât să mulţumească sorţii pentru că erau întregi şi se bucurau de un confort relativ – „relativ“ fiind cuvântul cheie, îşi spuse, căutându-şi o poziţie mai bună. Pământul era tare ca piatra, ceea ce era normal pentru solul stâncos acoperit cu un strat subţire de praf.

Se simţi brusc extenuată. Evenimentele acelei zile – zborul lung şi legăturile date peste cap, lipsa hranei, stresul de a fi fost tâlhărită, apoi tensiunea aproape insuportabilă a acelor ultime minute în avion – îşi spuseră în sfârşit cuvântul. Căscă şi încercă din nou, inconştient, să îşi găsească o poziţie comodă, întorcându-se pentru a-şi sprijini capul pe celălalt braţ. Cotul i se lovi de ceva foarte solid, iar Chance gemu.

— Îmi cer scuze, murmură ea. Se mai foi puţin, lovindu-l fără să vrea cu genunchiul. E atât de înghesuit, încât s-ar putea să fiu nevoită să dorm deasupra.

Auzi cuvintele şi îşi dădu seama şocată că le rostise cu voce tare. Deschise gura să se corecteze, însă el i-o luă înainte:

— Sau aş putea eu să stau deasupra.

Răsuflarea i se opri în gât şi nu mai reuşi să scape. Vocea lui profundă păru să răsune cu ecou în beznă, acaparându-i mintea. Brusc deveni conştientă de fiecare centimetru din corpul lui, de promisiunea senzuală din tonul lui. Sărutul – sărutul ar fi putut să-l ignore, considerându-l o simplă reacţie; pe bună dreptate se spunea că pericolul era un bun afrodiziac. Dar acum nu mai era vorba de o reacţie, ci de o dorinţă caldă, plină de curiozitate.

— Am auzit un „nu“?

Plămânii ei reîncepură să funcţioneze, aşa că trase şuierat aer în piept.

— N-am spus nimic.

— Tocmai asta e şi ideea. Presupun că nu mi-e dat să am noroc în noaptea asta.

Simţindu-se mai sigură pe ea graţie glumelor lui, replică:

— Presupun că nu. Ţi-ai folosit deja porţia de noroc pe ziua de azi.

— Am să încerc din nou mâine. Cum ea îşi înăbuşi un hohot de râs,

Chance se interesă: Chicotul ăla înseamnă că nu te-am speriat?

Ar fi trebuit să fie speriată, sau cel puţin circumspectă, dar tentaţia era prea puternică.

— Nu, nu sunt speriată.

— Bun. Chance căscă. Atunci ce-ar fi să-ţi dai jos puloverul şi să mă laşi să-l folosesc drept pernă, iar tu poţi să dormi pe umărul meu. Va fi mai confortabil pentru amândoi.

Bunul-simţ îi spunea că avea dreptate. Bunul-simţ îi spunea şi că se băga singură în bucluc dacă dormea în braţele lui. Avea încredere în el că se putea stăpâni, dar nu era la fel de sigură în ceea ce o privea pe ea însăşi. Chance era sexy, cu accent pe SEX.

O făcea să râdă. Era puternic şi capabil, cu o vagă notă de periculozitate. Ce altceva şi-ar mai fi putut dori o femeie?

Acesta era probabil cel mai periculos lucru la el, faptul că o făcea să-l dorească. Le rezistase uşor altor bărbaţi, întorcându-le spatele fără o privire peste umăr sau fără o clipă de regret. Chance o făcea să tânjească după toate lucrurile pe care şi le refuzase, o făcea să-şi conştientizeze solitudinea.

— Ai încredere că o să fiu cuminte? îl întrebă, doar pe jumătate în glumă. Nu am vrut să spun chestia aia despre statul deasupra. Eram pe jumătate adormită şi mi-a scăpat pur şi simplu.

— Cred că mă descurc dacă se întâmplă să te agiţi. În primul rând, vei adormi buştean imediat ce te opreşti din vorbit.

— Ştiu, zise ea căscând. Mă prăbuşesc ca un bolovan, dacă îmi scuzi exprimarea.

— Nu ne-am prăbuşit, am aterizat. Haide, dă-ţi jos puloverul, apoi poţi dormi.

Nu avea loc să se ridice complet în capul oaselor, prin urmare o ajută el să se dezbrace. Chance făcu puloverul sul şi şi-l puse sub cap, apoi, cu multă blândeţe, ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu o înspăimânte, o trase lângă el.

O cuprinse cu braţul drept, iar ea se cuibări strâns, punându-şi capul în scobitura umărului lui.

Poziţia era surprinzător de confortabilă şi liniştitoare. Îşi întinse braţul peste pieptul lui, căci nu părea să fie niciun alt loc unde să-l pună. Ei bine, ar fi fost alte locuri, dar niciunul care să pară la fel de sigur. În plus, îi plăcea să-i simtă bătăile inimii sub palmă. Acel bubuit puternic şi uniform îi satisfăcea un instinct primitiv, dorinţa de a nu fi singură în noapte.

— Stai bine? o întrebă el pe un ton grav.

— Îhî.

Chance întinse mâna stângă după o folie şi o acoperi pe Sunny până la umeri. Învăluită în căldură şi întuneric, tânăra femeie se abandonă plăcerii pure de a fi culcată la pieptul lui. O dorinţă somnoroasă vibra

în ea foarte aproape de suprafaţă, încălzind-o, înmuind-o. Sânii ei, apăsaţi pe coastele lui, se contractară de plăcere, iar tensiunea din sfârcuri îi spuse că se întăriseră. Oare le simţea şi Chance? se întrebă. Ar fi vrut să se frece de el ca o pisică, intensificând senzaţia, dar rămase perfect nemişcată şi se mulţumi să-i asculte bătăile inimii.

O atinsese pe sâni când o sărutase. Voia să simtă acea atingere din nou, să-i simtă mâinile pe pielea ei dezgolită. ÎI dorea, îşi dorea atingerea lui şi gustul lui şi să îl simtă în ea. Forţa acelei pasiuni fizice era atât de intensă, încât senzaţia de gol lăuntric se transformă efectiv în durere.

„Dacă nu scăpăm de aici mâine, voi ajunge sub el înainte ca soarele să apună din nou“, îşi spuse chiar înainte de a adormi.

Sunny era obişnuită să se trezească imediat când o deranja ceva; odată, motorul unei maşini aflate în stradă dăduse un rateu, iar ea îşi înşfăcase pistolul de sub pernă şi se rostogolise din pat înainte ca sunetul să se fi risipit cu totul. Învăţase să tragă un pui de somn la comandă, fiindcă era foarte posibil ca în momentul următor să fie nevoită să fugă pentru a-şi salva viaţa. Putea număra pe degetele de la o singură mână nopţile în care dormise liniştit până dimineaţă.

Acum însă, când se trezi în braţele lui Chance, îşi dădu seama că dormise toată noaptea, că prezenţa lui nu numai că nu o deranjase, ci fusese chiar liniştitoare. Era în siguranţă, mai mult, îi era cald şi bine şi se simţea nespus de relaxată. Mâna lui o mângâia încet pe spate, şi acesta fusese lucrul care o trezise.

Fusta i se ridicase în timpul nopţii, desigur, şi stătea răsucită deasupra genunchilor. Picioarele li se împletiseră, astfel că îi simţea materialul aspru al blugilor pe interiorul coapsei. Nu era complet întinsă peste el, dar nici mult nu mai lipsea. Capul îi era sprijinit pe pieptul lui, în loc de umăr, bătaia uniformă a inimii lui răsunându-i sub ureche.

— Bună dimineaţă, spuse el, cu vocea încă răguşită de somn.

— Bună dimineaţa.

Nu voia să se ridice de acolo, îşi dădu ea seama, deşi ştia că ar fi trebuit să o facă. Se iviseră deja zorile; razele dimineţii se strecurau prin materialul maro al cortului, scăldându-i într-o lumină aurie.

Chance ar fi trebuit să se apuce de lucru la pompa de carburant, ca să poată să decoleze şi să ia legătura cu un turn de control cât mai curând posibil. Ştia ce ar fi trebuit să facă, dar preferă să rămână întinsă, savurând momentul.

El îi ridică o şuviţă de păr şi o privi cum aluneca înapoi.

— Aş putea să mă obişnuiesc cu asta.

— Ai mai dormit şi altă dată cu o femeie.

— Nu am mai dormit niciodată *cu tine*.

Ar fi vrut să întrebe în ce fel era ea diferită, dar era mai bine să nu ştie. Nu putea să iasă nimic din această atracţie ce se intensifica rapid, căci nu avea s-o permită. Trebuia să creadă că Chance putea repara avionul, că peste doar câteva ore urmau să se despartă pentru totdeauna. Acest gând îi dădu forţa să se desprindă din îmbrăţişarea lui, să-şi dea părul la o parte de pe faţă şi să deschidă fermoarul cortului.

Aerul răcoros al dimineţii se năpusti în micul lor cocon.

— Uau, exclamă ea, ignorându-i ultimul comentariu. Ar merge nişte cafea fierbinte, nu-i aşa? Presupun că nu ai un borcan de nes în avion?

— Vrei să spui că nu ai cafea în geanta pentru supravieţuire?

— Nu, am doar apă, zise ea, refuzând să accepte provocarea.

Se târî afară din cort, iar el îi întinse pantofii şi puloverul prin deschizătură. Se grăbi să se îmbrace, bucuroasă că îşi luase o jachetă de lână în locul uneia uşoare de vară.

Apoi ieşiră bocancii lui Chance, urmaţi de el însuşi. Se aşeză pe pământ să se încalţe.

— La naiba, ce frig e! Mă duc să-mi iau jacheta din avion. Tot acolo o să-mi rezolv şi treburile. Tu du-te pe partea cealaltă a bolovanilor ăstora. Nu cred că şerpii s-au trezit atât de devreme, dar fii cu ochii în patru.

Sunny scoase câteva şerveţele din buzunarul fustei şi merse în spatele bolovanilor. Peste zece minute, odată cele necesare rezolvate, se şterse pe faţă şi pe mâini cu un şerveţel umed, apoi se spălă pe dinţi şi îşi perie părul. Simţindu-se în sfârşit capabilă să înfrunte lumea, zăbovi o clipă să studieze canionul care le salvase viaţa.

Se aflau într-o despicătură cu lăţimea de maximum cincizeci de metri, iar albia pârâului era la propriu singurul loc în care ar fi putut ateriza în siguranţă. Imediat după locul în care se găsea avionul, prăpastia cotea brusc spre stânga, deci habar nu avea cât era de lungă. Solul acoperit de pietre şi tufişuri pitice era brăzdat de rigole adânci acolo unde ploaia se revărsase în torente de pe pereţii abrupţi şi se scursese spre pârâu.

În pământul şi pietrele canionului se regăseau toate nuanţele de roşu, de la ruginiu până la vermillon şi un roz nisipos. Tufişurile nu erau de un verde luxuriant; culoarea era palidă, ca şi cum ar fi fost ştearsă de soare. Unele erau argintii, o nuanţă intensă în contrast cu tonurile monocromatice ale solului.

Ei doi păreau a fi singurele fiinţe vii din locul acela. Nu se auzea nicio pasăre ciripind, nicio insectă foşnind.

Fără îndoială, exista o faună măruntă de genul şopârlelor şi şerpilor, ceea ce însemna că aveau ce să mănânce, dar în acel moment solitudinea lor era aproape copleşitoare. Văzând că Chance se apucase deja de treabă, îşi îndesă mâinile reci în buzunarele puloverului şi se

apropie de el.

— Nu vrei să mănânci ceva?

— Prefer să amân micul dejun până mă lămuresc aici. Nu te supăra, dar nu vreau să mai mănânc un baton de proteine decât dacă chiar nu am încotro, zise el cu un rânjet.

— Şi dacă reuşim să decolăm de aici, te gândeşti că mai poţi aştepta până ajungem la un aeroport.

— Exact.

— Nici eu nu am mâncat, îi mărturisi ea.

Chance verifica ţevile de carburant, cu faţa încremenită în acea expresie concentrată pe care o aveau bărbaţii când se ocupau de mecanică. Sunny se simţea inutilă; ar fi putut să-l ajute dacă ar fi lucrat la o maşină, dar nu ştia nimic despre avioane.

— Pot să te ajut cu ceva? îl întrebă în cele din urmă.

— Nu, trebuie pur şi simplu să dezmembrez conductele de carburant şi să verific dacă sunt înfundate.

Sunny mai aşteptă câteva minute, dar, cum procesul era teribil de plictisitor, începu să-şi piardă răbdarea.

— Cred că am să fac o plimbare, aş dori să explorez împrejurimile.

— Stai suficient de aproape să te aud dacă ţipi, spuse el absent.

Dimineaţa, deşi încă răcoroasă, se făcea tot mai caldă cu fiecare clipă, aerul uscat al deşertului fiind încins de soare. Sunny avea grijă la fiecare pas, căci o gleznă sucită ar fi putut însemna diferenţa dintre viaţă şi moarte dacă era pusă în situaţia de a alerga.

Într-o bună zi, o entorsă nu avea să mai fie decât un simplu deranj, nimic mai mult, îşi spuse. Într-o bună zi avea să fie liberă.

Ridică privirea spre cerul senin şi inspiră aerul curat şi tare. Străduindu-se să-şi păstreze capacitatea de a se bucura de viaţă, învăţase să se bizuie pe simţul umorului pentru a nu-şi pierde minţile. Margreta nu se descurca nici pe departe la fel de bine, dar ea suferea de o boală de inimă care, deşi putea fi controlată cu medicamente, îi impunea unele precauţii. Era absolut necesar ca ascunzătoarea ei să nu fie descoperită, căci Margreta nu avea talentul lui Sunny de a dispărea pur şi simplu fără urmă. Trebuia să-şi completeze cu regularitate stocul de medicamente, ceea ce însemna că era obligată să-şi viziteze periodic medicul pentru a obţine o nouă reţetă. Dacă ar fi fost nevoită să îşi găsească alt doctor, ar fi trebuit să-şi refacă întâi analizele, ceea ce implica nişte costuri importante.

Din aceste motive, nu se mai văzuseră de mult. Era mai puţin riscant să nu stea împreună, în caz că cineva căuta două surori. Sunny nu avea nici măcar numărul ei de telefon. Margreta o suna pe mobil, o dată pe săptămână la o oră prestabilită, întotdeauna de la altă cabină publică. Astfel, dacă Sunny ar fi fost capturată, nu deţinea nicio informaţie pe care răpitorii ei să i-o poată smulge, nici măcar cu

droguri.

Mai erau patru zile până la următorul apel. Dacă nu răspundea la telefon, sau dacă Margreta nu suna, fiecare trebuia să presupună că cealaltă fusese prinsă. Dacă Sunny nu răspundea la telefon, Margreta avea să-şi părăsească ascunzătoarea imediat, fiindcă, pe baza evidenţei apelurilor, ar fi putut fi localizată cu uşurinţă. Sunny nici măcar nu se putea gândi la urmări; era posibil ca Margreta, în ghearele durerii şi ale furiei, să renunţe la orice prudenţă pentru a căuta să se răzbune.

Patru zile. Trebuia *neapărat* ca problema să fie o conductă înfundată. Neapărat.

capitolul 6

Sunny luă în serios avertismentul şi nu se aventură prea departe. La drept vorbind nu prea avea ce să privească, doar pietriş, bolovani, tufe răzleţe şi pereţii aceia verticali. Deşertul avea o frumuseţe sălbatică şi solitară, însă i-ar fi plăcut mai mult dacă n-ar fi fost prizonieră în el. Când ploaia umplea albia pârâului, acel petic de pământ probabil exploda de culoare, dar cât de des ploua acolo? O dată pe an?

Pe măsură ce crescu temperatura începură să apară şi reptilele. Văzu o şopârlă maro ţâşnind într-o crăpătură când se apropie ea. O pasăre pe care nu o recunoscu se năpusti din aer după o insectă gustoasă, apoi îşi luă din nou zborul spre libertate. Cei peste treizeci de metri adâncime nu însemnau nimic pentru pasăre, în timp ce lui Sunny i-ar fi fost imposibil să escaladeze pereţii abrupţi.

Începu să i se facă foame, iar când aruncă o privire la ceas văzu că se plimbase mai bine de o oră. De ce dura atât reparaţia? Dacă ar fi existat un blocaj pe undeva pe conducte, Chance ar fi trebuit să-l identifice deja.

Porni înapoi spre avion. Îl văzu pe Chance lucrând în continuare, ceea ce însemna că probabil nu găsise nimic. Îşi alungă fiorul îngheţat de teamă, gândindu-se că nu avea rost să anticipeze problemele. Avea să le înfrunte pe măsură ce apăreau, iar dacă Chance nu reuşea să repare motorul, urmau să caute o altă cale de a scăpa din canion. Nu explorase prea departe; poate că celălalt capăt era deschis şi puteau pleca pur şi simplu pe jos. Nu ştia cât de departe se aflau de cel mai apropiat orăşel, dar era dispusă la efort. Orice era mai bine decât să aştepte cu mâinile în sân.

Când se apropie de el, Chance ridică o mână pentru a arăta că o văzuse, apoi îşi îndreptă din nou atenţia asupra motorului. Sunny îşi lăsă privirea să zăbovească, admirând felul în care tricoul i se mula pe muşchii spatelui şi ai umerilor. Nici blugii nu-i veneau rău, reflectă ea, studiindu-i fesele şi picioarele lungi.

Ceva se mişcă în nisip lângă picioarele lui. Sunny simţi că avea să leşine. Câmpul vizual i se îngustă până nu mai văzu decât şarpele, periculos de aproape de bocancul lui stâng. Inima îi tresări, izbindu-se de cutia ei toracică atât de violent, încât simţi bubuiturile.

Nu conştientiză nici gândul, nici mişcarea; timpul devenise vâscos ca un sirop. Nu ştia decât că şarpele era din ce în ce mai mare, din ce în ce mai aproape. În acea clipă, Chance se îndepărtă de avion, trecând pe lângă reptila încolăcită. Capul şarpelui se trase înapoi, moment în care mâna lui Sunny se închise peste pielea surprinzător de

caldă şi de netedă şi azvârli creatura oribilă cât de departe putu. Şarpele se profilă pentru o clipă pe pietrele golaşe, apoi alunecă în spatele unui tufiş şi dispăru de sub ochii lor.

— Eşti bine? Te-a muşcat? Eşti rănit?

Incapabilă să-şi stăpânească torentul verbal, se lăsă în genunchi şi începu să-l pipăie pe picioare, căutând picături de sânge, o ruptură mică în pantaloni, orice indiciu al pătrunderii colţilor.

— Sunt bine. Sunt foarte bine. Sunny! Nu m-a muşcat. O trase în picioare, scuturând-o pentru a-i capta atenţia. Uită-te la mine! Când, şocată, îşi aţinti privirea în ochii lui, Chance adăugă pe un ton mai calm: N-am nimic.

— Eşti sigur? Nu se putea stăpâni să nu-l atingă, pipăindu-l pe piept, mângâindu-l pe faţă, deşi logica îi spunea că şarpele nu ar fi avut cum să-l muşte atât de sus. Şi nici nu reuşea să se oprească din tremurat. Urăsc şerpii, spuse ea pe o voce nesigură. Mă înspăimântă. L-am văzut, era chiar sub piciorul tău. Aproape ai *călcat* pe el.

— Ştttt, murmură el, trăgând-o în braţele lui şi legănând-o încet. E totul în regulă. Nu s-a întâmplat nimic.

Sunny îşi încleştă mâinile pe cămaşa lui şi îşi îngropă faţa în pieptul său ferm. Parfumul lui, deja atât de familiar, la care se adăuga acum mirosul vag de vaselină, o liniştea. Bătăile inimii lui erau calme, ca şi cum nu ar fi fost la un pas de a fi muşcat de un şarpe. Şi *el* era calm, tare ca o stâncă, oferindu-i sprijinul pe care şi-l dorea din răsputeri.

— O, Doamne, a fost îngrozitor. Ridică faţa şi îl privi cu o expresie oripilată pe chip. Ce scârbos! L-am atins! Îşi smulse mâna de pe el şi şi-o ţinu departe de corp. Dă-mi drumul, trebuie să mă spăl. Acum!

Urcă în fugă panta ce ducea la cort şi, luând un şerveţel umed, îşi frecă furioasă palma şi degetele. Chance veni agale în spatele ei.

— Care e problema? Şerpii nu au păduchi. În plus, ieri ziceai că nu ţi-e frică de ei.

— Am minţit. Şi nu mă interesează ce au, nu vreau să văd niciunul prin preajmă.

Convinsă că nu-i mai rămăsese niciun microb de şarpe pe mână, răsuflă prelung pentru a se calma.

— În loc să te năpusteşti ca un uliu, de ce nu ai ţipat pur şi simplu ca să mă avertizezi? o întrebă el cu blândeţe.

— Nu am putut.

Nici măcar nu-i trecuse prin minte să ţipe. Fusese învăţată toată viaţa ei să nu ţipe în momentele de tensiune sau pericol, fiindcă astfel şi-ar fi trădat poziţia.

Oamenii normali puteau să urle şi să ţipe, dar ei nu i se dăduse voie niciodată să fie normală.

Chance îşi puse un deget sub bărbia ei, ridicându-i faţa spre soare. O studie preţ de o clipă îndelungată cu o licărire sumbră în ochi, apoi

o trase spre el şi înclină capul.

Gura îi era sălbatică şi flămândă, limba exploratoare. Sunny i se prăbuşi fără vlagă în braţe, agăţându-se de umerii lui şi sărutându-l la fel de sălbatic, la fel de flămând. Chiar mai tare. Se simţea ca şi cum n-ar mai fi primit hrană de o veşnicie. Sorbea viaţă din gura lui şi nu se mai putea sătura.

Mâinile lui îi explorau tot corpul, sânii, fesele, ridicând-o spre umflătura tare dintre picioarele lui. Gândul că o dorea stârni în ea o dorinţă profundă de a afla mai mult, de a simţi tot ceea ce îşi refuzase până atunci. Nu ştia dacă ar fi fost în stare să se desprindă din îmbrăţişare, dar el fu cel care puse capăt sărutului, ridicând capul şi afişând o expresie posomorâtă.

— Chance? întrebă ea ezitant.

Mârâi o înjurătură în barbă, apoi deschise ochii şi o privi mânios.

— Nu-mi vine să cred că întrerup asta a doua oară, izbucni el frustrat. De reţinut, totuşi, nu sunt atât de nobil. Naiba s-o ia de treabă… Se opri să-şi regleze respiraţia, apoi adăugă: Nu e o conductă de carburant înfundată. Probabil e pompa. Avem o mulţime de lucruri de făcut, nu ne putem permite să irosim nicio clipă.

„Margreta.“ Sunny îşi muşcă buza pentru a-şi înăbuşi un geamăt de mâhnire. Conştiinţa pericolului în care se aflau se materializase ca o umbră între ei.

Nu avea de gând să se dea bătută. Mai avea doar patru zile:

— Putem pleca pe jos?

— În deşert? În august? Chance ridică privirea spre muchiile canionului. Chiar presupunând că am putea ieşi de aici, ar trebui să mergem noaptea şi să ne adăpostim peste zi. Până pe după-amiază temperatura va trece de patruzeci de grade.

Ajunsese deja la vreo douăzeci şi cinci de grade, îşi spuse ea; murea de căldură sub jacheta groasă, sau poate senzaţia se datora doar dorinţei fizice frustrate, căci până acum nu observase cât era de cald. Îşi scoase puloverul şi-l aruncă peste geantă.

— Ce trebuie să facem?

Cu o scânteie de admiraţie în ochi, o strânse scurt de talie.

— Plec în recunoaştere. Nu putem ieşi prin capătul ăsta, dar poate există o ieşire mai departe.

— Eu ce să fac?

— Caută beţe, frunze, orice chestie care arde. Strânge cât de multe într-o grămadă.

Chance porni în direcţia în care se plimbase ea mai devreme, iar Sunny o luă în direcţia opusă. Tufişurile pitice se îndeseau spre capătul canionului, aşa că avea să găsească mai mult lemn acolo. Totuşi nu avea să le ajungă prea mult timp. Dacă nu reuşeau să iasă din canion, urmau să-şi consume în cele din urmă puţinele provizii şi

să moară.

Detesta să o mintă. Cu o expresie sumbră pe chip, Chance străbătea cu paşi mari solul canionului. Minţise terorişti, infractori şi şefi de stat fără nicio tresărire de conştiinţă, dar îi venea din ce în ce mai greu să o mintă pe Sunny. Îşi proteja cu înverşunare un miez solid de onestitate în acea parte din el pe care nu o lăsa la iveală decât în faţa familiei, dar Sunny începuse să i se vâre în suflet. Nu era aşa cum se aşteptase el. Bănuia din ce în ce mai mult că nu colabora cu tatăl ei. Era prea… şic, acesta fu cuvântul care îi veni în minte. Teroriştii nu erau şic. După părerea lui, erau fie nebuni, fie amorali. Sunny nu era niciuna, nici alta.

Episodul cu şarpele îl zguduise mai mult decât o lăsase pe ea să vadă. Nu şarpele în sine – era încălţat cu bocanci şi, cum nu auzise clopoţei, bănuia că reptila nu fusese veninoasă –, ci reacţia ei. Nu avea să uite niciodată cum arătase în acel moment, năpustindu-se ca un înger al răzbunării, albă la faţă ca hârtia şi pe deplin concentrată asupra ţintei. Ea singură îi mărturisise că o înspăimântau şerpii, şi totuşi nu ezitase. De cât curaj avusese nevoie pentru a prinde creatura aceea sinistră cu mâna goală?

Şi mai era şi felul în care îl pipăise, căutând o muşcătură. În afară de alinturile din familie şi actele sexuale, nu suporta să fie atins. Învăţase să accepte afecţiunea rudelor fiindcă mama şi Maris refuzau să-l lase în pace. Nu se sfia să admită că adora să se joace cu nepoţii lui, dar familia fusese singura excepţie. Până acum. Până la Sunny. Nu numai că nu-l deranjase, dar, pentru o clipă, îşi permisese luxul de a-i savura atingerea pe picioarele lui, pe piept. Iar acea senzaţie pălea în faţa plăcerii pe care o simţise dormind cu ea, îmbrăţişând din lateral toate acele curbe dulci. Mâna i se încleştă în pumn când îşi aminti senzaţia sânului ei în palma lui, acea elasticitate minunată a cărnii moi şi ferme în acelaşi timp. Tânjea să-i simtă pielea goală, să o guste. Voia să o dezbrace şi s-o tragă sub el pentru o partidă lungă şi brutală la lumina zilei, pentru a putea să-i privească ochii sticlind în momentul extazului.

Dacă Sunny nu ar fi fost cine era, ar fi dus-o în sudul Franţei sau pe o insulă din Caraibe, în orice loc unde ar fi putut să stea întinşi pe plajă goi-puşcă şi să facă dragoste scăldaţi în razele soarelui ori într-o încăpere umbrită, cu fâşii înguste de lumină strecurându-se printre obloanele trase. În schimb trebuia să o mintă în continuare, fiindcă, indiferent dacă lucra sau nu pentru Crispin Hauer, doar prin intermediul ei îl putea localiza.

Nu putea schimba planul acum. Nu putea să „repare“ brusc avionul. Îi mulţumea lui Dumnezeu că fata nu ştia nimic despre avioane, fiindcă altfel nu ar fi înghiţit niciodată gogoaşa cu pompa de carburant; aparatele Skylane aveau o pompă de carburant de rezervă

exact pentru astfel de urgenţe. Nu, trebuia să joace în continuare rolul pe care şi-l pregătise, fiindcă obiectivul era mult prea important ca să-l abandoneze şi nu îşi putea asuma riscul ca Sunny să fi fost totuşi vârâtă în treburile lui Hauer până peste capul ei drăgălaş.

El şi Zane planificaseră totul la limită. Situaţia trebuia să fie una în care să poată supravieţui, dar cu greu, ca să nu-i trezească suspiciunile. Trebuia să poată găsi mâncare, dar nu uşor. Trebuia să aibă apă, dar nu multă. El nu îşi adusese niciun fel de provizii, pentru a nu o face să se întrebe de ce le avea, prin urmare se limitase la pătură, apă şi pistol, plus obiectele fireşti într-un avion, precum lămpile de semnalizare.

La naiba, era mult mai pregătită decât fusese el, ceea ce îl făcea circumspect. Şi nici nu se prea grăbea să-i explice de ce căra după ea un nenorocit de cort. Doamna avea secretele ei.

Când ajunse la capătul îndepărtat al canionului, aruncă o privire pentru a se asigura că nu se schimbase nimic de când fuseseră el şi Zane pe acolo. Că nu cumva o alunecare de teren neaşteptată dusese la prăbuşirea unui perete, creând o ieşire. Că firicelul subţire de apă încă se mai scurgea pe piatră. Văzu urme de iepuri şi păsări, deci hrana le era asigurată. Ar fi fost însă prea uşor să vâneze cu pistolul; trebuia să construiască o serie de capcane, astfel încât muniţia să-i rămână pentru urgenţe.

Totul era exact aşa cum ţinea el minte. Planul funcţiona. Atracţia fizică dintre ei era puternică; Sunny nu avea să-i mai reziste mult timp, poate chiar deloc. Cu siguranţă nu făcuse nimic pentru a încerca să-l oprească mai devreme. Iar după ce devenea amantul ei, totul era în regulă, căci femeile se lăsau uşor seduse de plăcerea erotică. Chance ştia cum să-şi folosească priceperea în materie de sex pentru a o face să aibă încredere în el. Şi-ar fi dorit să poată avea şi el încredere *în ea* – întreaga poveste ar fi fost mult mai uşoară dacă ar fi putut –, dar ştia că binele nu ieşea mereu câştigător în lupta cu răul ce se desfăşura permanent în sufletul omenesc, iar o faţă drăgălaşă nu avea neapărat în spate un caracter frumos.

Când consideră că trecuse destul timp cât să poată pretinde că făcuse o recunoaştere completă a canionului, se întoarse.

Sunny încă strângea uscături pe care le aşeza în grămada tot mai mare de lângă cort. Ridică privirea când Chance se apropie, cu o flacără de speranţă arzându-i pe chip.

— E un canion închis din toate părţile. Nu avem pe unde ieşi, spuse el sec. Vestea bună e că am găsit apă la capătul îndepărtat.

Ea înghiţi un nod. Ochii îi erau atât de mari de mâhnire, încât aproape îi eclipsau faţa.

— Nu putem nici să ne căţărăm până la o ieşire?

— Pereţii sunt perfect netezi. Îşi puse mâinile în şold, uitându-se în

jur. Trebuie să ne mutăm mai aproape de sursa de apă. Am găsit o streaşină care ne va asigura umbra, iar pământul de sub ea e mai nisipos, deci va fi mai confortabil.

Sau cât de confortabil putea fi dormitul în cortul acela minuscul.

Fără un cuvânt, Sunny dădu din cap şi începu să strângă cortul. Se mişca vioi, fără gesturi inutile, dar Chance văzu că se chinuia să se stăpânească. O mângâie pe braţ, simţindu-i pielea fină, caldă şi uşor umedă de la efortul fizic.

— Vom fi bine, o linişti. Trebuie doar să rezistăm până când cineva o să vadă focul şi o să vină să cerceteze.

— Suntem în mijlocul pustietăţii. Ai spus-o chiar tu. Şi nu mai am decât patru zile până când…

— Până când, ce? o întrebă el văzând că se oprise.

— Nimic. Nu contează.

Ridică ochii spre cer, spre întinderea senină ce devenea tot mai albă pe măsură ce soarele urca în văzduh.

„Patru zile până la ce?“ Ce urma să se întâmple? Sunny avea o misiune? Exista un plan pentru un atac terorist? Avea să se desfăşoare şi fără ea?

Cotul canionului era lung de vreo opt sute de metri, iar în zona aceea stâncile ofereau mai multă umbră decât în locul în care aterizaseră. Munciră fără oprire la mutarea taberei, Chance cărând cele mai grele lucruri. Sunny încercă să-şi golească mintea, să nu se gândească la Margreta, să se concentreze în întregime pe ceea ce avea de făcut.

Era amiază, iar soarele incandescent ardea chiar deasupra capetelor lor. Umbra de sub streaşina de piatră era atât de primitoare, încât Sunny oftă uşurată când ajunseră la adăpostul acesteia. Adăpostul era mai mare decât se aşteptase ea, având cam trei metri şi jumătate lăţime şi vreo doi metri în adâncime. În plus, deschiderea era suficient de înaltă ca Chance să poată sta în picioare fără a se lovi la cap.

— Aştept până se mai răcoreşte înainte să aduc restul, spuse el. Nu ştiu cum eşti tu, dar eu sunt lihnit. Hai să împărţim pe din două un baton proteic, iar pentru cină am să încerc să prind un iepure.

Ea găsi suficientă energie cât să-i arunce o privire de falsă consternare.

— Ai fi în stare să-l mănânci pe Iepuraşul Coconaş?

— În momentul de faţă l-aş mânca şi pe Iepuraşul de Paşte dacă l-aş putea prinde.

Încerca să o facă să râdă. Sunny aprecie efortul, dar nu reuşi să se scuture cu totul de depresia ce o copleşise când ultima ei speranţă de a scăpa rapid de acolo se făcuse praf.

Îşi pierduse pofta de mâncare, dar scoase un baton proteic şi îl rupse în două, prefăcându-se că nu observase că „jumătatea“ lui Chance era

mai mare decât a ei. El era mai mare; avea nevoie de mai mult. Îşi luară masa spartană stând în picioare, cu ochii la nuanţele roşietice ale canionului.

— Bea câtă apă vrei, o îndemnă el. Căldura te deshidratează chiar şi la umbră.

Ascultătoare, Sunny goli o sticlă întreagă; avea nevoie de asta ca să poată mânca batonul proteic. Pentru a reuşi să înghită, muşcă bucăţele mici pe care le ronţăi îndelung.

În mijlocul unui cerc din pietre, Chance adună beţe şi frunze, atât verzi, cât şi uscate, şi aprinse focul. În scurt timp, o coloană subţire de fum plutea afară din canion. Nu-i luă mai mult de cinci minute să facă asta, dar când se întoarse sub streşină tricoul îi era ud de sudoare.

Sunny îi dădu o sticlă de apă, iar el bău cu sete, încolăcindu-şi braţul pe după talia ei, după care o sărută uşor pe frunte. Avea o nevoie disperată de forţa lui, se gândi ea. Toată viaţa trebuise să se arate puternică, să nu se bizuie pe sprijinul nimănui. Se străduise atâta să ţină lucrurile sub control, să se pregătească pentru orice obstacol imaginabil, dar nu se aşteptase la o asemenea situaţie, şi acum habar nu avea cum să procedeze.

— Trebuie să mă gândesc la ceva, rosti cu voce tare.

— Şşşşt. Nu trebuie decât să rămânem în viaţă. Asta e cel mai important.

Avea dreptate, desigur. Nu putea face nimic în privinţa Margretei în acel moment. Canionul le salvase vieţile cu o zi în urmă, însă devenise o închisoare din care nu putea scăpa. Trebuia să joace cărţile ce îi fuseseră date şi să nu permită depresiei să-i saboteze eforturile. Trebuia să spere că Margreta nu avea să facă nimic riscant, ci pur şi simplu să se dea la fund. Nu ştia cum ar fi putut-o regăsi, dar putea să accepte această perspectivă dacă ştia că sora ei era în viaţă şi în siguranţă.

— Ai familie care să-şi facă griji pentru tine? o întrebă el.

Doamne, o lovise direct în inimă! Clătină din cap. Margreta nu avea să-şi facă griji, ci urma să presupună direct că se realizase cel mai negru scenariu.

— Dar tu? replică ea, dându-şi seama că era deja pe jumătate îndrăgostită şi nu ştia absolut nimic despre el.

— Haide să stăm jos, zise Chance arătându-i o piatră. După-amiaza asta am să scot două scaune din avion ca să ne fie mai comod. Şi ca să-ţi răspund la întrebare, nu, nu am pe nimeni. Părinţii mei au murit şi nu am fraţi sau surori. Există un unchi pe undeva, din partea tatei, iar mama a avut câţiva veri, dar nu am ţinut niciodată legătura.

— Ce trist. Familiile ar trebui să rămână împreună. „Dacă pot“, adăugă Sunny în sinea ei. Unde ai crescut?

— Peste tot. Tata nu se pricepea să păstreze un loc de muncă. Dar

părinţii tăi?

Sunny tăcu preţ de o clipă, apoi oftă:

— Eu am fost adoptată. Erau oameni buni. Încă le mai simt lipsa. Desenând cu degetul în praful de pe jos, îl întrebă: Când nu am mai ajuns la Seattle aseară, crezi că a anunţat cineva Administraţia Federală pentru Aviaţie?

— Probabil au început deja căutările. Necazul e că vor căuta mai întâi în zona unde ar fi trebuit să mă aflu conform planului de zbor.

— Ne-am abătut de la traseu? întrebă ea cu vocea stinsă.

Situaţia se înrăutăţea cu fiecare clipă.

— Ne-am abătut de la traseu când căutam un loc în care să aterizez. Dar dacă va căuta cineva în zona asta, în cele din urmă ne va vedea fumul. Trebuie doar să ţinem focul aprins peste zi.

— Câtă vreme vor căuta? Când o să renunţe?

Chance tăcu, studiind cerul cu ochii mijiţi. În cele din urmă spuse:

— Vor căuta câtă vreme cred că sunt şanse să mai fim în viaţă.

— Dar dacă ei cred că ne-am prăbuşit…

— În cele din urmă vor înceta să ne mai caute, zise el încet. S-ar putea să dureze o săptămână, poate ceva mai mult, dar vor înceta.

— Deci dacă nu ne găseşte nimeni în, să zicem, zece zile…

Nu avu forţă să continue.

— Nu renunţăm. Există întotdeauna posibilitatea să treacă pe deasupra noastră vreun avion privat.

Nu menţionă că posibilitatea era redusă, dar Sunny văzuse cu ochii ei peste ce fel de relief zburaseră şi ştia cât de îngust era acel canion şi cât de uşor ar fi putut trece neobservat.

Îşi strânse genunchii la piept şi îşi încolăci braţele în jurul picioarelor, privind melancolică rotocoalele leneşe de fum cenuşiu.

— Era o vreme când îmi doream să plec undeva unde să nu mă poată găsi nimeni. Nu m-am aşteptat ca în acel loc să nu am parte de room-service.

Chance chicoti şi se lăsă pe spate, sprijinit într-un cot, întinzându-şi picioarele lungi.

— Nimic nu reuşeşte să te doboare, aşa-i?

— Încerc să nu las să se întâmple asta. Situaţia noastră nu e grozavă, dar suntem în viaţă. Avem mâncare, apă şi adăpost. Ar fi putut fi şi mai rău.

— Avem şi distracţii. Am un pachet de cărţi în avion. Putem juca pocher.

— Trişezi?

— Nu am nevoie să o fac, răspunse el tărăgănat.

— Ei bine, află că eu trişez.

— Am reţinut avertismentul. Ştii ce li se întâmplă trişorilor, nu?

— Câştigă?

— Nu şi dacă sunt prinşi.

— Dacă sunt cât de cât buni, nu sunt prinşi.

Chance îşi înfăşură un deget în părul ei şi o trase uşor.

— Da, dar dacă sunt prinşi dau de naiba. Ăsta e avertismentul meu.

— Voi avea grijă, promise ea, după care îşi înăbuşi un căscat. Cum se poate să-mi fie somn? Am dormit suficient azi-noapte.

— E din cauza căldurii. Ce-ar fi să te tragi la umbră şi să te odihneşti puţin? Eu am să păzesc focul.

— Ţie de ce nu ţi-e somn?

— Eu sunt obişnuit, zise el ridicând din umeri.

Sunny nu avea chef să monteze cortul, prin urmare îşi puse geanta pe post de pernă. Fără un cuvânt, Chance îi aruncă puloverul în poală. Urmându-i exemplul, ea îl făcu sul şi şi-l îndesă sub cap. Aţipi în câteva minute, dar avu parte de un somn iepuresc. Era prea conştientă de căldură, de mişcările lui Chance şi de îngrijorarea ei legată de Margreta. Pe de altă parte, îşi simţea muşchii grei şi vlăguiţi, aşa că spera măcar să-şi revină fizic.

Ca întotdeauna după o siestă, se trezi ameţită şi ursuză. Hainele i se lipiseră de piele, ceea ce nu era surprinzător având în vedere căldura. Când se ridică în capul oaselor, văzu că soarele, mai aproape de orizont, căpătase o strălucire roşiatică, iar căldura nu mai era atât de înăbuşitoare.

Chance stătea aşezat cu picioarele încrucişate, împletind beţe şi bucăţi de frânghie pentru a confecţiona o cuşcă. Îl urmări lucrând la umbra streşinii de piatră, cu atenţia pe deplin concentrată asupra cursei pe care o construia, în timp ce lumina reflectată de pe nisipul din jur îi dansa pe pometii înalţi. Dintr-odată avu o revelaţie:

— Ai sânge de american nativ, nu-i aşa?

— Amerindian, o corectă el absent. Toţi cei născuţi aici sunt americani nativi, cel puţin aşa mi-a spus tata. Ridică privirea şi îi oferi un rânjet scurt. Desigur, nici termenul de „indian“ nu e foarte corect. Majoritatea etichetelor nu sunt corecte. Dar da, sunt metis.

— Şi ai fost militar.

Nu ştia de ce o spusese. Poate era din cauza îndemânării cu care construia capcana. Nu era atât de naivă încât s-o atribuie deprinderilor ancestrale ale poporului său, dar gesturile lui trădau un antrenament temeinic pentru supravieţuire.

— De unde ai ştiut? replică el surprins.

— Era doar o bănuială. Felul în care ai mânuit pistolul, ca şi cum ai fi fost foarte obişnuit cu el. Ceea ce faci acum. Şi ai folosit cuvântul „recunoaştere“.

— Mulţi oameni sunt familiarizaţi cu armele de foc, în special cei care petrec mult timp în natură. Aceia ştiu probabil şi cum să construiască o cursă.

— Te-a trădat vocabularul, râse ea. Ai spus „arme de foc“ în loc de „puşti“, aşa cum ar fi spus majoritatea oamenilor – chiar şi cei care petrec mai mult timp în natură.

Fu recompensată din nou cu acel rânjet fulgerător.

— În regulă, am purtat o uniformă cândva.

— Ce armă?

— Forţele terestre. Vânători de munte.

Deci aşa se explica antrenamentul lui! Sunny nu cunoştea prea multe detalii despre vânătorii de munte, dar ştia că erau trupe de elită.

Chance puse deoparte cursa terminată şi începu să lucreze la alta. Sunny, dându-şi seama că nu putea să-l ajute, oftă şi îşi scutură mizeria de pe fustă. Fir-ar să fie, erau naufragiaţi acolo doar de o zi şi deja se trezea ilustrând perfect vechile stereotipuri de gen! Se dădu bătută cu graţie.

— Avem apă suficientă ca să spăl hainele? Le port de două zile.

— Avem destulă apă, doar că ne lipseşte un recipient în care s-o strângem. Hai să-ţi arăt.

O conduse afară de sub streaşină. Sunny se căţără peste pietre în urma lui, simţind căldura arzând-o prin pantofi. Când ajunseră din nou la umbră, uşurarea fu aproape palpabilă.

— Aici.

Îi arătă un firicel subţire de apă scurgându-se pe peretele stâncii. Tufişurile erau mai bogate aici, datorită apei, iar temperatura părea cu cel puţin cinci grade mai mică. Era parţial o iluzie datorată contrastului, însă verdeaţa avea într-adevăr un efect răcoritor.

Sunny oftă. Puteau să-şi umple sticlele de apă şi să se spele, dar cu hainele nu era la fel de simplu. Nu exista un ochi de apă în care să le poată înmuia, nici măcar o baltă. Apa era absorbită imediat în pământul arid şi însetat.

Singurul lucru pe care îl putea face era să umple o sticlă în repetate rânduri şi să clătească praful de pe haine.

— O să-mi ia o veşnicie, bombăni ea.

Chance, afişând un rânjet iritant, îşi trase tricoul peste cap şi i-l întinse.

— Nu suntem foarte presaţi de timp, nu?

Sunny fu tentată să-i arunce tricoul înapoi şi să îi ceară să se îmbrace la loc, însă nu din cauza comentariului. Nu era genul de mironosiţă puritană, văzuse piepturi dezgolite de atâtea ori încât le pierduse şirul, dar nu îl mai văzuse niciodată *pe el* la bustul gol. Avea un trunchi impresionant, cu pectorali ca o platoşă de oţel şi un abdomen pe care muşchii se reliefau perfect. Un petic de păr negru se întindea între cele două sfârcuri. Nemaiputându-şi stăpâni dorinţa de a-l atinge, îşi încleştă cu forţă degetele pe tricoul lui.

Rânjetul lui păli, iar privirea i se întunecă. Îşi curbă degetele sub bărbia ei, cu ochii vibrând de patimă, şi o ridică spre el.

— Ştii ce se va întâmpla între noi, nu-i aşa? o întrebă cu o voce joasă şi răguşită.

— Da, reuşi ea să îngaime. Avea un nod în gât, reacţie firească a corpului la atingerea lui, la intenţia lui.

— Îţi doreşti asta?

Dorinţa era atât de mare, încât îi provoca durere, se gândi Sunny. Ridică privirea spre ochii lui căprui-auriu şi, cutremurându-se de enormitatea pasului pe care îl făcea, murmură:

— Da.

capitolul 7

Trecuse prin viaţă fără să fi trăit cu adevărat, reflectă Sunny în timp ce clătea hainele şi le întindea la uscat pe pietrele fierbinţi. Poate că ea şi Chance nu aveau să scape din acel canion, ori salvarea avea să vină târziu, peste câteva săptămâni, poate luni, sau mai mult.

Indiferent ce ar fi decis Margreta, îşi pusese de mult decizia în aplicare, iar Sunny nu putea face absolut nimic în această privinţă. Pentru prima dată de când se ştia trebuia să se gândească doar la ea însăşi şi la ceea ce îşi dorea *ea.* Asta era simplu; îl dorea pe Chance.

Trebuia să înfrunte realitatea, lucru pentru care se antrenase toată viaţa. Realitatea flagrantă era că riscau să-şi sfârşească zilele în acel canion şi nu voia să moară continuând să se agaţe de motivele pentru care îşi refuzase orice aventură sentimentală, motive care, deşi temeinice şi valabile în civilizaţie, nu însemnau nici cât negrul sub unghie aici. *Avea* deja o relaţie cu el, luptau împreună pentru a-şi salva viaţa. Cu siguranţă nu voia să moară fără să fi cunoscut mai întâi plăcerea de a fi iubită de el, fără să-l fi simţit în ea, fără să-l fi ţinut în braţe şi să-i fi spus că era îndrăgostită. Avea un întreg ocean de iubire zăgăzuit în inimă. Până atunci secase încet, fiindcă nu avusese cui să i-l dăruiască, un motiv în plus de a nu irosi această şansă.

Un psihanalist ar fi spus că era doar din cauza proximităţii: genul de atracţie născută dintr-o situaţie dramatică sau sindromul Adam şi Eva. Poate că era parţial adevărat, pentru el. Fără îndoială, Chance era obişnuit să aibă parte de sex oricând îşi dorea. Avea acea siguranţă de sine care probabil atrăgea femeile ca pe muşte. În acel moment ea era singura muscă disponibilă.

Era însă mai mult de atât. Chance se simţise atras de ea şi înainte, la fel cum şi ea fusese atrasă de el. Dacă ar fi ajuns la Seattle fără probleme, ar fi fost suficient de puternică încât să-i refuze invitaţia şi să-i întoarcă spatele, dar situaţia era cu totul alta. Chiar dacă nu se cunoscuseră decât cu douăzeci şi patru de ore în urmă, acele ore fuseseră mai intense decât orice altceva trăise ea vreodată.

Îşi imagina că era ca şi cum ar fi pornit la luptă împreună; pericolul cu care se confruntaseră, cu care încă se confruntau ţesuse între ei o legătură la fel de strânsă ca aceea dintre soldaţii de pe front. Aflase despre el lucruri pe care, în împrejurări normale, nu ar fi putut să le afle decât în câteva săptămâni, răgaz pe care nu şi l-ar fi oferit niciodată. Iar ceea ce descoperise îi plăcea: era un bărbat dispus să-şi asume riscuri, să se implice, altfel nu l-ar fi oprit pe hoţul din aeroport. Era calm şi descurcăreţ într-o situaţie de criză şi se purtase

cu ea mai atent decât toţi tipii pe care îi cunoscuse până atunci. Pe deasupra, era atât de sexy încât îi lăsa gura apă. Majoritatea bărbaţilor, după ce ar fi auzit ceva de genul vorbelor pe care le rostise ea mai devreme, s-ar fi năpustit imediat să se bucure de sex.

Chance nu o făcuse. În schimb, o sărutase foarte blând şi spusese:

— Aduc restul lucrurilor din avion ca să-mi pot schimba hainele şi să ţi le dau pe cele murdare să le speli.

— Vai, mulţumesc, replicase ea sarcastic.

— Cu plăcere, râsese el făcându-i cu ochiul.

Era un bărbat capabil să-şi amâne plăcerea personală pentru a se ocupa de aspectele practice. Drept urmare, Sunny se afla acum în postura de a-i spăla lenjeria. Nu era chiar cea mai romantică activitate din lume, însă caracterul ei intim întărea suplimentar legătura pe cale să se înfiripe. El făcea rost de hrană, pe când ea muncea să asigure haine curate pentru amândoi.

Până în acel moment Chance se dovedise o întruchipare a solidităţii şi încrederii. Atunci de ce tot simţea acea notă de periculozitate la el? Oare era ceva izvorât din pregătirea lui militară şi care *exista* pur şi simplu, indiferent ce ar fi făcut? Nu mai cunoscuse pe nimeni care să fi făcut parte din trupele de vânători de munte, deci nu avea termen de comparaţie. Dar dacă experienţa lui le permitea să rămână în viaţă, cu atât mai bine.

După ce îi spălă hainele, ezită foarte puţin înainte de a se dezbrăca la rândul ei. Nu-şi mai putea suporta hainele jegoase nici măcar un minut. Aerul fierbinte al deşertului se revărsă peste pielea ei, lăsând o mângâiere caldă şi proaspătă în spatele genunchilor şi pe şale, o senzaţie ce îi făcu sfârcurile să se întărească asemenea unor muguri rigizi. Nu mai stătuse niciodată goală în aer liber. Dacă o vedea Chance? Dacă era copleşit de dorinţă la vederea trupului ei gol, s-ar fi întâmplat ceea ce era oricum pe cale să se întâmple. Nu că ar fi fost prea probabil să fie copleşit, reflectă amuzată Sunny; rotunjimile ei nu erau nici pe departe voluptuoase. Şi totuşi, când un bărbat avea în faţă o femeie goală şi disponibilă, deznodământul era aproape cert.

Îşi turnă o sticlă de apă peste corp, apoi luă un pumn de nisip şi începu să se frece. Pentru a clăti nisipul fu nevoită să reumple sticla de mai multe ori. Când termină, se simţi răcorită, iar pielea îi era fină ca de bebeluş. Poate că industria cosmeticelor ar fi trebuit să renunţe la a mai măcina scoici şi pietre pentru loţiuni de exfoliere şi să folosească pur şi simplu nisip, îşi zise.

Briza uşoară grăbi evaporarea apei de pe trupul ei, răcorind-o până ajunse la o temperatură confortabilă. Îşi spălă hainele, apoi se îmbrăcă rapid în blugii bej şi tricoul verde pe care le purta întotdeauna în bagaj. Erau culori de pământ, nuanţe care o ascundeau perfect în mijlocul vegetaţiei. Ar fi ales să poarte chiar haine cu model de

camuflaj dacă acestea nu ar fi atras prea mult atenţia asupra ei în public. Nu-şi mai pusese sutienul, căci nu se uscase, aşa că bumbacul moale al tricoului i se mula pe sâni, dezvăluindu-le limpede forma şi vârfurile mici ale sfârcurilor. Se întrebă dacă Chance avea să observe.

— Bună, îi auzi vocea joasă şi blândă de undeva din spate.

Tresărind, Sunny se răsuci pe călcâie spre el. Era ca şi cum ar fi apărut direct din gândurile ei. Chance stătea nemişcat la vreo zece metri distanţă, cu ochii îngustaţi şi o expresie de concentrare pe chip. Privirea ochilor lui de culoarea whisky-ului alunecă direct spre sânii ei. Ei bine, se părea că observase!

Sfârcurile i se întăriră şi mai mult, ca şi cum le-ar fi atins. Înghiţi un nod, încercând să-şi stăpânească tresărirea ridicolă de emoţie. În fond, o atinsese deja pe sâni, iar ea îi dăduse voie să meargă şi mai departe.

— De când stai acolo?

— De ceva vreme. Pleoapele îi erau grele, vocea uşor răguşită. Am tot aşteptat să te întorci, dar n-ai făcut-o. Am savurat priveliştea, oricum.

Sunny îşi simţi răsuflarea oprindu-i-se în gât.

— Mulţumesc.

— Ai cel mai apetisant funduleţ pe care l-am văzut vreodată.

— Linguşitorule, murmură ea, străbătută de un torent de fierbinţeală lichidă. Mie când îmi vine rândul să te privesc?

— Oricând doreşti, scumpo. Tonul lui era umbrit de o promisiune senzuală. Oricând doreşti. Apoi zâmbi cu regret: Oricând, în afară de acum. Trebuie să mutăm hainele ca să pot monta capcana. Cum aici e sursa de apă, tot aici va veni şi vânatul. Sper să prind ceva pentru cină, apoi să mă spăl după ce curăţ animalul prins – asta dacă vom prinde ceva.

Nu era tocmai orbit de pasiune, dar întâlnea din nou la el acea soliditate liniştitoare, capacitatea de a-şi organiza priorităţile. În situaţia de faţă, nu avea nevoie de Conan Barbarul; avea nevoie de un bărbat care să facă ceea ce era necesar.

Chance începu să strângă hainele ude de pe pietre, iar Sunny veni să-l ajute.

— Stai să ghicesc, spuse ea. Hainele încă mai au miros de om.

— Corect. În plus, sunt o apariţie neaşteptată care poate speria vânatul.

Când porniră înapoi spre streaşină de piatră, Sunny întrebă:

— Cât timp durează în mod normal să prinzi ceva în cursă?

— Nu există „în mod normal“, zise el ridicând din umeri. Mi s-a întâmplat să am noroc şi la zece minute după ce am pus cursa. Uneori durează câteva zile.

Nu era tocmai nerăbdătoare să-l mănânce pe Iepuraşul Coconaş, dar nici nu-şi dorea încă un baton de proteine. Ar fi fost bine dacă s-ar fi

întâmplat ca în deşert să se rătăcească vreo găină mare şi grasă, care apoi să cadă pur şi simplu în capcană. Nu ar fi deranjat-o să mănânce o găină. După o clipă de speranţe deşarte, se resemnă cu gândul la un iepure – asta dacă soarta se milostivea de ei. Aveau să mănânce orice reuşea Chance să prindă.

Când ajunseră „acasă“, căci asta devenise streaşină de piatră, îşi întinseră hainele pe alte pietre fierbinţi. Câteva erau deja aproape uscate; fierbinţeala deşertului era aproape la fel de eficientă ca un uscător de rufe electric.

După ce terminară, Chance îşi luă cele două curse şi le examină încă o dată. Sunny observă în ochii şi corpul lui aceeaşi intensitate care o frapase şi mai devreme.

— Ţie chiar îţi place să faci asta, nu-i aşa? îl întrebă, doar vag surprinsă.

Era, în definitiv, situaţia ideală pentru un tip pasionat de tehnicile de supravieţuire.

Chance nu o privi, însă un zâmbet fin îi tresări la colţurile gurii.

— Nu e atât de rău. Suntem în viaţă. Avem hrană, apă şi adăpost. Sunt singur cu o femeie pe care am dorit-o din prima clipă în care am văzut-o.

Scoase din buzunarul de la şold un baton de ciocolată Baby Ruth şi desfăcu ambalajul, apoi rupse bucăţi mici şi le puse în curse.

— Foloseşti ciocolata drept momeală? ţipă ea scandalizată. Dă-mi-l mie! În capcane poţi să pui batoanele mele de proteine.

Chance îi rânji şi se feri din calea ei când încercă să-i smulgă ce mai rămăsese din ciocolată.

— Batonul de proteine nu ar fi bun ca momeală. Niciun iepure care se respectă nu s-ar atinge de el.

— De cât timp ţii ascunsă ciocolata aia?

— Nu am ţinut-o ascunsă. Am găsit-o în avion când am luat restul lucrurilor. În plus, e topită după ce a stat în carlingă toată ziua.

— Topită pe naiba, pufni ea. Dar asta nu afectează ciocolata.

— Ah. Chance dădu din cap, continuând să rânjească. Eşti dintr-alea.

— Dintr-alea, *care*?

— Dependente de ciocolată.

— Ba nu sunt, protestă ea, ridicând bărbia. Sunt dependentă de dulciuri.

— Atunci de ce nu ţi-ai pus şi ceva dulce în nenorocita aia de geantă pentru supravieţuire, în locul porcăriilor cu gust de iarbă uscată?

— Fiindcă ideea e să rămân în viaţă, oftă ea. Dacă aş avea o grămadă de dulciuri, le-aş mânca pe toate în prima zi şi apoi aş da de naiba.

Privirea ochilor lui căprui-auriu se opri scurt pe faţa ei, şfichiuind-o

ca vârful unui bici.

— Când ai de gând să-mi spui de ce ţi-ai luat lucruri necesare pentru supravieţuire când urma doar să petreci o noapte la Seattle?

Îşi păstrase tonul relaxat, dar starea de spirit i se schimbase. Vorbea cât se poate de serios, înţelese Sunny. De ce conta pentru el motivul pentru care îşi căra cu ea acele lucruri oriunde s-ar fi dus? Avea dreptul să fie curios, dar nu insistent.

— Sunt paranoică, răspunse ea, pe un ton la fel de relaxat ca al lui. Am permanent convingerea că va apărea vreo urgenţă şi mă înspăimântă gândul că mă va prinde nepregătită.

— Aiurea. Nu încerca să-mi vinzi gogoşi.

— Încercam de fapt să fiu politicoasă şi să evit să-ţi spun că nu-i treaba ta.

Spre surprinderea ei, tensiunea lui se risipi.

— Aşa mai merge.

— Ce anume? Să fiu obraznică?

— Francă, o corectă el. Dacă sunt lucruri pe care nu vrei să mi le spui, în regulă. Nu-mi place, dar cel puţin a fost adevărul. Dată fiind situaţia noastră, trebuie să ne putem baza complet unul pe celălalt, iar pentru asta e nevoie de încredere. Trebuie să fim sinceri, chiar şi atunci când adevărul nu e doar lapte şi miere.

Sunny îşi încrucişă braţele şi îşi îngustă ochii, aruncându-i o privire neîncrezătoare.

— Chiar şi atunci când eşti pur şi simplu băgăcios? Nu prea cred. Îşi trase nasul. Încerci să mă manipulezi psihologic să mă faci să-ţi spun tot.

— Şi funcţionează?

— Am simţit o tresărire momentană de vinovăţie, însă apoi a intervenit logica.

Ghici efortul lui de a se stăpâni, dar îi văzu zâmbetul încreţindu-i ochii, apoi coborând pentru a curba colţurile acelei guri superb sculptate.

— Ai să-mi provoci o grămadă de bătăi de cap, spuse Chance pe un ton glumeţ.

Luă cursele şi porni spre izvor, dacă firicelul de apă merita acest nume.

— De ce anume? îi strigă ea din spate.

— Fiindcă mi-e teamă că am să mă îndrăgostesc de tine, îi aruncă el peste umăr, după care, ajungând la o curbă a canionului, dispăru de sub ochii ei.

Sunny îşi simţi brusc picioarele fără vlagă şi întinse o mână pentru a se sprijini de perete. Chiar spusese aşa ceva? Vorbise serios? Ar fi fost dispus un bărbat să recunoască aşa ceva dacă nu ar fi fost deja implicat emoţional?

Inima îi bubuia ca şi cum ar fi făcut câteva ture de stadion. Avea aptitudini extraordinare în materie de luptă şi supravieţuire, dar când venea vorba de o relaţie romantică era ca un copilaş rătăcit în pădure – sau în deşert, mai exact. Nu lăsase niciodată vreun tip să-i intre în suflet, fiindcă trebuia să-şi păstreze libertatea de a dispărea în orice clipă şi fără regrete. Dar de data asta nu putea să dispară; nu putea să fugă nicăieri. De data asta era într-un bucluc mult mai mare decât Chance, fiindcă ea era deja îndrăgostită – complet, înspăimântător, ameţitor de îndrăgostită.

Emoţia era un amestec de extaz şi groază ce îi împietrea stomacul. Ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă era să-l iubească pe Chance, dar era mult prea târziu ca să mai poată repara ceva. Sământa deja încolţită crescuse şi înflorise pe deplin când el nu profitase de acordul ei pentru a face dragoste. Atunci, la un nivel elementar, îl recunoscuse drept perechea sa. Era tot ceea ce-şi dorise vreodată de la un bărbat, tot ceea ce visase vreodată, în măsura în care îşi lăsase gândurile să bântuie în această direcţie.

Precauţiile erau însă valabile în lumea largă, nu aici în acea gaură inundată de soare şi practic lipsită de viaţă. Se simţea jupuită pe dinăuntru, ca şi cum toate terminaţiile nervoase ar fi fost dezbrăcate de straturile lor de protecţie, lăsând-o vulnerabilă în faţa unor sentimente pe care până atunci reuşise întotdeauna să le ţină la distanţă. Acele emoţii o năpădeau acum în valuri de bucurie, purtând-o pe un teritoriu necunoscut.

Îşi dorea foarte mult să se protejeze, însă toate scuturile pe care le folosise de-a lungul anilor se dovedeau brusc inutile. În noaptea aceea aveau să devină amanţi, şi ultimul zid defensiv avea să fie străpuns irevocabil. Pentru ea, sexul nu era doar sex, ci un angajament, o dedicare totală ce avea s-o marcheze tot restul vieţii.

Nu era atât de naivă încât să nu ştie că puteau apărea consecinţe nedorite. Nu folosea niciun mijloc de contracepţie, şi chiar dacă era posibil ca el să aibă câteva prezervative, acestea aveau să se termine rapid. Odată ce făceau dragoste, nu aveau să se mai poată întoarce la o relaţie castă. Ce ar fi făcut dacă rămânea însărcinată şi nu erau salvaţi? Trebuia să se agaţe de speranţa că nu aveau să rămână acolo la nesfârşit, însă logica îi spunea că şansele erau mici. Chiar şi aşa, dacă erau salvaţi, ce ar fi făcut în cazul unei sarcini? Un copil ar fi reprezentat o complicaţie uriaşă. Cum ar fi putut să-l ocrotească? Nu reuşea nicidecum să se imagineze alături de Chance şi un bebeluş, ducând un trai normal, de familie americană tipică; ar fi continuat să fugă, fiindcă doar astfel îşi putea asigura supravieţuirea.

Menţinerea relaţiei la stadiul platonic era singura măsură de bun simţ pe care o putea lua. Din păcate însă, bunul simţ părea s-o fi părăsit. Avea impresia că valurile dorinţei fizice o duseseră prea

departe de ţărm pentru a se mai putea întoarce acum. Resemnată, se gândi că nu putea decât să se lase purtată de curent oriunde avea să o ducă.

Chiar şi aşa, încercă. Încercă să se convingă de faptul că era irresponsabil să-şi asume riscul de a rămâne gravidă în orice împrejurări, darămite în acelea. Da, în lumea întreagă existau femei care zămisleau copii şi îi aduceau pe lume în condiţii primitive, însă, indiferent de motive – culturale, economice sau ţinând de capacitatea mentală – ele nu aveau de ales. Ea avea. Trebuia doar să spună „nu“ şi să-şi ignore toate instinctele feminine ce ţipau „da, da“.

Chance o găsi tot acolo unde o lăsase, cu o expresie de consternare pe chip. Intră instant în alertă şi duse mâna la pistolul vârât în betelia pantalonilor.

— Ce nu e în regulă?

— Dacă rămân însărcinată? întrebă ea sec, arătând cu un gest larg spre peisajul arid din jurul lor. Ar fi o prostie.

— Nu iei anticoncepţionale? se miră el.

— Nu, şi chiar dacă aş lua, nu aş avea o rezervă nelimitată de pilule.

Chance îşi frecă bărbia, încercând să găsească o soluţie fără a se da în vileag. El ştia că nu aveau să rămână acolo decât până când Sunny îi oferea informaţiile de care avea nevoie în legătură cu tatăl ei, dar nu-i putea spune acest lucru. Şi de ce naiba nu folosea niciun mijloc de contracepţie? Toţi agenţii femei pe care îi cunoştea el apelau la mijloace contraceptive pe termen lung, iar situaţia lui Sunny nu era chiar atât de diferită.

— Am câteva prezervative, zise în cele din urmă.

Ea îi oferi un zâmbet strâmb.

— Câte? Şi ce vom face după ce se termină?

Ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă în acel moment era să-i trezească ostilitatea. Hotărî să îşi încerce norocul, punând în balanţă posibilitatea de a rămâne nesatisfăcut din punct de vedere sexual şi necesitatea de a-i păstra încrederea. Prin urmare, o strânse tandru la piept. Era plăcut să o ţină în braţe, constată el, căci trupul ei era ferm datorită exerciţiilor fizice şi totuşi moale exact unde trebuia.

Nu-şi putea lua gândul de la felul în care arătase goală: spatele zvelt şi graţios, talia îngustă şi rotunjimea tare, în formă de inimă, a feselor ei. Gambele îi erau subţiri şi cu muşchi fini, exact aşa cum se aşteptase, iar gândul la acele picioare încolăcindu-se pe mijlocul lui îi declanşă instantaneu o erecţie completă. O strângea atât de tare în braţe, încât era imposibil ca ea să nu sesizeze ce se întâmplase, dar nu se aruncă asupra ei; mai bine s-o lase să creadă că era un gentleman. *El* ştia că nu era aşa, însă era esenţial ca Sunny să o creadă.

— Vom face orice vrei tu, spuse în cele din urmă, sărutând-o pe

creştet. Te doresc, o ştii prea bine. Am vreo trei duzini de prezervative…

Ea se trase brusc în spate, privindu-l oripilată.

— Trei duzini? Porţi cu tine trei duzini de prezervative?

Din nou, Chance abia se abţinu să nu râdă. Sunny reuşea să-i stârnească această reacţie mai repede decât orice altă femeie pe care o cunoscuse.

— Tocmai îmi refăcusem proviziile, îi explică el, păstrându-şi tonul blând.

— Astea vin cu dată de expirare, să ştii!

Chance îşi muşcă interiorul obrazului, forţându-se să rămână serios.

— Da, dar nu se strică la fel de repede ca laptele. Rezistă câţiva ani.

— Cât timp îţi ajung treizeci şi şase de prezervative? se interesă ea bănuitoare.

— Mai mult decât crezi tu, evident, oftă el.

— Şase luni?

Chance făcu un calcul rapid. Şase luni, treizeci şi şase de prezervative… ar fi trebuit să facă sex mai des de o dată pe săptămână. Dacă ar fi avut o relaţie monogamă, nu ar fi fost mare lucru, dar pentru un celibatar singur cuc…

— Ascultă, spuse peste câteva clipe, lăsând frustrarea să i se strecoare atât în glas, cât şi pe chip, cu tine trei duzini mi-ar ajunge, poate, o săptămână.

Sunny, părând surprinsă, începu să calculeze la rândul ei. Când, la obţinerea rezultatului, făcu ochii mari, el îi prinse capul în căuşul palmei şi o ţinu nemişcată în timp ce o sărută, folosindu-şi neîndurător toate talentele pentru a o excita. Mâinile ei se zbătură moi pe pieptul lui, ca şi cum ar fi vrut să-l împingă deoparte, dar fără mare entuziasm. Chance îi invadă gura lent şi profund şi se bucură că limba ei îi răspunse pe măsură. Avea un gust dulce, iar mirosul ei proaspăt era feminitate în stare pură. Îi simţi sfârcurile întărindu-se sub materialul subţire al tricoului şi fu copleşit brusc de nevoia de a le atinge, de a le lăsa să-i înţepe palma. Mâna lui ajunse sub tricoul ei aproape înainte să articuleze gândul. Sânii îi erau fermi şi rotunzi, pielea ca o bucată de mătase răcoroasă încălzindu-se sub degetele lui. Mugurii mici şi tari se contractară şi mai mult când îi atinse. Se arcui în braţele lui cu ochii închişi, cu gâtul vibrându-i de un geamăt înfundat.

Intenţionase să o sărute doar cât să-i vindece atacul brusc de responsabilitate, însă plăcerea de a o atinge i se urcă la cap ca o duşcă de whisky vechi, şi fu năpădit brusc de nevoia de a o vedea, de a o gusta. Dintr-o singură mişcare rapidă îi trase tricoul în sus, dezgolindu-i sânii, şi o împinse pe spate peste braţul lui, oferindu-şi astfel cele două rotunjimi ferme ca într-un festin senzual. Îşi aplecă

creştetul brunet şi îşi închise gura peste un sfârc tare şi roşu, mângâindu-l cu limba înainte de a-l lipi de cerul gurii, începând să sugă.

Auzi ţipătul unei femei profund excitate, un sunet sălbatic şi pătrunzător ce îl săgetă direct în vintre. Simţi vag că unghiile ei i se înfipseseră în umeri, dar durerea şi pălea în faţa dorinţei urgente care îl copleşise. Sângele îi bubuia în urechi, îi clocotea prin vine. O dorea cu o intensitate primitivă ce îl lovea în valuri violente, îndemnându-l să posede în loc să seducă.

Încrâncenat, făcu apel la autocontrolul ce părea să-i scape inexplicabil. Doar experienţa şi pregătirea profesională din întreaga lui viaţă de adult, petrecută în tranşeele unui război murdar, secret, fără sfârşit, îi dădură puterea de a se stăpâni.

Cu o strângere de inimă, îşi slăbi strânsoarea asupra sfârcului ei, lingând bobocul mic şi tare în semn de regret. Ea se cutremură şi scânci. Văzând-o cum atârna neputincioasă în braţele lui, cu părul de aur revărsat pe spate, Chance aproape îşi pierdu controlul din nou.

Naiba s-o ia de treabă, nu mai putea aştepta.

Se lăsă rapid jos şi smulse pătura de pe pământ, apoi îşi petrecu braţul drept pe sub genunchii ei şi, ridicând-o în aer, o duse la lumină. Razele aurii ale soarelui ce cobora la orizont îi inundară pielea cu o strălucire subtilă, accentuată de luminozitatea părului ei. Desenul delicat al venelor albastre ieşea la iveală prin pielea subţire a sânilor, iar sfârcurile mici se coloraseră într-un trandafiriu dulce şi se înălţau ca nişte mici culmi întărite, strălucind umede.

— Doamne, cât eşti de frumoasă, murmură el.

O puse în picioare; ea se clătină, ameţită de dorinţa ce îi plutea în ochii minunaţi. Chance întinse pătura şi se repezi s-o prindă înainte ca acea dorinţă să se fi domolit. O voia aşa cum era atunci, dogoritoare, atât de pregătită să-l primească încât nu mai putea să aştepte.

Îi trase tricoul peste cap, i-l aruncă pe pătură şi îşi agăţă degetele în betelia blugilor ei. Cu o pocnitură scurtă a capsei şi o smucitură pe limba fermoarului, pantalonii îi alunecară în jos.

— Chance? şopti ea strângându-i încheieturile.

Părea bizar de nesigură, uşor ezitantă. Dacă se răzgândea acum…

O sărută, lent şi profund, şi îi mângâie sfârcurile cu degetele mari. Scoţând din nou acel sunet gutural, Sunny se ridică pe vârfuri pentru a se lipi de el. Chance îi împinse blugii până la glezne, îşi încolăci braţele în jurul ei şi o trase jos pe pătură.

Ea icni, dându-şi brusc capul pe spate.

— Aici? Acum?

— Nu mai pot aştepta.

Era purul adevăr. Nu mai putea aştepta până la lăsarea întunericului, până se târau politicos în cort, ca şi cum ar fi respectat

un scenariu. O dorea acum, în lumina soarelui, goală, caldă şi complet spontană. Îi trase jos chiloţeii şi îi eliberă gleznele din încâlceala de blugi şi lenjerie.

După toate aparenţele, nici ea nu voia să aştepte. Îl trase de tricou, însă, cum nu reuşi să i-l scoată, Chance îl prinse de tiv şi îl smuci peste cap, apoi îi desfăcu picioarele şi se lăsă uşor cu toată greutatea peste ea, cuibărindu-se în scobitura dintre coapsele ei depărtate.

În timp ce Sunny îl privea încremenită, Chance scotoci în buzunar după prezervativul pe care îl pusese acolo mai devreme, apoi se ridică doar atât cât să-şi descheie blugii şi să-i împingă până jos. Îşi puse prezervativul dintr-o singură mişcare bruscă, îndelung exersată. Când se coborî din nou peste ea, Sunny îşi sprijini mâinile pe umerii lui ca şi cum ar fi vrut să păstreze o mică distanţă între ei. Dar orice distanţă era prea mult; Chance îi strânse încheieturile într-o mână şi i le trase deasupra capului, ţintuindu-le de pătură şi făcând-o să-şi arcuiască sânii spre el. Mâna liberă o coborî între corpurile lor pentru a-şi ghida mădularul lung şi tare spre intrarea moale şi umedă.

Sunny se cutremură. Nu se mai simţise niciodată atât de vulnerabilă, nici atât de vie. Pasiunea lui nu era controlată şi blândă, aşa cum se aşteptase ea, ci violentă şi furtunoasă, izbind-o cu toată forţa. Chance o ţinea imobilizată, făcând-o să se simtă mică în faţa corpului lui musculos pe când aştepta şocul sălbatic al penetrării. Era pregătită pentru el, o, atât de pregătită! Tânjea dureros, ardea de dorinţă. Voia să-l implore să se grăbească, dar nu reuşea să tragă suficient aer în piept. Când el coborî mâna, Sunny simţi între coapse atingerea uşoară a degetelor lui, apoi mădularul lui rigid şi fierbinte împingându-se în despicătura incandescentă.

Totul în ea păru să se contracte, să se strângă ca un arc, concentrându-se pe acea invazie intimă. Carnea moale dintre picioarele ei începu să o ardă şi să o usture, forţată să se lărgească sub presiunea lui directă. Chance se împinse mai tare, iar presiunea se transformă în durere. Sunny fu inundată de o frustrare sălbatică. Îl dorea *acum,* în ea, voia să-i elibereze dorinţa şi tensiunea, s-o readucă, prin mângâierile lui, la acea plăcere febrilă.

Chance dădu să se tragă în spate, însă ea nu îl putea lăsa, nu putea îndura să piardă ceea ce atingerea lui doar îi promisese. Îşi refuzase atât de multe lucruri, dar nu şi asta, nu acum. Îşi împleti picioarele în jurul coapselor lui şi îşi ridică şoldurile, împungându-se cu forţă în el.

Nu reuşi să-şi stăpânească strigătul subţire ce îi ţâşni din gât. Fără vlagă de pe urma şocului, se prăbuşi pe pătura moale ca o cârpă. Chance se urcă peste ea, blocând lumina soarelui cu umerii săi laţi. Era o siluetă întunecată şi masivă, cu forma înceţoşată de lacrimile ei. Îi murmură cuvinte liniştitoare în timp ce se împingea mai adânc şi mai adânc, până ajunse cu totul îngropat în ea.

Îi eliberă mâinile pentru a o strânge la piept. Sunny se agăţă de umerii lui şi se ţinu cât de strâns putea, fiindcă fără forţa lui avea impresia că ar fi putut să se dezintegreze. Nu se aşteptase să doară atât de rău, să îl simtă atât de mare şi fierbinte în ea, sau atât de adânc. O invadase complet, preluând controlul asupra corpului ei şi dictându-i reacţiile, chiar şi ritmul respiraţiei, bătăile inimii şi viteza de curgere a sângelui prin vene.

Se mişcă blând la început, lent, aşezându-şi corpul pieziş astfel încât să aplice presiune exact acolo unde avea ea mai mare nevoie. O dezmierdă cu răbdare până îi reaprinse plăcerea şi o sărută, explorând-o pe îndelete cu limba, apoi o atinse pe sfârcuri, le supse, o muşcă mărunt pe lateralul gâtului. Atenţia lui tandră o făcu să se mişte instinctiv, ridicând şi coborând şoldurile în ritmul penetrării lui. Încă stătea agăţată de umerii lui, dar din pasiune în loc de disperare. Peste câteva clipe, inundată de o fierbinţeală incredibil de plăcută, se auzi gâfâind.

Chance îi desfăcu şi mai mult picioarele şi o pătrunse mai adânc, mai tare, mai rapid. Senzaţiile explodară în ea, stârnindu-i zvâcniri violente în carne. Se zvârcoli sub el, incapabilă să-şi înăbuşe ţipetele scurte şi tăioase ce îi năvăleau din piept. Ritmul susţinut al penetrării nu lăsă timp spasmelor să se liniştească; o zguduiră în continuare până o făcură să urle luptându-se cu el, dorindu-şi să scape, dorindu-şi mai mult, şi în cele din urmă – când corpul lui tare încremeni şi începu să tremure – nemaidorindu-şi nimic.

capitolul 8

O virgină. Sunny Miller fusese *virgină*. Încercă să se gândească, atunci când reuşi să-şi recapete cât de cât judecata, la ramificaţiile posibile, dar niciuna nu părea importantă în acel moment. Mult mai urgent era să găsească o alinare pentru femeia care făcuse dragoste pentru prima dată în viaţa ei pe o pătură întinsă pe pământul tare, la lumina zilei, cu un bărbat care nici măcar nu se descălţase de bocanci.

Stătea întins lângă ea pe pătură. Sunny se întorsese pe o parte, cu spatele la el, ţinându-şi ghemuit trupul zvelt şi gol, zguduit de un tremurat vizibil. Orice mişcare i se părea un efort – şi *respiratul* i se părea un efort – când îşi scoase prezervativul şi îl aruncă. Avusese un orgasm atât de violent, încât se simţea ameţit. Şi dacă pe el îl afectase atât de puternic, în ciuda experienţei lui, ea ce gândea? Ce simţea?

Se aşteptase oare la durere sau fusese şocată?

Ştia că ajunsese şi ea la orgasm. Fusese la fel de excitată ca el; când el dăduse să se retragă, înţelegând năucit ce se întâmpla, Sunny îşi încolăcise picioarele peste şoldurile lui şi forţase intrarea ea însăşi. Văzuse şocul din ochii ei când o penetrase, îi simţise reverberaţiile în carne. Şi îi privise faţa în timp ce o excitase atent, amânându-şi nemilos propria plăcere, până simţise încleştarea sălbatică dintre coapsele ei.

Atunci nimic nu mai reuşise să îl ţină în frâu şi explodase, răvăşit de descărcarea ce îl zguduise până în străfundurile sufletului.

O femeie trebuia să aibă motive foarte puternice pentru a rămâne virgină până la douăzeci şi nouă de ani.

Sunny renunţase de bunăvoie, deşi nu cu lejeritate, la castitatea ei pentru el. Se simţea umilit şi onorat şi era înspăimântat de moarte. Nu se purtase blând cu ea, nici pe parcurs, nici în momentul culminant. Chiar dacă atinsese şi ea orgasmul, nu avea experienţa necesară pentru a face faţă violenţei senzuale căreia îi fusese supusă. Avea nevoie să fie ţinută în braţe şi liniştită până se oprea din tremurat şi îşi recăpăta echilibrul.

Îşi puse mâna pe braţul ei şi o întoarse pe spate. Sunny nu îi opuse rezistenţă, dar părea rigidă, confuză. Era palidă, cu ochii neobişnuit de scânteietori, ca şi cum s-ar fi luptat cu lacrimile. Se aplecă peste ea, oferindu-i atenţia şi contactul de avea atâta nevoie. Tânăra femeie ridică rapid ochii spre el, apoi, îmbujorată, îşi feri privirea şi un val de culoare dădu o tentă rozalie obrajilor ei.

Vederea acelor obraji trandafirii îl fermecă. O mângâie blând pe pântece, după care îşi trecu degetele peste sânii care purtau încă

urmele bărbiei lui ţepoase. Le alină cu limba, având grijă să nu-i provoace şi alte zgârieturi, şi îşi notă în gând să se radă următoarea dată când îşi făcea toaleta.

Trebuia să spună ceva, dar nu ştia ce anume. Se folosise de retorica lui abilă pentru a ajunge în fortăreţe, în cuiburi de traficanţi de droguri şi în birouri guvernamentale; avea un talent supranatural de a evalua cu viteza fulgerului orice persoană sau situaţie şi apoi de a spune exact ceea ce trebuia pentru a obţine reacţia dorită, însă toată pregătirea din lume nu ar fi putut să-l protejeze de impactul ochilor ei scânteietori şi al zâmbetului ei luminos, nici să-l prevină că o femeie îl putea dezarma doar cu simţul umorului. „Sunny cea Senină“ era o poreclă foarte potrivită pentru ea.

Dar în acel moment era foarte tăcută, aproape mâhnită, ca şi cum ar fi regretat intimitatea lor. Şi nu putea suporta acest gând. De-a lungul anilor pierduse şirul nenumăratelor femei care încercaseră să se agaţe de el după încheierea actului sexual, când el se îndepărta deja, atât fizic, cât şi mental, dar nu suporta gândul că această femeie anume nu se străduia să-l ţină doar pentru ea. Din motive de neînţeles, indiferent dacă ceea ce se întâmplase fusese prea mult şi prea repede, sau poate dintr-un motiv mai profund, Sunny încerca să păstreze distanţa faţă de el. Nu se cuibărea în braţele lui, oftând satisfăcută, ci se retrăgea în spatele unui zid invizibil, cel care existase între ei de la bun început.

Totul din fiinţa lui respingea acea idee. Năpădit de o furie primitivă, hotărî că Sunny era a lui şi nu avea să renunţe la ea. În clipa următoare, simţind cum muşchii i se contractau într-un nou val de dorinţă carnală se urcă peste ea şi se strecură în teaca îngustă şi umflată. Sub şocul penetrării, Sunny icni, după care îşi vârî mâinile între ei şi îşi înfipse unghiile în pieptul lui, fără a încerca să-l împingă deoparte. Picioarele i se ridicară aproape automat, încolăcindu-se pe după şoldurile lui. El o prinse de coapse şi le ridică şi mai sus, în jurul taliei.

— Obişnuieşte-te, îi spuse, pe un ton mai aspru decât intenţionase. Cu mine. Cu asta. Cu noi. Fiindcă nu am să te las să te îndepărtezi de mine.

— Nici măcar pentru binele tău? şopti ea.

Tristeţea diluase notele subtile de albastru din ochii ei, lăsându-i de un cenuşiu gol.

Chance se opri pentru o fracţiune de secundă, întrebându-se dacă se referea la tatăl ei.

— Cu atât mai puţin, îi răspunse, după care se cufundă în misiunea plăcută de a o stârni din nou.

De data aceasta urmări exclusiv plăcerea ei; o seduse cu o pricepere ce depăşea graniţele experienţei sexuale. Ampla lui pregătire în domeniul artelor marţiale îl învăţase cum să nenorocească un om cu o

atingere, cum să ucidă dintr-o singură lovitură, dar îi dezvăluise şi toate punctele erogene ale corpului uman. Partea din spate a genunchilor şi a coapselor, arcadele plantare delicate, jumătatea inferioară a feselor ei, toate se bucurară de atenţia meritată. Sunny se umezi din nou, uşurându-i accesul. Începu să se mişte în ritmul mişcărilor lui, ridicându-se pentru a-i veni în întâmpinare. Când Chance îi mângâie ghemul de nervi din scobitura şalelor, fu recompensat cu o arcuire din reflex a trupului ei care îi permise s-o pătrundă şi mai adânc.

Sunny oftă cu ochii închişi. Obrajii îi scânteiau; buzele îi erau umflate şi roşii. Observând semnele excitaţiei, Chance îi şopti cuvinte de încurajare. Capul ei căzu într-o parte, iar sfârcurile întărite îl împunseră în piept. Atent, cu multă blândeţe, o muşcă pe curba delicată unde gâtul se întâlnea cu umărul.

Ea ţipă şi căzu pradă orgasmului, luându-l prin surprindere. La rândul lui, nu intenţionase să termine, dar delicata succesiune de contracţii interioare ale corpului ei făcu să fie invadat de o plăcere sălbatică, ce îi scăpă de sub control.

Încercă să se oprească, încercă să se retragă, însă corpul efectiv refuză să-l asculte. În schimb, o penetră adânc şi se cutremură din cap până în picioare când sămânţa lui ţâşni în tunelul fierbinte şi umed. Îşi auzi propriul ţipăt grav, răguşit; apoi, atât timpul, cât şi raţiunea dispărură, şi tot ce mai rămăsese din el se prăbuşi greoi şi fără vlagă peste ea.

Solul canionului se îmbrăcase deja în umbre când o înveli în pătură şi o duse în braţe până la streaşină ce le servea drept adăpost. Stâncile din jur blocau soarele peste zi, dar îi şi absorbeau căldura, astfel că noaptea, când temperatura scădea vertiginos, în micul lor colţişor confortabil era sensibil mai cald decât afară. Sunny căscă, toropită de satisfacţie, şi îşi sprijini capul pe umărul lui.

— Pot să merg, îl asigură, deşi nu făcu niciun efort să-şi coboare picioarele pe pământ.

— Hei, eu îmi joc rolul de mascul feroce acum, protestă el. Nu-mi strica momentul.

Ea îşi dădu capul pe spate pentru a -1 privi.

— Şi totuşi nu te prefaci, aşa-i?

— Nu, recunoscu el, stârnindu-i un hohot de râs.

Timpul reuşise să-i scape complet câtă vreme plutiseră în toropeala de după împreunarea pasională. Soarele coborâse atât de mult în văzduh, încât nu mai lumina decât buza de sus a canionului. Tonurile de roşu şi auriu şi violet ale pietrelor luaseră foc în asfinţit, iar cerul se colorase într-un mov-închis.

— Mă duc să verific cursele cât încă mai avem câteva minute de lumină, spuse el, punând-o jos. Stai cuminte. Nu lipsesc mult.

Sunny stătu cuminte cam două secunde, apoi sări în picioare. Se spălă şi se îmbrăcă rapid, de parcă hainele i-ar fi oferit protecţie. Avea senzaţia tulburătoare că nimic nu mai era la fel cum fusese înainte ca Chance să o poarte în braţe la soare. Fusese pregătită să facă dragoste cu el, dar acel asalt copleşitor asupra simţurilor ei o surprinsese total. Sperase să aibă parte de plăcere, însă descoperise în schimb o pasiune atât de puternică, încât nu o putea controla.

Şi, mai ales, Chance îşi dezvăluise adevărata faţă de prădător. O mai întrezărise ocazional şi înainte, în momentele în care forţa personalităţii sale îi străpunsese autocontrolul. Ar fi trebuit să-şi dea seama încă de atunci; nimeni nu fereca o cameră goală cu o uşă de fier. Faptul că el se stăpânea perfect îi oferise senzaţia rară că era în siguranţă, îndemnând-o să ignore puterea zăgăzuită de acea poartă şi să nu se gândească la consecinţele care s-ar fi produs dacă s-ar fi revărsat vreodată. În după-amiaza aceea, aflase.

Chance făcuse parte din trupele de vânători de munte. Acest detaliu ar fi trebuit să îi spună tot ce avea nevoie să ştie despre el, dar stresul aterizării forţate şi îngrijorarea ei legată de Margreta o împiedicaseră să-i vadă adevărata natură.

Un fior senzual îi coborî pe şira spinării când îşi aminti ora – sau orele – tumultoase petrecute pe pătură. Fusese neputincioasă, complet luată prin surprindere de forţa propriei reacţii. Ştiuse de la început că el o tulbura aşa cum n-o mai făcuse niciun alt bărbat până atunci, dar tot nu fusese pregătită pentru o învolburare atât de aprigă a simţurilor ei. Chance nu era singurul obişnuit să ţină totul sub control; capacitatea ei de a păstra controlul asupra oricărei situaţii îi salvase viaţa de multe ori, însă acum descoperise că nu îl putea controla nici pe el, nici pe ea însăşi.

Nu fusese nicicând mai înspăimântată.

Sentimentele ei se amplificaseră exponenţial în ultimele ore. Nu era doar din cauza sexului, care fusese cu mult mai intens şi mai dur decât şi-l imaginase ea vreodată. Nu, era din cauza acelei părţi din personalitatea lui pe care şi-o dezvăluise, partea pe care încercase să o ţină ascunsă şi care o atrăgea atât de puternic încât ştia că doar moartea ar fi putut pune capăt iubirii pe care o simţea pentru el. Chance făcea parte dintr-un soi foarte special de bărbaţi, era un războinic. Toate piesele pe care ea le intuise se aşezaseră la locul lor, formând imaginea unui bărbat care avea să păstreze pentru totdeauna o latură sălbatică şi necruţătoare, un bărbat dispus să-şi rişte pielea, să înfrunte gloanţele, să apere ceea ce iubea. Era complet opusul tatălui ei, care îşi dedicase viaţa distrugerii.

Sunny nu avusese de ales de prea multe ori în trecut. Mama lor le dăduse spre adopţie atât pe ea, cât şi pe Margreta într-o încercare de a le salva, dar nu reuşise să se desprindă complet de ele. În schimb le

transmisese toate deprinderile pe care le învăţase atât de greu, le arătase cum să se ascundă, să dispară – şi, dacă se dovedea necesar, cum să lupte. Forţată de împrejurări, Pam Vickery Hauer devenise expertă în tacticile unui război de gherilă personal. Le vizita ori de câte ori putea să o facă fără a le pune în pericol, iar generoşii soţi Miller se străduiau de fiecare dată să-i ofere cât mai mult timp alături de fiicele ei.

Când Sunny avea şaisprezece ani, norocul Pamelei se epuizase în cele din urmă. Tatăl lor avea la dispoziţie o reţea extinsă şi mult mai multe resurse decât ar fi putut strânge vreodată soţia lui fugară. Logic, fusese doar o problemă de timp până s-o găsească. Iar când fusese în cele din urmă încolţită, Pamela îşi luase singură viaţa pentru a nu se expune riscului ca, fie prin tortură, fie folosind droguri, el să-i smulgă informaţii despre ascunzătoarea fetelor.

Aceasta era moştenirea lui Sunny, o viaţă trăită în umbră şi o mamă curajoasă care alesese sinuciderea pentru a-şi proteja copiii. Nimeni nu o întrebase dacă aceasta era viaţa pe care şi-o dorea; era viaţa pe care o avea, deci trebuia să o trăiască aşa cum ştia mai bine.

Nici decizia de a trăi departe de Margreta nu îi aparţinuse; sora ei hotărâse astfel. Margreta era mai mare; ea avea propriii demoni de înfruntat, propriile bătălii de dus şi nu stăpânise niciodată la fel de bine ca Sunny tehnicile pentru supravieţuire pe care le învăţaseră de la mama lor. Deci Sunny îşi pierduse sora, iar când muriseră soţii Miller, mai întâi Hal, apoi Eleanor, rămăsese complet singură. Telefoanele primite de la Margreta erau singurul contact pe care îl avea, şi ştia că sora ei ţinea ca lucrurile să continue în acelaşi mod.

Nu credea că avea forţa să renunţe şi la Chance. De aceea era înspăimântată până în pragul panicii, fiindcă simpla ei prezenţă îi punea în pericol viaţa. Singura ei consolare era că, aşa cum îl ştia ea pe Chance, era un bărbat foarte dur şi competent, perfect capabil să-şi păzească pielea.

Inspiră adânc, dându-şi seama că nu avea rost să se gândească la problemele din viitor. Când şi dacă scăpau din acel canion, atunci avea să decidă ce să facă.

Fiind prea agitată pentru a sta în loc, verifică hainele spălate şi constată că se uscaseră deja. Îi luă doar câteva minute să le strângă de pe pietre, dar când se întoarse la streaşină era deja aproape întuneric.

Chance nu îşi luase lanterna, îşi aminti ea. Era o noapte neagră, fără lună; dacă nu se întorcea curând, avea să rămână în beznă. Focul arsese mocnit toată ziua, scopul fiind acela de a produce cât mai mult fum cu un consum minim de lemne, dar acum Sunny se grăbi să mai adauge beţe pentru a aprinde o flacără zdravănă. Lumina pâlpâitoare a focului penetră întunericul de sub streaşină, proiectând desene mişcătoare pe peretele de piatră. Sunny scotoci printre lucrurile lor

până găsi lanterna, pentru a o avea la îndemână în caz că trebuia să meargă să-l caute.

Bezna se lăsă dintr-odată, ca şi cum Mama Natură şi-ar fi aruncat juponul peste pământ. Sunny veni până la marginea streşinii şi îl strigă tare pe Chance.

Se auzeau foşnete, şoaptele creaturilor nocturne târându-se la ale lor. O briză uşoară agita tufişurile pitice, amintindu-i de sunetul unui şarpe cu clopoţei. Ascultă atentă, dar nu auzi niciun răspuns.

— Chance! încercă din nou, mai tare de data aceasta. Nimic. La naiba, murmură ea.

Cu lanterna în mână, porni către capătul canionului, unde apa lor salvatoare se scurgea încet dintr-o crăpătură din piatră.

Înaintă prudent, având grijă unde punea piciorul. O a doua întâlnire cu un şarpe ar fi fost mai mult decât putea duce într-o singură zi. Continuând să meargă, îi strigă tot mai enervată numele. De ce nu-i răspundea? Cu siguranţă o putea auzi acum; sunetul se propaga departe în aerul uscat.

Un braţ solid o prinse de talie şi o trase spre un corp la fel de solid. Sunny ţipă speriată, dar sunetul fu întrerupt de o gură caldă şi puternică. Capul i se dădu pe spate sub apăsarea buzelor ferme, aşa că fu nevoită să se agaţe de umerii lui pentru a nu cădea. Fără să se grăbească, Chance o stârni cu limba şi o sărută până când tensiunea îi dispăru din corp şi începu să se mişte fluid în braţele lui.

Când ridică în sfârşit capul, respiraţia îi era uşor gâfâită. Trebuia totuşi să protesteze:

— M-ai speriat, îl acuză ea, deşi vocea îi era mai degrabă fierbinte decât mustrătoare.

— Ţi-ai meritat-o. Ţi-am spus să stai cuminte.

O sărută din nou, ca şi cum nu s-ar fi putut abţine.

— Asta face parte din pedeapsă? murmură Sunny, când el luă o pauză să respire.

— Da, spuse el, iar ea îi simţi zâmbetul pe tâmplă.

— Fă-o din nou.

Chance se supuse, iar ea simţi acea febră magică aprinzându-se din nou în adâncurile fiinţei sale. Încă o durea tot trupul de la ultima lor sesiune de amor; nu ar fi trebuit să simtă nici măcar o scânteie de dorinţă atât de curând, şi totuşi o simţea. Îşi dorea să perceapă întreaga forţă a corpului lui superb lucrat, să îl primească în ea şi să-l ţină strâns, să-l simtă tremurând în momentele în care îl copleşea plăcerea exact aşa cum o copleşea şi pe ea.

În cele din urmă Chance se desprinse din sărut, dar ea îi simţi inima bubuindu-i lângă a ei, îi simţi creasta întărită din blugi.

— Ai milă, murmură el. Nici nu am să apuc să mor de foame. Am să mă sfârşesc de extenuare.

Asta îi aminti de capcanele pe care le instalase.

— Ai prins un iepure? îl întrebă pe un ton plin de speranţă.

— Iepure nu, doar o amărâtă de zburătoare.

Ridică mâna liberă, iar ea văzu că ţinea carcasa jupuită a unei păsări ce era considerabil mai mică decât o găină obişnuită.

— Ăla nu e struţul Roadrunner, nu?

— Ce tot ai cu animalele imaginare? Nu, nu e un struţ. Încearcă să fii puţin mai recunoscătoare.

— Atunci ce anume e?

— Pasăre, răspunse el scurt. După ce o pun la proţap şi o întorc deasupra flăcărilor o vreme, o să fie friptură de pasăre. Asta e tot ce contează.

— În regulă, capitulă ea, auzind cum îi chiorăia stomacul. Câtă vreme nu e struţul Roadrunner. E personajul meu favorit de desene animate. După Bullwinkle.

— Când ai văzut desenele astea vechi? râse el. Nu cred că mai rulează pe undeva.

— Se găsesc pe DVD-uri, le-am închiriat de la magazinul local.

Chance o luă de braţ şi porniră înapoi spre tabără, râzând şi povestind despre filmele lor favorite. Erau amândoi de acord că desenele pretenţioase din prezent nu se comparau cu cele mai vechi în materie de umor, oricât de realiste ar fi fost cele moderne. Sunny plimbă lumina lanternei de-a curmezişul drumului, căutând şerpi.

— Apropo, de ce mă strigai? întrebă Chance brusc.

— E beznă, în caz că n-ai observat. Nu ţi-ai luat lanterna cu tine.

El pufni discret, nevenindu-i să creadă.

— Veneai să *mă salvezi?*

Sunny se simţi uşor jenată. Fireşte că un fost vânător de munte era capabil să găsească drumul spre tabără şi pe întuneric. Recunoscu spăsită:

— Nu m-am gândit.

— Ba te-ai gândit prea mult, o corectă el cuprinzând-o mai strâns pe după umeri.

Ajunseră la micuţa lor tabără. Focul pe care îl înteţise ea încă mai producea mici limbi roşietice care lingeau ce mai rămăsese din uscături. Chance puse pasărea pe o piatră, confecţionă rapid un proţap simplu şi ascuţi cu briceagul capătul unui băţ. Trecu ţepuşa prin mijlocul păsării, apoi o puse în despicăturile proţapului şi adăugă câteva surcele pe foc. În scurt timp începu să picure o zeamă sfârâitoare ce înteţi flăcările.

Lui Sunny îi lăsa gura apă de la mirosul delicios al cărnii gătite. Împinse o piatră mai aproape de foc şi se aşeză să-l privească în timp ce întorcea pasărea. Stătea suficient de aproape cât să simtă căldura pe braţe; la cât de rece era noaptea deja, îi venea greu să creadă că, în

urmă cu doar câteva ore, mai avusese foarte puţin până să se topească. Nu mai dormise sub cerul liber decât o singură dată în viaţa ei, dar împrejurările fuseseră mult diferite. În primul rând fiindcă era singură.

Strălucirea roşiatică a flăcărilor lumina unghiurile aspre ale feţei lui. Se spălase în timpul cât fusese plecat, părul încă îi era umed. Şi se bărbierise. Zâmbi în sinea ei.

Chance ridică privirea şi îi observă atitudinea contemplativă, moment în care un ocean de înţelegere, de conştiinţă senzuală, se revărsă între ei.

— Eşti bine? o întrebă încet.

— Sunt în regulă.

Habar nu avea cât de tare îi scânteia faţa când îşi încolăci braţele în jurul picioarelor şi îşi sprijini bărbia pe genunchii strânşi la piept.

— Sângerezi?

— Acum nu. Şi a fost doar puţin, la început, se grăbi ea să adauge când ochii lui se îngustară cu o expresie îngrijorată.

Chance îşi aţinti din nou privirea asupra păsării şi o întoarse cu atenţie.

— Aş fi vrut să fi ştiut.

Ea ar fi vrut să nu ştie nici acum. Motivele pentru care îşi păstrase până recent virginitatea nu erau un subiect pe care să-şi dorească să-l analizeze.

— De ce? îl întrebă, străduindu-se să adopte un ton lejer. Ai fi fost nobil şi te-ai fi oprit?

— Pe toţi dracii, nu. Aş fi abordat situaţia un pic altfel, atâta tot.

Ei, discuţia devenea interesantă!

— Ce anume ar fi fost altfel?

— Brutalitatea. Durata.

— A durat suficient, îl asigură ea zâmbind. De fiecare dată.

— Aş fi putut să fac să fie mai agreabil pentru tine.

— Dar pentru tine?

Ochii lui întunecaţi se ridicară fulgerător. Îi zâmbi melancolic:

— Scumpo, dacă ar fi fost o fărâmă mai agreabil pentru mine, inima mea ar fi cedat.

— La fel şi eu.

— Nu am folosit prezervativ a doua oară, murmură el în timp ce întorcea iar pasărea.

— Ştiu.

Nu ar fi avut cum să nu observe dovada.

Privirile li se înlănţuiră şi se treziră din nou prinşi în acea comunicare mută. Era posibil să o fi lăsat însărcinată, o ştiau amândoi.

— Cum stăm cu încadrarea în timp?

— Suntem la limită, zise Sunny.

Făcuse deja calculul, dar nu era un risc pe care să vrea să şi-l mai

asume.

— Dacă n-am fi captivi aici… începu el, apoi ridică din umeri.

— Ce-ar fi atunci?

— Nu m-ar deranja.

Un val de dorinţă o inundă instantaneu şi îşi dădu seama că ar fi sărit pe el chiar în acea clipă. Îşi adună toate forţele ca să se controleze şi să rămână aşezată. Se gândi că hormonii erau nişte diavoli vicleni, pregătiţi să-i submineze bunul simţ doar fiindcă el menţionase că ar fi vrut să o lase gravidă.

— Nici pe mine, recunoscu ea.

Îl urmări să vadă dacă avea aceeaşi reacţie. O pată de culoare îi încinse brusc pomeţii sculptaţi, iar un muşchi al fălcii i se contractă. Mâna i se strânse pe proţap până când încheieturile degetelor i se albiră. Da, trecea prin aceleaşi stări, îşi spuse, fascinată de eforturile lui de a se stăpâni.

Când consideră că pasărea era gata, Chance luă frigăruia, împinse cu piciorul o altă piatră lângă a ei şi se aşeză. Folosindu-şi briceagul, tăie o feliuţă de carne şi i-o întinse.

— Ai grijă, să nu te arzi, o avertiză, când ea se întinse nerăbdătoare.

Sunny plimbă rapid felia dintr-o mână într-alta, suflând peste ea pentru a o răci. Când reuşi să o ţină fără să se ardă, muşcă ezitant. Papilele ei gustative explodară de plăcere, detectând aromă de lemn şi fum şi carne de pasăre.

— O, ce bun e, gemu ea, mestecând încet pentru a savura gustul până la ultima picătură.

Chance îşi tăie şi lui o felie şi, când muşcă prima dată, păru la fel de satisfăcut de cina lor. Mestecară în tăcere o vreme. Luau câte o bucată pe rând, dar Sunny se opri din mâncat cu mult înainte de a fi sătulă. El era mult mai mare decât ea şi, dacă mâncau porţii egale, avea să rămână flămând.

— Iar ai grijă de mine, observă el, înţelegându-i manevra. Eşti o pacoste pentru imaginea mea, ştiai? Eu sunt cel care trebuie să aibă grijă de tine.

— Eşti mult mai mare decât mine. Ai nevoie de porţii mai consistente.

— Lasă-mă pe mine să-mi bat capul cu mâncarea, scumpo. Nu vom muri de foame. Mai este vânat prin canion, iar mâine voi căuta şi plante comestibile pentru a ne completa dieta.

— Păsăret şi ierburi. Exact ceea ce e la modă să mănânci în ziua de azi.

Gluma ei îl făcu să rânjească. O convinse să mai mănânce puţin din carne, apoi împărţiră unul dintre batoanele de proteine rămase. Odată foamea potolită, hotărâră că era momentul de a se retrage la culcare.

Chance înăbuşi focul în timp ce ea aranja pătura în cort. Se spălară

pe dinţi şi se duseră pentru ultima dată să-şi rezolve treburile, exact ca doi oameni căsătoriţi de mult timp, reflectă ea amuzată. „Casa“ lor nu era grozavă, de fapt o simplă nişă în piatră, dar pregătirile lor pentru culcare i se părură foarte casnice – până când el spuse:

— Vrei să dormi cu tricoul meu? Ar semăna mai mult cu o cămaşă de noapte decât cel pe care îl porţi acum.

Sunny observă tulburată felul în care o privea. Inima ei îşi acceleră bătăile, iar corpul îi fu inundat de fierbinţeala deja familiară. Chance nu avea nevoie de mai mult, îşi zise; îi ajungea o singură privire ca s-o excite. Îi educase bine corpul în acel scurt interval cât stătuse întinsă sub el pe pătură. Acum că ştia exact cum era să-i primească în ea mădularul lung şi tare, tânjea după acea senzaţie. Îşi dorea să ajungă pe culmea convulsivă de plăcere, chiar dacă o înspăimânta cu intensitatea ei. Nu se aşteptase să se simtă ca pe punctul de a se dezintegra, ca şi cum sufletul i-ar fi fost smuls din trup. Într-un moment de claritate orbitor, paralizant, înţelese că niciun alt bărbat din lume nu avea să poată face acest lucru pentru ea, cu ea. El era Alesul, cu A mare, foarte mare, subliniat şi îngroşat. Alesul. Nu avea să mai fie niciodată întreagă fără el.

Probabil afişase o expresie consternată, căci brusc se trezi cu Chance lângă ea, susţinând-o cu un braţ petrecut pe după talie şi conducând-o blând, dar inexorabil spre cort. Avea să fie atent, îşi dădu ea seama, însă nu ar fi acceptat un refuz.

Îşi drese vocea, încercând să-şi găsească echilibrul.

— Vei avea nevoie de tricou să-ţi ţină de cald…

— Glumeşti, nu? Când îi zâmbi, colţurile ochilor i se încreţiră. Sau credeai că am terminat pe azi?

Sunny nu se putu abţine să nu-i zâmbească la rândul ei.

— Nici nu mi-a trecut prin minte. M-am gândit doar că vei avea nevoie de el *după*.

— Nu prea cred, spuse el, cu mâinile deja ocupate să-i descheie blugii.

Ajunseră amândoi goi-puşcă şi cuibăriţi în cort în timp record. Chance stinse lanterna pentru a economisi bateriile, astfel că fură învăluiţi de o beznă totală, ca în noaptea precedentă. A face dragoste pe pipăite avea darul de a ascuţi cumva celelalte simţuri, descoperi ea. Era conştientă de bătăturile de pe mâinile ce o mângâiau, de parfumul masculin ameţitor al pielii lui, de muşchii puternici ce se strângeau sub degetele ei exploratoare. Gustul lui îi umplu toată fiinţa; săruturile lui o desfătară. Savură fermitatea fină a buzelor lui, muchiile tăioase ale dinţilor; îl frecă pe sfârcuri şi le simţi contractându-se sub degetele ei. Adoră geamătul răguşit pe care îl scoase când îi prinse în palmă săculeţii moi şi grei dintre picioare şi felul în care se strânseră în mâna ei.

Fu şocată când îşi închise palma în jurul erecţiei lui pulsânde. Cum naiba reuşise să-l primească în ea? Coloana lungă şi groasă se termina cu un capăt neted, bulbos, umezit. Vrăjită, se ghemui până reuşi să ia vârful în gură şi să cureţe fluidul cu limba.

Chance lăsă să-i scape o înjurătură explozivă şi o răsturnă pe spate, inversând poziţiile. Incinta strâmtă le limita mişcările, dar el reuşi întoarcerea cu graţia lui obişnuită, plină de forţă.

Sunny râse, minunându-se de magia ce exista între ei, şi îl îmbrăţişă strâns când el se urcă peste ea.

— Nu ţi-a plăcut?

— Aproape am terminat, mârâi el. Tu ce crezi?

— Cred că încă nu mi-am făcut toate poftele cu tine. S-ar putea să fiu nevoită să te pun la pământ şi să te leg, dar cred că mă pot descurca.

— Sunt sigur de asta. Anunţă-mă când ai de gând să mă pui la pământ, ca să fiu dezbrăcat.

În după-amiaza aceea, prinsă în vâltoarea pasiunii, nu ar fi crezut nicio clipă că ar fi putut ajunge să se simtă atât de în largul ei cu el, că ar fi putut savura împreună acea joacă senzuală. Nu i-ar fi venit să creadă cât de firesc i se deschideau coapsele pentru a face loc şoldurilor lui sau cât de confortabilă era poziţia, ca şi cum natura i-ar fi făcut să se potrivească perfect. De fapt, chiar aşa era, doar că ea nu-şi dăduse seama până atunci.

Chance îi oferi o mostră din acelaşi tratament pe care i-l aplicase ea, coborând cu sărutări pe corpul ei până când ajunse să-i mângâie cu părul interiorul coapselor. Tortura era atât de dulce, încât Sunny simţi că avea să se dezintegreze. Când îşi recăpătă suflul, când punctele colorate de lumină se stinseră de pe fundalul pleoapelor ei închise, o sărută pe abdomen şi îşi sprijini capul pe moliciunea lui.

— Doamne, cât e de uşor cu tine, şopti el.

Ea reuşi să scoată un sunet gâtuit ce aducea a râs.

— Presupun că aşa e. Cel puţin pentru tine.

— Doar pentru mine.

Din vocea lui răzbăteau tonuri întunecate de posesivitate masculină şi triumf:

— Doar pentru tine, consimţi ea în şoaptă.

Chance îşi puse un prezervativ şi se strecură în teaca dintre coapsele ei. Sunny îşi înăbuşi un ţipăt; era încă umflată şi o durea tot trupul, iar el era mare. Chance o penetră cu mişcări line până când ea îl acceptă mai uşor şi disconfortul păli, dar, treptat, mişcările lui se accelerară şi crescură în intensitate.

Chiar şi atunci, Sunny simţi că se stăpânea ca să n-o rănească. Când ajunse la orgasm, se trase în spate pentru a nu fi decât pe jumătate în ea şi rămase acolo în timp ce corpul puternic îi fu zguduit de spasme.

După aceea îi trase tricoul lui peste cap, învăluind-o imediat în parfumul lui. Bluza încăpătoare îi ajungea până la genunchi – sau i-ar fi ajuns dacă nu i-ar fi strâns-o el în jurul taliei. O cuibări în braţele lui, fixându-şi o mână mare pe fundul ei gol pentru a o ţine ferm lângă el. Folosea drept pernă puloverul ei făcut sul, iar ea îl folosi pe el. O, era minunat!

— Sunny e numele tău adevărat sau este o poreclă? o întrebă, cu buzele atingând-o uşor pe păr.

Chiar în starea aceea de relaxare şi satisfacţie, o tresărire de prudenţă o făcu să ezite. Nu mai spusese nimănui cum o chema în realitate. Îi luă o clipă să-şi aducă aminte că nimic din spaimele trecutului nu mai conta atunci şi acolo.

— E o poreclă, murmură ea. Numele meu adevărat e Sonia, dar nu l-am folosit niciodată. Sonia Ophelia Gabrielle.

— Dumnezeule! şopti el sărutând-o. Sunny ţi se potriveşte. Deci porţi povara a patru nume, ei?

— Da. Pe cele din mijloc nu le folosesc niciodată, însă. Dar tu? Care e al doilea nume al tău?

— Nu am aşa ceva. Sunt doar Chance.

— Serios? Nu cumva mă minţi fiindcă e ceva îngrozitor, de exemplu Eustace?

— Pe cuvântul meu.

— Presupun că se echilibrează, spuse ea cuibărindu-se mai comod în braţele lui. Eu am patru nume, tu ai două – împreună scoatem o medie de trei.

— Ca să vezi.

Sunny, detectându-i un zâmbet în voce, îl răsplăti cu o ciupitură măruntă, furişă, ce îl făcu să tresară. Răzbunarea lui se încheie mult mai târziu, cu utilizarea unui alt prezervativ.

Adormi conştientă că era mai fericită acum, cu Chance, decât mai fusese vreodată în viaţa ei.

capitolul 9

A doua zi dimineaţă constatară că în curse nu era nicio pradă. Sunny se chinui să-şi stăpânească dezamăgirea. După o noapte atât de idilică şi plină de plăceri, ziua ar fi trebuit să fie la fel de minunată. Un mic dejun fierbinte şi săţios ar fi fost perfect.

— Ai putea să împuşti ceva? îl întrebă, pe când mesteca o jumătate de baton fără gust. Mai avem opt din astea.

La un consum de un baton pe zi, aveau să rămână fără mâncare în patru zile.

Peste trei zile avea să sune Margreta.

Sunny alungă acel gând. Nu putea face nimic ca să scape de acolo la timp pentru a răspunde la telefonul Margretei. Hrana era o problemă mai urgentă.

Cu ochii mijiţi, Chance studia buza canionului, ca şi cum ar fi căutat o cale de ieşire.

— Am cincisprezece gloanţe în pistol şi niciunul de rezervă. Aş prefera să le păstrez pentru urgenţe, având în vedere că nu se poate şti cât vom sta aici. În plus, un glonţ de 9 mm ar sfâşia un iepure în bucăţi, iar dintr-o pasăre nu ar mai lăsa suficient cât să avem ce mânca. Asta presupunând că aş putea nimeri o pasăre cu un pistol.

Ea nu-şi făcea griji în legătură cu priceperea lui de ţintaş. Probabil se descurca mult mai bine cu o puşcă, dar dată fiind pregătirea lui militară n-ar fi avut probleme nici cu un pistol. Cu privirea în poală, îl întrebă:

— Unul de calibrul 0.38 ar fi mai bun?

— Nu e la fel de puternic, deci da, pentru vânatul de mici dimensiuni ar fi mai bun. Nu grozav, dar mai bun – însă eu am unul de 9 mm, deci discuţia nu îşi are rostul.

— Am eu unul.

Capul lui se răsuci brusc spre ea şi o licărire periculoasă îi scânteie în ochi.

— Ce-ai spus?

Ea arătă din cap spre geanta ei:

— Am un pistol de 0.38, zise Sunny arătând din cap spre geantă.

Chance îi urmări direcţia privirii, apoi se întoarse spre ea cu o expresie împietrită.

— Binevoieşti să-mi explici cum se face că ai un pistol asupra ta? Te aflai la bordul unui avion de linie. Cum ai reuşit să treci de scanere?

Nu îi plăcea să-şi dezvăluie toate secretele, nici măcar în faţa lui Chance. O viaţă întreagă petrecută pe fugă îi întipărise prudenţa până

în măduva oaselor; în plus, deja îi oferise mai mult din ea însăşi decât oricui altcuiva până atunci. Totuşi, se aflau în aceeaşi barcă.

— Am nişte containere speciale.

— Unde? se răsti el. Te-am văzut despachetând tot ce aveai în geantă şi nu era niciun… ah, la naiba. Tubul de fixativ, aşa-i?

Un fior de neliniște îi alunecă pe coloana vertebrală. De ce era furios? Chiar dacă ţinea morţiş la respectarea tuturor regulilor, lucru de care se îndoia, ar fi trebuit să se bucure că aveau o armă în plus, indiferent cum ajunseseră la ea. Îndreptându-şi umerii, preciză:

— Şi uscătorul de păr.

Chance se aplecă asupra ei ca un înger răzbunător, cu o expresie încremenită pe faţă.

— De cât timp te strecori cu arme la bordul avioanelor?

— De când am început să zbor, răspunse ea glacial, ridicându-se. A naibii să fie dacă avea să-i dea voie să o intimideze cu statura lui ca şi cum ar fi fost un copil recalcitrant. În continuare o intimida cu statura lui, dar nu la fel de mult. Aveam şaisprezece ani prima dată.

Se apropie de geantă şi scoase obiectele la care făcuse referire. Chance se aplecă şi îi smulse tubul de fixativ din mâini. Dădu jos capacul şi examină duza, apoi o îndreptă spre exterior şi apăsă. Din tub ţâşni o ceaţă fină de spray.

— Chiar conţine fixativ, spuse ea. Doar că în cantitate mică.

Luă tubul şi desfăcu partea de jos, moment în care o ţeavă scurtă îi alunecă în palmă. Punând-o deoparte, luă uscătorul şi îl demontă cu aceleaşi gesturi abile, scoţând restul componentelor. Asamblă arma cu uşurinţa cuiva care repetase acest lucru de atâtea ori, încât o putea face şi în somn, apoi vârî cartuşele în magazie, o închise, întoarse pistolul şi i-l întinse cu patul spre el.

Arma aproape că dispăru în mâinile lui mari.

— Ce dracu' faci tu cu o armă? lătră el.

— Acelaşi lucru ca tine, îmi imaginez. Se întoarse cu spatele, aşa că nu văzu şocul ce apăru pentru o clipă pe faţa lui. Îl port pentru autoapărare. Tu de ce îl porţi pe al tău?

— Am o mulţime de pasageri în charter-ul meu, majoritatea necunoscuţi. Uneori itinerarul mă duce în zone izolate. Iar eu am permis de portarmă, se răsti el. Tu ai?

— Nu, răspunse ea, nevoind să mintă. Dar sunt o femeie singură care călătoreşte neînsoţită şi duce colete suficient de valoroase încât să se apeleze la un serviciu de curierat pentru transportul lor. Nu-i cunosc pe destinatari. Gândeşte-te. Ar trebui să fiu neghioabă să nu port cu mine un mijloc de protecţie.

Era adevărul, în ceea ce o privea.

— Dacă motivele tale de a avea pistol sunt legitime, atunci de ce nu ai permis de portarma?

Lui Sunny nu-i plăcu atmosfera de interogatoriu. Amantul tandru şi jucăuş de peste noapte dispăruse, iar în locul lui se afla un tip care aducea a procuror.

Nu solicitase un permis de portarmă fiindcă nu voia să fie verificată în baza de date naţională şi astfel să atragă atenţia autorităţilor.

— Am motivele mele, replică ea, păstrându-şi tonul foarte măsurat.

— Şi nu ai să mi le împărtăşeşti, aşa-i?

Îi aruncă o privire furioasă şi se îndepărtă cu paşi mari în direcţia curselor. Chiar şi acest mers apăsat al lui vădea o graţie perfectă – şi era complet silenţios.

— Cale bătută, domnule Bună Dispoziţie, îi aruncă îmbufnată.

Era o înţepătură copilărească, dar se simţi mai bine după aceea. Uneori o doză de neseriozitate era exact ceea ce îi trebuia.

Neavând nimic mai bun de făcut, porni în direcţia opusă, spre avion, ca să strângă alte beţe şi rămurele pentru foc. Dacă Chance încerca să-i păstreze pistolul după ce scăpau de acolo – şi *aveau* să scape, nu putea renunţa la speranţă – atunci avea să se lupte cu el.

Chance examină pistolul compact din mâna lui. Nu semăna cu niciun altul din câte văzuse până atunci pentru simplul motiv că nu provenea de la niciun producător. Era o armă care fusese confecţionată de un armurier, şi încă unul abil. Nu avea număr de serie, nici nume, nimic care să indice unde sau când fusese făcut. Originea lui era absolut imposibil de identificat.

Nu se putea gândi la niciun motiv bun pentru care Sunny ar fi avut aşa ceva, dar se putea gândi la mai multe motive rele.

După ziua precedentă se convinsese în mare măsură că era nevinovată, că nu avea absolut nicio legătură cu tatăl ei. O prostie din partea lui, însă pusese semnul egal între castitate şi onoare. Doar fiindcă o femeie nu se tăvălea cu o mulţime de bărbaţi nu însemna că era un cetăţean respectabil. Nu însemna decât că nu făcuse sex.

El ştia cum stăteau de fapt lucrurile. Era mult mai familiarizat cu întunericul din sufletul oamenilor decât cu bunătatea, fiindcă alesese să trăiască în subteranele acelei lumi. Pe toţi dracii, chiar provenea din subteran; ar fi trebuit să se simtă în largul lui acolo, şi în cea mai mare parte a timpului chiar se simţea. Bezna era în permanenţă în sufletul său, ascunsă sub doar câteva straturi de faţadă. O folosea pentru a-şi croi drum în lumea periculoasă pe care o alesese, îşi construise din ea o armă pe care o utiliza ca să-şi apere ţara şi, în ultimă instanţă, familia. Şi, fiind un cunoscător atât de fin al iadului şi al răului pervers pe care oamenii erau capabili să şi-l facă unul altuia, ar fi trebuit să ştie că părul auriu şi ochii luminoşi şi scânteietori nu aparţineau neapărat unui înger. Shakespeare nimerise perfect când avertizase despre blestemaţii mişei zâmbitori{1}.

Atâta că – *la naiba,* Sunny i se strecura sub piele. Trecuse dincolo de nişte mecanisme de apărare despre care el ar fi putut jura că erau impenetrabile, şi o făcuse cu o uşurinţă ieşită din comun. Întrucât o dorea, aproape se convinsese singur că era inocentă.

Aproape. Erau însă prea multe lucruri pe care nu şi le putea explica, iar acum apăruse şi acest pistol imposibil de identificat pe care ea îl introducea fraudulos la bordul avioanelor, ascuns în containere foarte eficiente şi simple. Scanerele aeroportului identificau metalul, dar dacă agentul de securitate devenea suficient de bănuitor cât să verifice, nu ar fi găsit decât nişte accesorii de coafură normale pentru o femeie. Tubul de fixativ chiar conţinea spray, şi nu se îndoia că şi uscătorul de păr funcţiona.

Dacă Sunny reuşea să urce cu un pistol la bordul unui avion, atunci şi alţii puteau să o facă. Îi îngheţă sângele în vine când se gândi la cât de multe arme zburau peste tot în orice moment. Securitatea aeroporturilor nu intra în sfera lui profesională, dar al naibii să fie dacă nu-şi găsea timp să împartă câteva mustrări în această privinţă.

Îşi alungă furia pentru a putea să se concentreze pe această misiune. Spera că nu o dăduse în bară prin scena de mai devreme, dar dezamăgirea lui fusese prea tăioasă pentru a putea să şi-o stăpânească. Plăcerea nopţii pe care o petrecuseră împreună ar fi trebuit să compenseze cu vârf şi îndesat acea primă ceartă a lor. Lipsa ei de experienţă cu bărbaţii era un obstacol pentru Sunny; avea să fie uşor de manipulat, spre deosebire de o veterană a luptelor în aşternut, care ar fi fost mai circumspectă şi mai blazată. Chance avea în continuare cărţile câştigătoare, şi în scurt timp avea să le joace.

Ajunse la punctul pe care îl identificase anterior şi se aşeză astfel încât să fie cufundat în cele mai adânci umbre ale dimineţii. Sunny nu ar fi putut să-l ia prin surprindere acolo, de unde vedea clar până la o anumită piatră de pe buza canionului. Scoase din buzunar un tub subţire ca un creion, lung de vreo cinci centimetri, care, când era apăsat, emitea un fir de lumină laser extraordinar de intensă.

Îndreptă tubul spre piatra de pe marginea prăpastiei şi îl aprinse ritmat, trimiţând semnale scurte în codul pe care îl stabilise cu Zane. Transmitea în fiecare zi, atât pentru a-şi informa fratele că totul era în regulă, cât şi ca să-i spună că nu era cazul să fie salvaţi încă.

Văzu un semnal de răspuns; mesajul fusese recepţionat. Oricât de atent supraveghea acea piatră, nu vedea nici urmă de mişcare. Era el însuşi al naibii de bun la camuflarea deplasărilor, dar Zane era extraordinar, chiar şi pentru un ofiţer SEAL. În caz de conflict, Chance n-ar fi vrut să aibă pe nimeni altcineva alături în locul fratelui său.

Odată misiunea îndeplinită, se instală într-un loc umbrit de unde să poată urmări firicelul de apă. Cum capcanele nu fuseseră productive peste noapte, trebuia să împuşte ceva pentru cină. Era dispus să rabde

de foame pentru a-şi realiza obiectivele, însă doar dacă era nevoit. Dacă un iepuraş îşi făcea apariţia pe acolo, avea să o sfârşească prost.

Pe când străbătea fundul canionului strângând uscături, Sunny studia pereţii de piatră. Căuta o fisură, o potecă de animale, orice care ar fi putut să indice calea spre libertate. Ce bine ar fi fost dacă ar fi avut echipamente de alpinism, îşi spuse cu regret. O frânghie, colţari, orice. Încercase să anticipeze orice necesitate posibilă când îşi făcuse bagajul, dar cumva nu îi trecuse prin minte că ar fi putut rămâne prizonieră într-un canion fără ieşire.

În cea mai mare parte, pereţii erau perpendiculari. Chiar şi acolo unde stăteau uşor înclinaţi, unghiul nu varia prea mult de la nouăzeci de grade. De-a lungul milioanelor de ani, eroziunea produsă de vânt şi ploaie crease în piatră caneluri ce aduceau cu undele unei ape. Singurul semn că acel canion nu era invincibil erau grămezile de pietriş din locurile unde stâncile mai mici se fărâmiţaseră şi căzuseră.

Trecu de mai multe astfel de grămezi până să-i pice fisa.

O tresărire fragilă de speranţă îi făcu stomacul să se contracte când investigă un vraf de pietre împrăştiate. Părea a fi un bolovan mai mare ce căzuse de pe buza canionului şi se sfărâmase la impact. Luă o piatră cât pumnul şi, când îşi trecu degetul mare peste suprafaţa ei, constată că avea textura unei bucăţi de şmirghel. „Gresie“, îşi spuse. Avea o nuanţă superbă de roz. Şi era moale.

Pentru a-şi confirma suspiciunea, izbi piatra de o alta mai mare, iar aceasta se sparse în mai multe bucăţi.

Acest loc nu era potrivit; era prea abrupt. Avansă lent, ridicând privirea spre buza canionului şi încercând să găsească un loc în care peretele să stea înclinat în spate, oricât de puţin. Era tot ce îşi dorea, doar o înclinare uşoară, suficientă ca unghiul să nu fie atât de brutal.

Acolo. Când îşi croi drum printre pietre şi tufişuri pentru a cerceta mai îndeaproape, văzu oportunitatea pe care o tot căutase. Îşi trecu mâna peste piatră, bucurându-se când îi simţi textura de şmirghel sub palmă. Şi totuşi, poate că…

Se întoarse în fugă în tabără şi îşi scoase ondulatorul din geantă. Chance nu o întrebase, dar pistolul nu era singura armă pe care o purta cu ea. Desfăcu rapid ţeava de metal de pe mâner şi scoase un cuţit cu o lamă îngustă, dar tăioasă şi aproape indestructibilă.

Ideea ei se încadra undeva între una cu sorţi reduşi de izbândă şi una de-a dreptul nebunească, dar nu se putea gândi la alta cât de cât fezabilă. Cel puţin ar fi însemnat să facă *ceva* în loc să aştepte pur şi simplu o salvare care poate nu avea să mai sosească niciodată.

Trebuia să-şi protejeze mâinile, dar nu avea mănuşi. Deschise în grabă trusa de prim-ajutor şi scoase sulul de tifon. Înfăşură pânza în jurul palmelor şi şi-o trecu printre degete, apoi lipi capetele rămase. Rezultatul fu o pereche de mănuşi brute, dar mai bune decât nimic, îşi

spuse. Văzuse mănuşile pe care le purtau alpiniştii, cu degetele dezgolite; era nevoită să se descurce cu acea improvizaţie aproximativă. Avea să se aleagă cu băşici în palmă, desigur, însă era un preţ mic de plătit dacă reuşeau să scape de acolo.

Ţinând cuţitul în mână, se întoarse la locul ales şi căută modalitatea optimă de a-şi duce la îndeplinire planul. Avea nevoie de o altă piatră, îşi dădu ea seama, una care să nu fie moale. Orice piatră sfărâmicioasă ar fi fost inutilă. Căută prin jur şi găsi în cele din urmă o piatră gri-închis, cu suprafaţa găunoasă, de mărimea unui grepfrut şi suficient de grea pentru scopul urmărit.

Înfipse vârful cuţitului în gresia moale a peretelui, strânse piatra în mâna dreaptă şi izbi cuţitul cu ea, băgând lama mai adânc. Smulse cuţitul din perete, îl mută puţin la dreapta şi izbi din nou. A treia oară îl vârî în unghi drept faţă de scobitura iniţială şi îl bătu în jos. O bucată din gresie se desprinse, lăsând în urmă o mică scobitură.

— S-ar putea să meargă, totuşi, rosti ea cu voce tare.

Cât timp îi putea lua să taie în piatră prize pentru mâini până la buza prăpastiei? Era măcar posibil? Refuză să se oprească asupra acestor întrebări. Avea de gând să încerce; trebuia, de dragul Margretei şi al ei însăşi, să facă tot ceea ce îi stătea în putere pentru a reuşi să scape de acolo.

Două ore mai târziu, detunătura asurzitoare a unui foc de pistol reverberă în canion, speriind-o atât de tare încât nu lipsi mult să cadă. Se agăţă de piatră, cu obrazul apăsat pe suprafaţa aspră şi inima bubuindu-i de spaimă. Nu se afla prea sus, doar la vreo trei metri, dar solul canionului era plin de pietre şi orice cădere i-ar fi provocat cu siguranţă răni.

Îşi şterse sudoarea de pe faţă. Temperatura creştea cu fiecare minut, iar stânca devenea tot mai fierbinte. Stând cu degetele înfipte în scobiturile pe care le tăiase, era nevoită să se încline spre interior, sprijinindu-se de perete pentru a-şi ţine echilibrul, căci avea nevoie de ambele mâini libere pentru a mânui cuţitul şi piatra. Acum nu mai putea folosi nici pe departe la fel de multă forţă, altfel impactul ar fi aruncat-o de unde stătea cocoţată.

Gâfâind, ridică mâna deasupra capului şi lovi orbeşte cu piatra. Fiindcă trebuia să stea lipită de perete ca să nu cadă, nu vedea unde dădea. Uneori nimerea bine, iar cuţitul muşca din piatră, alteori se lovea peste mână. Fără îndoială exista o modalitate mai bună de a face acest lucru, însă nu-i venea nimic în minte. Era antrenată să se descurce cu mijloacele pe care le avea la dispoziţie; urma să reuşească şi de data aceasta. Trebuia doar să fie atentă şi să aibă răbdare.

— Pot face asta, şopti ea.

Chance aduse iepurele jupuit şi curăţat înapoi în tabără. Găsise şi un

cactus cu fructe comestibile şi îi tăiase două dintre ele, înţepându-se de mai multe ori în timp ce îndepărta spinii. Fructul de cactus, cu proprietăţi nutritive importante, de regulă se prăjea în tigaie, dar se gândi că şi copt avea să fie bun.

Furia i se potolise. În regulă, deci Sunny îl trăsese pe sfoară. Nu o dăduse în bară cu misiunea lui; totul decurgea conform planului. Nu trebuia decât să-şi amintească să nu se lase amăgit de acea faţadă atât de fermecătoare pe care o prezenta ea lumii, iar planul avea să meargă exact aşa cum anticipase el. Chiar dacă nu o putea face să-l iubească, o putea face să se creadă îndrăgostită, şi nu avea nevoie de nimic altceva. Puţină încredere, câteva informaţii şi era pe cai.

Intră sub streaşină, recunoscător pentru răcoarea oferită de umbră, şi îşi dădu jos ochelarii de soare. Sunny nu era acolo. Se întoarse şi cercetă din priviri atât cât putea vedea din canion, dar nu reuşi să o găsească. Tricoul verde şi blugii bej nu prea ieşeau în evidenţă, reflectă el. Brusc îşi dădu seama că hainele ei reprezentau un camuflaj foarte eficient. Oare le alese anume cu acest scop? Fără îndoială. Tot conţinutul genţii ei era menit pentru supravieţuire, deci de ce ar fi fost diferită vestimentaţia?

— Sunny!

Vocea îi răsună cu ecou, apoi se stinse. Ascultă, dar nu primi niciun răspuns. La naiba, unde era?

Focul aproape se stinsese, ceea ce însemna că nu-l mai alimentase de ceva vreme. Se aplecă şi mai puse câteva lemne, apoi înţepă iepurele cu frigăruia şi îl fixă pe proţap, mai mult pentru a-l feri de târâtoare decât din alte motive. Focul era prea slab pentru a pătrunde carnea, însă fumul avea să-i dea o aromă plăcută. Înfăşură fructele de cactus în batistă şi se întoarse sub streaşină ca să le aşeze la umbră până era pregătit să le gătească.

Primul lucru pe care îl observă fu trusa de prim-ajutor deschisă.

Spaima îl izbi direct în stomac. Ambalajul de hârtie fusese rupt de pe sulul de tifon; leucoplastul zăcea în capacul trusei şi fusese folosit şi el, fiindcă Sunny îi lăsase capătul desfăcut în loc să-l lipească la loc pe sul.

Un alt detaliu îi atrase atenţia. Ondulatorul fusese desfăcut în bucăţi; cele două jumătăţi zăceau în nisip.

Înjură cu sete. La naiba, ar fi trebuit să-şi amintească de ondulator, în loc să presupună că pistolul era singura armă pe care o avea. Nu ar fi putut să ascundă un alt pistol în interiorul aparatului, dar un cuţit ar fi încăput.

Nu vedea nicăieri urme de sânge, dar probabil se rănise cumva. Unde dracu' era?

— Sunny! tună el, ieşind din nou în soare.

Tăcerea din jur era absolută.

Studie terenul. Era plin de urme ale paşilor ei. La un moment dat se apropiase de geantă, probabil pentru a scoate trusa de prim-ajutor, apoi paşii porneau din nou spre capătul opus al prăpastiei. Se îndreptase spre avion.

Nu conştientiză gestul de a duce mâna la pistol. Era atât de obişnuit să o facă, încât nu-i observă greutatea în mâna lui când o luă la fugă pe urmele ei.

Dacă nu ar fi văzut urmele de paşi, ar fi trecut pe lângă ea. Se afla aproape de capătul canionului, dincolo de locul unde avionul se cocea la soare. Pereţii de piatră erau brăzdaţi de sute de tăieturi, iar Sunny era cuibărită într-una dintre ele, agăţată de piatră la vreo trei metri şi jumătate deasupra solului.

Uluirea, neliniştea, uşurarea şi furia se strânseră toate ghem în stomacul lui. Cuprins de o furie mută, o privi ridicând mâna deasupra capului şi înfigând un cuţit în piatra moale, apoi, cu faţa lipită de peretele fierbinte, folosind un bolovan pentru a încerca să bată cuţitul mai adânc. Din greşeală îşi nimeri propria mână, iar înjurătura pe care o murmură îl făcu să ridice din sprâncene.

Mâinile îi erau îmbrăcate în fâşii de tifon. Chance nu ştia dacă şi le bandajase fiindcă se rănise sau dacă tifonul era doar menit s-o protejeze. Nu ştia decât că, în cazul unei căderi, cel mai probabil s-ar fi nenorocit, izbindu-se de pietre, şi că voia foarte, *foarte* tare să îi dea câteva la fund.

Îşi stăpâni cu un efort impulsul de a ţipa la ea. Ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă ar fi fost să o sperie, făcând-o să cadă de pe priza pe care stătea atât de precar. În schimb îşi băgă pistolul la şale şi se apropie până ajunse sub ea, pentru a putea să o prindă. Îşi impuse să folosească un ton calm.

— Sunny, sunt chiar sub tine. Poţi să cobori?

Ea încremeni cu mâna dreaptă trasă în spate, pregătită să lovească din nou.

— Probabil, spuse, fără să se uite în jos. Fără îndoială mi-ar fi mai uşor decât mi-a fost să urc.

Chance înţelegea ce voia să facă Sunny, dar anvergura misiunii pe care şi-o asumase îl năuci. Doar pentru a-şi confirma bănuielile, întrebă:

— Ce faci?

— Tai prize în piatră ca să ne putem căţăra şi să ieşim de aici.

Vorbise pe un ton sumbru, ca şi cum ar fi înţeles şi ea cât de mici erau şansele de succes.

Chance îşi încleştă mâinile în pumni, făcând un efort să se stăpânească. Ridică privirea spre zidul uriaş, spre suprafaţa gigantică ce se întindea deasupra ei. Cei trei metri şi jumătate pe care îi străbătuse deja nu erau decât o zecime din distanţa totală – şi erau

partea cea mai uşoară.

Îşi puse mâna pe piatră şi aproape şi-o smulse imediat, simţind căldura ce iradia din ea. Începu să fie măcinat de o nouă grijă. Nu-i spuse că era cea mai tâmpită idee pe care o auzise vreodată, aşa cum ar fi vrut să facă, ci o avertiză:

— Scumpo, piatra e prea fierbinte. Coboară înainte să te arzi.

Sunny râse, dar fără umorul ei obişnuit.

— E prea târziu.

„Gata cu dulcegăriile“, se gândi Chance.

— Aruncă imediat cuţitul şi dă-te jos naibii de pe stânca aia, lătră el pe un ton poruncitor.

Spre surprinderea lui, Sunny lăsă să-i cadă cuţitul, apoi piatra pe care o ţinea în mâna dreaptă, aruncându-le pe amândouă într-o parte ca să nu-l lovească. Fiecare muşchi din corpul ei era tensionat de efort când se întinse după prizele pe care le tăiase şi începu să coboare încet, căutând scobiturile cu vârful piciorului. El o aştepta cu mâinile întinse în sus pentru eventualitatea în care cădea. Bicepşii ei se contractară, iar el îşi dădu seama din nou cât de puternică era cu adevărat. Nu ajungeai la un asemenea nivel doar făcând jogging din când în când sau mergând ocazional la o sală de forţă. Era nevoie de perseverenţă şi timp; ştia acest lucru fiindcă şi el se menţinea într-o condiţie fizică excelentă. Programul ei de sport includea probabil cel puţin o oră de exerciţii, poate două, în fiecare zi. Poate că fusese ocupată să facă flotări cât timp el se dusese să verifice cursele.

Furia ce îl mistuia până în adâncul fiinţei sale păli în faţa îngrijorării cât timp o urmări coborând lent. Era atentă şi nu se grăbea, deşi piatra îi ardea degetele. Chance nu mai spuse nimic, nevoind să-i distragă atenţia; se mulţumi să aştepte, nu foarte răbdător, ca ea să ajungă suficient de aproape încât să o prindă.

În cele din urmă putu să-i apuce gleznele şi să i le ghideze spre următoarele scobituri.

— Mulţumesc, gâfâi ea.

Când mai coborî o jumătate de metru, Chance o prinse din dreptul genunchilor şi o dezlipi de pe piatră. Sunny ţipă, chinuindu-se să-şi recapete echilibrul, dar acum că pusese mâna pe ea nu avea de gând să-i mai dea drumul. Înainte ca ea să apuce să-şi recapete suflul, o întoarse şi o aruncă peste umărul lui cu faţa în jos.

— Hei!

— Taci, spuse el printre dinţi. Se aplecă să ridice cuţitul de pe jos, după care porni spre tabără. M-ai speriat de moarte.

— Mă bucur. Şi-aşa nu ai suficientă frică de moarte.

Îl prinse de talie ca să nu cadă. Chance spera doar că nu avea să-i ia pistolul de la betelia pantalonilor şi să-l împuşte, având în vedere că îi era atât de la îndemână.

— La naiba, să nu-ţi treacă prin minte să glumeşti pe tema asta!

Fundul ei răsturnat era foarte aproape de mâna lui. Tentaţia îl măcina. Acum că o văzuse jos, voia să se răzbune cumva pentru că fusese nevoit să treacă printr-o asemenea spaimă. Îşi permise câteva clipe de fantezie în care ea avea blugii coborâţi până la genunchi şi era întinsă de-a curmezişul în braţele lui.

Când îşi dădu seama că mângâia cu palma curbele rotunde ale feselor ei, renunţă cu regret la acea imagine mentală. Unele lucruri nu aveau să se întâmple. După ce îi trata rănile de pe mâini şi îi trăgea o săpuneală pentru că îşi asumase un asemenea risc, era pe deplin hotărât să-şi consume spaima şi furia petrecând o oră sau două pe pătură cu ea.

Cum era posibil să o dorească în continuare atât de mult? Nu mai era ceva care să ţină de munca lui, asta ar fi fost simplu de acceptat. Era deja o obsesie profundă şi mistuitoare, care-l scormonea până în adâncul fiinţei lui. Încercase să-i dea o aparenţă mai frivolă pentru binele ei, dar dacă Sunny ar fi fost mai experimentată şi-ar fi dat seama că un bărbat nu făcea dragoste cu o femeie de cinci ori într-o noapte doar fiindcă ea era disponibilă.

În ritmul acesta, trei duzini de prezervative nu le-ar fi ajuns nici măcar o săptămână. Folosise deja şase şi era posibil să mai aibă nevoie de altele două sau trei până să se liniştească după spaima pe care i-o provocase ea.

Realitatea crudă era că un bărbat nu făcea dragoste cu o femeie atât de des decât dacă voia să-şi lase amprenta asupra ei.

Nu avea să iasă nimic bun din toate acestea. Nu se putea să iasă nimic bun. Trebuia să se stăpânească şi să se concentreze asupra misiunii lui.

O simţi adulmecând când se apropiară de tabără.

— Eşti nebună? pufni el, nevenindu-i să creadă.

Sunny adulmecă din nou.

— Nu vorbi prostii. Ce miroase aşa? Inspiră adânc. Miroase a… mâncare.

Fără voia lui, un zâmbet mic îi strâmbă colţurile gurii.

— Am împuşcat un iepure.

Simţi o oarecare agitaţie pe umărul lui când Sunny se întoarse pentru a putea să vadă focul. Ţipătul ei de încântare aproape îi sparse timpanele, iar zâmbetul lui se lărgi. Nu mai cunoscuse nicio femeie care să se bucure atât de mult de viaţă, care să manifeste o asemenea însufleţire vibrantă. Faptul că putea face parte dintr-o reţea de tâlhari şi răpitori era mai presus de capacitatea lui de înţelegere.

O puse jos sub streaşină şi, lăsându-se pe vine lângă ea, îi luă mâinile în ale lui şi le întoarse în sus ca să le inspecteze. Abia reuşi să îşi stăpânească o tresărire de durere. Palmele ei erau nu doar arse de

piatra fierbinte, ci şi julite până la carne şi sângerânde.

Îl străbătu un fulger de mânie când văzu cât de tare se rănise. Se ridică în picioare şi începu să strige:

— Ce porcărie şi idioţenie nemaivăzută! Ce naiba a fost în capul tău? Probabil nimic, se pare! Sunny, ţi-ai riscat viaţa aventurându-te într-o cascadorie stupidă…

— Nu a fost stupidă, ţipă ea, sărind la rândul ei în picioare pentru a-l înfrunta. Îşi strânse mâinile sângerânde în pumni. Ştiu riscurile. Dar ştiu şi că e singura mea speranţă de a scăpa din nenorocitul ăsta de canion înainte să fie prea târziu!

— Prea târziu pentru ce? răspunse el pe acelaşi ton. Ai vreo întâlnire weekendul ăsta?

Cuvintele îi erau încărcate de sarcasm.

— Da! Chiar am! Respirând gâfâit, îl privi mânioasă. Trebuie să mă sune sora mea.

capitolul 10

O soră? Chance se zgâi la ea. Investigaţia lui nu scosese la iveală nicio soră. Soţii Miller nu avuseseră copii naturali, iar el nu găsise documente de adopţie decât pentru Sunny. Mintea i se puse în mişcare fulgerător.

— Ziceai că nu ai familie.

— Ei bine, am o soră, spuse ea aruncându-i o privire împietrită.

„Da, cum să nu“, se gândi el.

— Ţi-ai risca viaţa pentru un telefon?

Deci se punea totuşi la cale un act terorist, îşi spuse Chance, simţind un fior îngheţat în stomac. Acesta era motivul pentru care îşi căra cortul după ea. Nu ştia ce rol avea cortul în acel plan, dar era evident că se pregătise să dispară fără urmă.

— Pentru telefonul ăsta aş face-o. Se îndepărtă, cu toţi muşchii din corp tensionaţi. Trebuie să încerc. Margreta mă sună pe mobil în fiecare săptămână la aceeaşi oră. Aşa ştim că suntem amândouă încă în viaţă. Se întoarse spre el şi strigă: Dacă nu răspund la telefonul ăla, va crede că sunt moartă!

Hopa. Încă o dată, piesele enigmei fuseseră complet date peste cap. Margreta? Era un nume de cod? Scotoci prin memoria lui, care era cuprinzătoare, dar nu găsi pe nimeni cu acest prenume.

— De ce ar crede că eşti moartă? Poate că pur şi simplu te afli într-un loc unde nu este semnal, ca aici. Ce-i cu ea, e ţăcănită?

— Am grijă să mă aflu întotdeauna undeva unde este semnal. Şi nu, nu e *ţăcănită!* Îi aruncă acele vorbe ca pe nişte gloanţe, cu gura schimonosită de furie şi gândul propriei neputinţe. Problema ei e aceeaşi ca a mea: suntem fiicele tatălui nostru!

Pulsul lui Chance se acceleră brusc. Iată deci rezultatul dorit, obţinut aşa, pur şi simplu. Nu avusese nevoie de seducţie; furia fusese mai eficientă.

— Tatăl vostru? întrebă el cu grijă.

Lacrimile îi scânteiară în ochi, prelingându-i-se pe obraji. Şi le şterse cu un gest furios.

— Tatăl nostru, spuse ea cu amărăciune. Fugim de el de când ne ştim.

Piesele enigmei se amestecară şi mai mult, ca şi cum ar fi coborât de nicăieri un pumn care le făcuse să zboare care încotro.

„Ai grijă. Nu te arăta prea interesat. Află exact ce vrea să spună, poate se referă la influenţa lui.“

— Cum adică fugiţi?

— Adică fugim. Ne ascundem. Îşi şterse din nou lacrimile. Dragul nostru tată e terorist. Ne va ucide dacă ne va găsi vreodată.

Chance îi curăţă blând mâinile, folosind şerveţele dezinfectante din trusa de prim-ajutor, apoi unse locurile înroşite cu alifie pentru arsuri şi pielea jupuită cu antibiotic. Tifonul îi protejase palmele, dar degetele îi erau într-o stare dezastruoasă. Sunny era uşor năucită. Cu doar câteva secunde în urmă ţipaseră unul la celălalt, iar acum o strângea la piept, cu braţele lui închise ca o menghină în jurul ei. Îi simţise inima bubuind ca galopul unui cal muşcat de streche.

Fusese la fel de tandru cu ea ca o mamă cu un copil, legănând-o pentru a o linişti, strângând-o în braţe, ştergându-i lacrimile. Furtuna emoţională o mistuise, lăsând-o pradă confuziei; îi dăduse voie să facă orice voia fără a protesta, nu că ar fi avut vreun motiv să protesteze. Îi făcea bine să se sprijine pe el.

Satisfăcut de tratamentul aplicat mâinilor ei, Chance o aşeză pe o piatră şi se duse să înteţească focul şi să învârtă iepurele pe proţap. Apoi întinse pătura sub streaşină, o luă pe Sunny în braţe şi o întinse cu băgare de seamă. Sprijinit cu spatele de perete, o aranjă astfel încât să stea pe jumătate în poala lui şi îi ridică faţa pentru un sărut uşor.

— Ce a fost asta? întrebă ea, reuşind să-i ofere un zâmbet firav. Un sărut de consolare?

Chance îşi trecu degetul mare peste buza ei cu o expresie concentrată, ca şi cum ar fi studiat-o.

— Ceva de genul ăsta.

— Îmi pare rău că am plâns aşa. De regulă mă descurc mai bine de atât.

— Explică-mi ce se petrece, murmură el. Ce-i povestea asta cu tatăl tău?

Ea îşi sprijini capul pe umărul lui, recunoscătoare să-i simtă forţa.

— Greu de crezut, nu-i aşa? Dar e liderul unui grup terorist care a făcut nişte lucruri îngrozitoare. Numele lui e Crispin Hauer.

— Nu am auzit niciodată de el, minţi Chance.

— Operează în cea mai mare parte în Europa, dar reţeaua lui se extinde şi în State. Are chiar pe cineva infiltrat în FBI. Nu reuşi să-şi ascundă amărăciunea cruntă din voce. De ce crezi că nu am permis de portarmă pentru pistolul ăla? Nu ştiu cine e spionul respectiv, ce rang are, dar ştiu că e într-o poziţie care îi permite să afle dacă Biroul primeşte vreo informaţie interesantă pentru Hauer. Nu voiam să apar în nicio bază de date, în caz că afla cine m-a adoptat şi ce nume folosesc.

— Deci el nu ştie cine eşti?

Sunny clătină din cap. Îşi petrecuse o viaţă întreagă acumulând toată acea teamă în sufletul ei, iar acum nu părea capabilă să-i mai oprească revărsarea.

— Mama a luat-o pe Margreta şi l-a părăsit înainte să mă nasc eu. Nu am apucat să-l cunosc. Era însărcinată în cinci luni cu mine când a fugit.

— Cum a procedat ca să se ascundă?

— A reuşit să-şi piardă urma. America e un loc uriaş. A fost permanent în mişcare, schimbându-şi numele, plătind cu bani gheaţă pe care îi luase din seiful lui. Când i-a venit sorocul, a vrut să mă aducă pe lume în camera de motel pe care şi-o luase peste noapte. Dar eu nu mai apăream, travaliul se tot prelungea şi şi-a dat seama că era ceva în neregulă. Margretei îi era foame şi era speriată, plângea. Aşa că a sunat la urgenţe.

Chance îşi înfăşură o şuviţă de păr auriu în jurul degetului.

— Şi era ceva în neregulă?

— Ieşeam cu picioarele înainte. I s-a făcut cezariană. În timp ce era ameţită de la medicamente, i s-a cerut numele tatălui, iar ea nu s-a gândit să inventeze un nume, l-a scăpat pur şi simplu pe *al lui*. Deci aşa am ajuns eu în sistem şi aşa se face că ştie despre mine.

— De unde ştii că ştie?

— A fost cât pe ce să mă prindă, o dată. Se înfioră în braţele lui, iar el o strânse mai tare. A trimis trei bărbaţi. Ne aflam în… Indianapolis, cred. Mama cumpărase o maşină veche şi mergeam spre următoarea ascunzătoare. Ne-au blocat în trafic. Ea i-a văzut coborând din vehicule. Ne învăţase ce să facem dacă ne spunea vreodată să fugim. Ne-a târât afară din maşină şi a strigat: „Fugiţi!“ Eu am făcut-o, dar Margreta a început să plângă şi s-a agăţat de mami. Aşa că mami a luat-o la fugă ţinând-o în braţe. Doi bărbaţi au pornit după ele şi unul a venit după mine. Tremurând, Sunny continuă: M-am ascuns pe o alee, sub nişte gunoaie. Îl auzeam chemându-mă, cu glasul stins, ca şi cum ar fi cântat. „Sonia, Sonia.“ Repetând la nesfârşit. Ştiau cum mă cheamă. După o aşteptare cât o veşnicie, a plecat.

— Cum te-a mai găsit apoi mama ta? Sau pe ea au prins-o?

— Nu, au reuşit să scape şi ea, şi Margreta. Mama a învăţat singură să se descurce în clandestinitate şi, oriunde se afla, căuta posibilităţi de evadare.

„Ştiu cum e“, reflectă Chance.

— Eu am rămas în ascunzătoarea mea. Mama ne spusese că uneori, după ce noi credeam că au plecat, oamenii răi încă ne urmăreau, aşteptând să vadă dacă ieşim. Aşa că, presupunând că oamenii răi erau încă acolo, am stat cât de nemişcată am putut. Nu cred că era iarnă, fiindcă nu purtam jachetă, dar când s-a lăsat noaptea mi s-a făcut frig. Eram speriată şi îmi era foame, şi nu ştiam dacă o voi mai vedea pe mami vreodată. Nu am plecat însă, iar în cele din urmă am auzit-o strigându-mă. Probabil observase unde mă pitisem şi a venit să mă recupereze când a considerat că pericolul trecuse. Nu ştiam decât

că mă găsise. După aceea a decis că nu mai putem rămâne alături de ea în siguranţă, aşa că a început să caute pe cineva care să ne adopte.

Chance se încruntă. Nu găsise niciun alt dosar de adopţie în afară de al ei.

— Aceeaşi familie v-a luat pe amândouă?

— Da, însă doar eu am fost adoptată. Margreta a refuzat. Margreta… îşi aminteşte anumite lucruri. Era mai ataşată de mami decât mine şi i-a fost greu să se adapteze. Ridicând din umeri, Sunny adăugă: Având în vedere condiţiile în care am crescut, eu pot să mă adaptez la aproape orice.

Adică îşi impusese să nu se ataşeze. În schimb, cu personalitatea ei senină, găsise surse de bucurie şi frumuseţe oriunde putuse. O strânse mai tare la piept, lăsând-o să se ataşeze de el.

— Dar… spuneai că a încercat să te ucidă. Am impresia că făcea eforturi considerabile să te aducă înapoi.

Sunny clătină din cap.

— Pe *Margreta* încerca să o aducă înapoi. Pe mine nu mă cunoştea. Eu eram doar un instrument de care s-ar fi putut folosi pentru a o forţa pe mami să i-o dea pe Margreta. Probabil că acum asta e tot ce-şi doreşte de la mine, să o găsească pe sora mea. Dacă aş fi prinsă, după ce ar afla că habar nu am unde e ea, nu aş mai avea nicio valoare pentru el.

— Nu ai habar? întrebă el surprins.

— E mai sigur aşa. Nu am mai văzut-o de câţiva ani. Vocea îi trădă dorul inconştient de sora ei. Are numărul meu de mobil şi mă sună o dată pe săptămână. Câtă vreme răspund la telefon, ştie că e totul în regulă.

— Dar tu nu ştii cum să dai de ea?

— Nu. Nu pot să le spun ceea ce nu ştiu. Eu mă deplasez mult, deci un telefon mobil era cea mai bună soluţie pentru noi. Am un apartament în Chicago, cea mai mică şi ieftină locuinţă pe care am reuşit să o găsesc, dar nu stau acolo, e doar o acoperire. Dacă se poate spune că am un domiciliu, acela ar fi la Atlanta, însă accept toate misiunile de curierat care mi se oferă. Rareori petrec mai mult de o noapte în acelaşi loc.

— Cum ar putea să te găsească acum, având în vedere că ţi-ai schimbat numele? Doar dacă nu cumva ştie cine te-a adoptat, dar cum ar putea afla asta?

Nici Chance nu o găsise decât datorită acelui incident din Chicago, când coletul pe care îl transporta fusese furat. De îndată ce rosti cuvintele însă, îşi dădu seama că spionul infiltrat în FBI – şi, pe toţi dracii, avea să-l găsească şi *pe el* – probabil făcuse aceleaşi verificări. Săpase oare la fel de adânc în straturile birocraţiei, ajungând inclusiv să spargă baza de date cu dosarele de adopţie confidenţiale? Era

posibil ca Sunny să fi fost dată în vileag. Se întrebă dacă era conştientă de asta.

— Nu ştiu. Ştiu doar că nu-mi pot permite să cred că sunt în siguranţă până nu aud că a murit.

— Cum rămâne cu mama ta? Şi Margreta?

— Mami nu mai e. Sunny făcu o pauză, iar Chance o simţi trăgând aer în piept, ca şi cum s-ar fi pregătit sufleteşte. Au prins-o. Şi-a luat singură viaţa ca să nu rişte să divulge vreo informaţie despre noi. Ne-a spus că o va face, şi a făcut-o. Tăcu o clipă, lăsându-l pe Chance să absoarbă mâhnirea pe care i-o percepuse în glas, apoi spuse: Margreta foloseşte un alt nume, doar că nu ştiu care e. Ea suferă de o boală de inimă, deci e mai bine dacă rămâne în acelaşi loc.

Margreta ducea o viaţă destul de normală, în timp ce Sunny era permanent în mişcare, uitându-se mereu peste umăr, se gândi el. Aceasta era viaţa pe care o cunoscuse încă de la naştere, aşa fusese învăţată să gestioneze situaţia. Dar ce se întâmplase în anii pe care îi petrecuse cu familia Miller? Viaţa ei fusese normală atunci?

Îi răspunse chiar ea la întrebare:

— Mi-e dor să am o casă. Dar dacă rămâi undeva mai mult timp, îţi formezi relaţii. Nu puteam risca viaţa altcuiva în felul ăsta. Ferească sfântul să mă căsătoresc, să am copii. Dacă Hauer m-ar găsi vreodată…

Se întrerupse, cutremurându-se la gândul torturilor pe care ar fi fost capabil Hauer să le administreze unei persoane dragi ei ca să obţină răspunsurile pe care le dorea.

Nu era logic, îşi zise Chance. Hauer era malefic, nebun şi viclean şi nu ar fi precupeţit niciun efort pentru a pune mâna pe fiica lui. Dar de ce Margreta şi nu şi Sunny?

— De ce e atât de obsedat de sora ta?

— Nu poţi să ghiceşti? replică ea străbătută de un nou tremur. Asta e motivul pentru care mami a luat-o pe Margreta şi a fugit unde a văzut cu ochii. L-a găsit cu ea, făcându-i… chestii. Margreta nu avea decât patru ani. Era evident că o maltrata de ceva vreme. La momentul respectiv mami descoperise deja, parţial, cine era el cu adevărat, dar nu avusese curaj să plece. După ce l-a găsit cu Margreta, nu a mai avut încotro. Vocea îi scăzu până la o şoaptă chinuită. Margreta îşi aminteşte.

Chance fu năpădit de greaţă. Deci Hauer nu era doar un ticălos depravat şi ucigaş, ci şi un pervers, un pedofil. A-l ucide ar fi fost o pedeapsă prea blândă pentru el; merita să fie sfâşiat în bucăţi – cu încetinitorul.

Epuizată atât de efortul fizic, cât şi de furtuna emoţională, Sunny adormi. Chance o ţinu în braţe, mulţumit să o lase să se odihnească. Focul avea nevoie de uscături, dar ce mai conta? Să o ţină în braţe era

mai important. Să reflecteze la întreaga situaţie era mai important.

În primul şi primul rând, credea fiecare cuvânt din ceea ce-i spusese. Emoţiile ei fuseseră prea crude şi făţişe ca să le fi putut juca. Pentru prima dată, toate piesele acelei enigme îşi găsiseră locul, iar uşurarea lui era năucitoare. Sunny era nevinovată. Nu avea nicio legătură cu tatăl ei, nu îl văzuse niciodată, îşi petrecuse întreaga viaţă fugind de el. Acesta era motivul pentru care căra după ea un cort, cu obiectele elementare pentru supravieţuire; era pregătită să dispară în orice clipă, să intre la propriu în pământ şi să trăiască în pădure până putea să iasă în siguranţă şi să o ia de la capăt.

Sunny nu avea cum să-l contacteze pe tatăl ei. Singura modalitate de a ajunge la el, deci, era să o folosească drept momeală. Şi având în vedere ce simţea faţă de Hauer, nu ar fi acceptat niciodată, indiferent de circumstanţe, un plan care i-ar fi atras atenţia asupra ei.

Trebuia să o facă fără a-i cere acordul, îşi spuse Chance sumbru. Nu îi plăcea să o folosească, dar miza era prea mare ca să abandoneze misiunea. Hauer nu putea fi lăsat în libertate pentru a continua să semene teroare şi distrugere. Câţi oameni nevinovaţi aveau să moară doar în anul acela dacă nu era prins?

Nu avea rost să mai rămână acolo; aflase informaţiile pe care le căuta. Zane nu avea să ia legătura cu el decât a doua zi dimineaţă, deci peste noapte erau blocaţi acolo. O aşeză mai bine pe Sunny în braţele lui şi îşi sprijini faţa de creştetul ei. Avea să folosească acest timp pentru a-şi elabora planul de acţiune – şi pentru a folosi cât mai multe dintre prezervativele rămase.

— Du-te de aici, bombăni Sunny în zori, întorcând capul pentru a se sustrage sărutului şi desprinzându-i mâna de pe sânul ei. Nu mă atinge, vulpoiule!

Chance pufni în râs. Când ea îl trase de părul de pe piept, ţipă:

— Au! Se dădu în spate atât cât putea în spaţiul restrâns al cortului. M-a durut.

— Mă bucur. Nu cred că pot umbla. Rapidă ca un şarpe, mâna ei ţâşni spre el şi îl trase din nou de părul de pe piept. În felul ăsta poţi să te distrezi şi tu la fel de tare cum mă distrez eu.

— Sunny, spuse el pe un ton mieros.

— Nu mă lua cu Sunny, replică ea, zbătându-se să se îmbrace. Cum de-abia aveau spaţiu de mişcare, el începu să se ferească de coate şi genunchi, iar mâna îi alunecă peste câteva locuri foarte interesante. Încetează! Vorbesc serios, Chance! Prea mă dor toate ca să am chef de tăvăleală.

Mai mult pentru a tachina decât din alte motive, Chance se concentră pe un loc sensibil şi îi smulse un geamăt. Sunny ţâşni afară din cort, iar Chance se prăbuşi pe spate, râzând – până când ea ridică

apărătoarea de pânză şi îl stropi cu apă rece.

— Aşa, spuse ea, profund satisfăcută de ţipătul lui. Un duş rece, exact ceea ce îţi trebuia.

Apoi o luă la fugă.

Dacă îşi închipuise că faptul că era gol avea să îl împiedice să o urmărească, descoperi că se înşelase. Chance înşfăcă o sticlă de apă când trecu pe lângă rezerva lor de provizii şi o ajunse din urmă înainte ca ea să fi apucat să parcurgă cincizeci de metri. Râdea ca o nebună, altfel poate că ar fi scăpat. Chance o imobiliză cu o mână şi îi turnă apa deasupra capului. Era rece ca gheaţa, după ce stătuse afară toată noaptea, iar Sunny ţipă şi chicoti, agăţându-se de el când picioarele nu o mai putură susţine după atâta râs.

— Te doare prea tare să poţi umbla, ei?

— N-n-nu umblam, reuşi ea să îngaime printre hohote, după care îşi dădu părul ud de pe faţă.

Câteva picături reci îl stropiră pe Chance, făcându-l să se înfioare.

— La naiba, ce frig e!

Soarele de-abia răsărise, deci temperatura era probabil undeva pe la cinci grade.

— Atunci ia-ţi ceva pe tine, zise ea plesnindu-l peste fund. Unde te crezi, într-o colonie de nudişti?

Chance îşi petrecu braţul în jurul umerilor ei şi se întoarseră la tabără. Îl încânta cheful ei de joacă; pe toţi dracii, totul îl încânta la Sunny, de la inteligenţă la voioşie. Şi sexul – Doamne, sexul era incredibil. Nu se îndoia că într-adevăr o dureau toate fiindcă şi *pe el* îl dureau. Noaptea trecută fusese una de pomină.

Când se trezise în după-amiaza precedentă fusese, fireşte, tristă, reacţia normală după o emoţie intensă. Chance nu vorbise prea mult, lăsând-o să se relaxeze. Ea îl însoţise cât verificase cursele, care rămăseseră tot goale, apoi se spălaseră împreună. După o cină liniştită cu carne de iepure şi fructe de cactus, se retrăseseră la culcare, iar el dedicase restul nopţii încercării de a-i îmbunătăţi starea de spirit. Eforturile lui dăduseră roade.

— Ce-ţi mai fac mâinile? o întrebă.

Dacă putea să-l tragă de părul de pe piept şi să-l plesnească peste fund, însemna că alifia cu antibiotic făcuse miracole.

Sunny îi întinse mâinile, cu palmele în sus, pentru a i le inspecta. Roşeaţa de la arsuri dispăruse, iar buricele rănite ale degetelor se vindecaseră parţial.

— Am să le acopăr cu bandaje înainte să mă apuc de treabă.

— De ce treabă să te apuci?

Ea îl privi surprinsă.

— Să fac scobituri în stâncă, desigur.

Chance fu năucit. Se zgâi la ea, nevenindu-i să creadă ce auzise.

— N-ai să te caţări din nou pe nenorocitul ăla de perete!

Ea ridică din sprâncene într-o expresie pe care el o recunoscu acum drept „n-ai decât să zici ce vrei“.

— Ba da.

Chance scrâşni din dinţi. Nu putea să-i spună că urmau să fie „salvaţi“ peste câteva ore, dar în niciun caz nu avea s-o lase să se extenueze săpând găuri în piatră.

— O fac eu, mârâi el.

— Eu sunt mai mică, obiectă ea imediat. E mai puţin riscant pentru mine.

Încerca din nou să-l protejeze. De frustrare, lui Chance îi veni să se dea cu capul de o piatră.

— Ba nu e. Ascultă, e imposibil să tai suficiente scobituri cât să ieşim de aici căţărându-ne în următoarele două zile. Ieri ai parcurs, cât, trei metri şi jumătate? Dacă ai reuşi să parcurgi câte trei metri şi jumătate pe zi – iar azi nu ţi-ar ieşi atâta, având în vedere în ce hal sunt mâinile tale – ţi-ar lua peste o săptămână să ajungi în vârf. Asta dacă – *dacă* – nu cazi şi îţi pierzi viaţa.

— Deci ce ar trebui să fac? Să renunţ pur şi simplu?

— Azi nu ai să faci naibii nimic. Ai să-ţi laşi mâinile să se vindece chiar şi dacă trebuie să te leg de o piatră, e limpede?

Sunny păru gata să protesteze, însă Chance era mult mai mare decât ea şi văzuse pe chipul lui că vorbise cât se poate de serios.

— În regulă, bombăni ea. Doar azi.

Chance spera că avea să se ţină de cuvânt, fiindcă trebuia să o lase singură cât mergea să comunice cu Zane. Ferească sfântul să se întoarcă şi să o găsească acolo pe stâncă!

După ce se îmbrăcă în grabă, luară un nou mic dejun rece constând din apă şi un baton de proteine, căci nu mai rămăsese nimic din iepurele din ajun. A doua zi, îşi promise el, micul dejun avea să fie alcătuit din şuncă şi ouă, cu un munte de crochete de cartofi şi un ibric de cafea fierbinte.

— Mă duc să verific cursele, îi zise. Nu avea să găsească nimic în ele. În după-amiaza precedentă, ştiind că urma să plece a doua zi, le dezafectase discret. Tu ocupă-te de foc şi ai grijă să facă fum. Nu te obosi prea tare, am să spăl eu hainele în după-amiaza asta.

Era o promisiune pe care o putea face cu inima uşoară.

— De acord.

Chance avea de mers zece minute bune, dar se grăbi, nedorind să o lase de capul ei atâta timp. Scoţând laserul din buzunar, îl îndreptă spre piatra de pe buza canionului şi începu să transmită. Zane îi răspunse imediat, solicitând o confirmare, pentru a se asigura că nu era o greşeală. În fond, nu se aşteptaseră ca recuperarea să fie solicitată atât de rapid. Chance repetă mesajul şi, când avu

convingerea că fusese recepţionat, vârî tubul înapoi în buzunar. Probabil că organizarea operaţiunii nu avea să dureze prea mult. Cum îl ştia el pe Zane, totul era deja pregătit.

Tocmai se întorcea spre tabără când văzu un mic bimotor zburând pe deasupra canionului. Faţa i se lăţi într-un rânjet. Zane nu se dezminţise!

Începu să alerge, ştiind că Sunny avea să nu-şi mai încapă în piele de bucurie. O auzi ţipând, apoi o văzu ţopăind de fericire când veni să-l întâmpine.

— M-a văzut! ţipă ea, râzând şi plângând în acelaşi timp. Şi-a balansat aripile! O să se întoarcă după noi, nu-i aşa?

Chance o prinse când se aruncă în braţele lui şi nu se putu abţine să nu-i depună un sărut prelung şi apăsat pe buze.

— O să se întoarcă. Doar dacă nu cumva credea că îi faci cu mâna în semn de salut.

Oportunitatea de a o tachina fusese prea bună pentru a rezista ispitei, având în vedere că ea îl trăsese de părul de pe piept şi îi turnase apă rece peste faţă. Se răzbunase deja pentru apa rece; acum i-o plătea fiindcă îl trăsese de păr.

Râsul dispăru fără urmă de pe chipul ei.

— O, nu, şopti ea consternată.

Chance nu avu suflet să ducă mai departe această prefăcătorie.

— Bineînţeles că o să se întoarcă. Faptul că şi-a balansat aripile e un semnal că te-a văzut şi va trimite ajutoare.

— Eşti sigur? întrebă ea, clipind pentru a-şi stăvili lacrimile.

— Îţi dau cuvântul meu.

— Ai să plăteşti pentru asta.

O sărută din nou, oprindu-se abia când o simţi cum se topea la pieptul lui. Nu se aşteptase să fie interesat de sex în viitorul apropiat, nu după noaptea trecută, dar ea îi dovedi că se înşelase. În cele din urme, expirând zgomotos, îi dădu drumul.

— Nu mă mai manipula, vulpoaică ce eşti. Trebuie să ne facem bagajele.

Zâmbetul ei orbitor, ca soarele la răsărit, îl încălzi până în adâncul sufletului.

Îşi strânseră lucrurile. Chance îi dădu înapoi pistolul şi o privi desfăcându-l în bucăţi şi vârând fiecare componentă în ascunzătoarea ei, apoi se întoarseră la avion şi aşteptară.

Salvarea veni sub forma unui elicopter. În aerul deşertului, palele elicei băteau un ritm bubuitor, amplificat de pereţii canionului. Pluti pentru scurtă vreme deasupra lor, apoi coborî ca un ţânţar uriaş.

Curentul spulberă nisipul, biciuindu-i, iar Sunny îşi ascunse faţa în tricoul lui Chance.

Un bărbat de vreo şaizeci de ani, cu o faţă prietenoasă şi o barbă ce

începuse să încărunţească, sări din elicopter.

— Aveţi nevoie de ajutor? le strigă el.

— Ba bine că nu, răspunse Chance.

Când ajunse mai aproape, bărbatul le întinse mâna.

— Charlie Jones, Patrula Aeriană Civilă. Vă căutam de câteva zile. Nu ne aşteptam să vă găsim atât de mult spre sud.

— M-am abătut de la traseu căutând un loc unde să aterizez. S-a stricat pompa de carburant.

— În cazul ăsta, aţi avut mare noroc. Relieful e accidentat pe aici. Se prea poate ca ăsta să fi fost singurul loc pe o rază de o sută cincizeci de kilometri unde aţi fi putut ateriza. Haideţi. Mă gândesc că sunteţi gata pentru un duş şi ceva de mâncare.

Chance îi întinse mâna lui Sunny, iar ea îi oferi din nou acel zâmbet scânteietor şi îşi puse mâna într-a lui, după care porniră împreună spre elicopter.

capitolul 11

Amestecul de uşurare şi regret era aproape insuportabil: uşurare fiindcă nu avea să piardă apelul Margretei, regret fiindcă timpul petrecut cu Chance, chiar şi în condiţii atât de grele, reprezentase cea mai fericită şi mai satisfăcătoare perioadă din viaţa ei, iar acum se încheiase. Ştiuse de la bun început că, odată ce se întorceau la civilizaţie, toate regulile intrau din nou în vigoare.

Nu putea şi nu era dispusă să-l pună în pericol pe Chance târându-l în viaţa ei. El îi oferise două nopţi de fericire şi decenii întregi de amintiri. Trebuia să se mulţumească doar cu atât, indiferent cât de mult o durea deja gândul de a-i întoarce spatele pentru totdeauna. Cel puţin acum ştia cum era să iubeşti un bărbat, să te bucuri de prezenţa lui, iar experienţa o îmbogăţise incredibil. Nu ar fi dat aceste câteva zile pe nimic în lume, chiar dacă urma să-şi petreacă restul vieţii în singurătate.

Prin urmare îl ţinu de mână pe toată durata zborului cu elicopterul până la o bază aeriană părăginită. Singura clădire era construită din tablă ondulată, rotunjită în partea de sus, cu o anexă de lemn în care se afla biroul. Dacă anexa avusese vreodată parte de un strat de vopsea, urmele acesteia dispăruseră de mult, măcinate de nisipul spulberat de vânt. După ce trăise sub o stâncă timp de trei zile, Sunny avu impresia că mica bază arăta ca o bucăţică din rai.

Şapte avioane, de diverse mărci şi din diverse epoci, erau parcate cu precizie aproape militară într-o parte a pistei. Charlie Jones aşează elicopterul pe o platformă de beton din spatele clădirii principale.

Trei bărbaţi ieşiră pe uşa din spate şi veniră spre ei, plecându-şi capetele pentru a se feri de turbulenţele create de palele rotorului. Charlie îşi scoase casca de comunicaţii şi sări din elicopter.

— I-am găsit, le strigă el vesel celor trei, apoi le explică pasagerilor: Cei doi din stânga sunt piloţi ai Patrulei, colegi de-ai mei. Saul Osgood, în stânga, e cel care v-a văzut fumul azi-dimineaţă şi a transmis prin staţie poziţia voastră. Ed Lynch e cel din mijloc. Cel care se şterge pe mâini de unsoare e Rabbit Warren, mecanicul bazei. Numele lui adevărat e Jerome, dar o să facă urât dacă îl strigaţi aşa.

Sunny îşi stăpâni râsul, dar avu grijă să nu-l privească pe Chance când dădură mâna cu cei trei bărbaţi şi se prezentară.

— Nu mi-a venit să cred când ţi-am văzut avionul în bucăţica aia de canion îngust, spuse Saul Osgood după ce află povestea. Faptul că l-ai găsit e un adevărat miracol. Şi să-ţi mai şi reuşească o aterizare forţată fără motoare… Clătină din cap. V-a ajutat Cel de Sus, asta-i tot ce pot

spune.

— Deci crezi că pompa de carburant este de vină, ei? întrebă Rabbit Warren în timp ce se îndreptau spre hangar.

— Toate celelalte sunt în regulă.

— E un Skylane, așa-i?

— Da.

Chance îi spuse modelul, iar Rabbit își mângâie bărbia îngustă.

— S-ar putea să am o pompă numai bună. Anul trecut a venit pe aici un tip care pilota un Skylane. A comandat câteva piese, apoi a plecat şi nu s-a mai întors niciodată după ele. Mă duc să verific până vă împrospătaţi puţin.

Dacă „împrospătarea“ respectivă avea vreo legătură cu o toaletă, Sunny era mai mult decât pregătită. Chance o lăsă să meargă prima, iar ea aproape gânguri de încântare văzând şuvoiul abundent de apă ce ţâşni din robinet când roti mânerul. Şi o toaletă cu rezervor! Ajunsese în rai.

După ce trecu şi Chance pe la baie, se desfătară cu băuturi carbogazoase reci ca gheaţa luate de la un automat ponosit. Lângă acesta se afla o vitrină cu diverse gustări, iar Sunny studie oferta cu o privire entuziastă.

— Cât mărunţiş ai? îl întrebă pe Chance.

El băgă mâna în buzunarul din faţă şi scoase toţi banii pe care-i avea. Sunny alese două monede de un sfert de dolar, le băgă în automat, apăsă un buton, iar în tăviţă căzu un pachet de brânză şi biscuiţi.

— Am crezut că o să alegi un baton de ciocolată, spuse Chance, vârând alte monede în automat şi luându-şi un pachet de alune.

— Ăla urmează. Ridică din sprâncene. Doar nu credeai că am să mă opresc la brânză şi biscuiţi, nu?

Ed Lynch deschise uşa biroului.

— Aveţi nevoie să sunaţi pe cineva? Am anunţat AFA şi au suspendat operaţiunile de căutare, dar dacă aveţi rude pe care doriţi să le contactaţi, folosiţi liniştiţi telefonul.

— Trebuie să sun la birou, zise Sunny cu o uşoară strâmbătură.

Avea un motiv bun – unul foarte bun – pentru care nu dusese pachetul la destinaţie, dar, până la urmă, tot se alesese cu un client nemulţumit.

Chance o aşteptă să formeze numărul, apoi se apropie de Rabbit, care, chipurile, căuta o pompă de carburant. Oamenii lui erau buni, reflectă Chance; jucaseră întreaga scenă cu atâta naturaleţe, încât ar fi meritat să se afle pe scenă. Desigur, subterfugiile erau a doua lor natură, la fel ca în cazul lui.

— Totul e în regulă, şopti el. Puteţi să vă retrageţi după ce Charlie ne duce la canion cu pompa de carburant.

Rabbit luă o cutie unsuroasă de pe un raft improvizat pe care erau îngrămădite diverse piese şi scule. Peste umărul lui Chance, o studie pe Sunny prin uşa cu geam a biroului.

— Ai avut o misiune foarte grea de data asta, şefule, zise el pe un ton admirativ. E cea mai drăgălaşă faţă pe care am văzut-o de ceva vreme.

— Iar în spatele ei se află o persoană drăgălaşă, spuse Chance luând cutia. Nu face parte din organizaţie.

Sprâncenele lui Rabbit se ridicară.

— Deci toate astea au fost degeaba.

— Nu, misiunea merge mai departe. Singurul lucru care s-a schimbat e rolul ei. În loc să fie cheia, ea e momeala. Fuge de Hauer de când se ştie. Dacă Hauer află unde o poate găsi, va ieşi din ascunzătoare. Aruncă o privire în jur pentru a se asigura că Sunny era încă la telefon şi adăugă: Dă de veste că vom fi mai mult decât atenţi cu ea, să ne asigurăm că nu are de suferit. Hauer i-a provocat deja destul rău.

Şi avea să-i provoace el însuşi şi mai mult rău, îşi spuse Chance cu mâhnire. La cât era de înspăimântată de Hauer, când afla că Chance îi divulgase intenţionat ascunzătoarea avea să-şi iasă din minţi de furie.

Asta avea să aducă, neîndoielnic, sfârşitul relaţiei lor, dar ştiuse de la bun început că nu era decât ceva temporar. Nici el nu-şi permitea să îşi formeze legături permanente. Situaţia lui Sunny avea să se schimbe după dispariţia tatălui ei; nu şi a lui Chance. El urma să se ocupe de o altă criză, o altă ameninţare la adresa securităţii ţării.

Doar fiindcă fusese primul ei iubit nu însemna că avea să fie şi ultimul.

Ideea îi stârni un junghi de furie. La naiba, era *a lui* – îşi surprinse gândul posesiv şi şi-l înăbuşi. Sunny nu era a lui; era stăpână pe ea însăşi şi, dacă îşi găsea fericirea alături de altul, ar fi trebuit să se bucure pentru ea. Merita din plin orice lucru bun care i s-ar fi întâmplat.

Nu putea totuşi să se bucure. Râsul ei, pasiunea ei – le voia doar pentru el. Gândul că nu o putea avea începuse deja să-i macine o gaură uriaşă în măruntaie, însă ea merita ceva cu mult mai bun decât o corcitură cu mâinile mânjite de sânge. El îşi alesese lumea şi era perfect croit pentru ea. Era obişnuit să trăiască în minciună, să se prefacă a fi altcineva, să rămână permanent în umbră. Sunny era… luminoasă, atât prin nume, cât şi prin fire. Avea să profite de prezenţa ei atât cât era posibil – pe toţi sfinţii, cum avea să profite! –, dar în final era obligat să-i întoarcă spatele.

Sunny încheie convorbirea telefonică şi ieşi din birou. Auzind uşa, Chance se întoarse să o privească şi îşi permise să savureze plăcerea acelei imagini.

— Toată lumea se bucură că avionul nu s-a prăbuşit, că sunt în viaţă, dar faptul că am scăpat nu-mi permite să beneficiez de circumstanţe atenuante, spuse ea încreţindu-şi nasul. Clientul vrea în continuare coletul, deci tot va trebui să merg la Seattle.

Se apropie de el firesc, de parcă ar fi fost împreună de câţiva ani. Cu la fel de multă naturaleţe, Chance se trezi petrecându-şi braţul pe după talia ei subţire.

— Dă-l naibii. Arătându-i cutia, îi zâmbi poznaş: Ghici ce am.

— Cheile împărăţiei, replică ea cu un surâs.

— Pe aproape. Charlie o să mă ducă înapoi la avion ca să pot înlocui pompa de carburant. Vrei să vii cu mine sau rămâi aici şi te odihneşti până mă întorc?

— Vin cu tine, spuse ea prompt. Nu mă pricep deloc la avioane, dar pot să-ţi ţin companie cât timp lucrezi. Ne întoarcem aici după aceea?

— Sigur. E un loc la fel de bun ca oricare altul pentru a realimenta.

În plus, aşa nu avea să descopere că nu se aflau în Oregon, cum îi spusese el.

— Atunci am să-mi las geanta aici, dacă nu îl deranjează pe Rabbit.

Îl privi întrebătoare pe mecanic, iar acesta încuviinţă din cap.

— E perfect în regulă, doamnă. Lăsaţi-o în birou şi va fi în siguranţă ca un prunc în pântecul mamei.

Sunny se duse după geantă. Se simţea protejată, îşi dădu seama Chance, altfel nu s-ar fi despărţit în ruptul capului de geantă. În afară de îngrijorarea ei legată de Margreta, în ultimele câteva zile probabil se simţise liberă, scutită de nevoia de a privi mereu peste umăr.

Şi lui îi plăcuse mica lor aventură, fiecare clipă din ea, fiindcă el ştiuse că nu se aflau în pericol. Sunny îl făcea să se simtă mai viu decât se simţise vreodată, chiar şi atunci când era furios pe ea fiindcă îi trăsese o spaimă soră cu moartea. Iar când era îngropat în ea – atunci era mai aproape de paradis decât oricând. Plăcerea de a face dragoste cu Sunny era atât de intensă, încât aproape îl orbea.

Rânji în sinea lui pe când îşi lua propria geantă. În niciun caz nu avea s-o lase acolo; în fond, în ea se aflau prezervativele. Nu avea de unde să ştie ce s-ar fi putut întâmpla odată ce el şi Sunny rămâneau singuri.

Era deja spre sfârşitul după-amiezii când Charlie ateriză pe fundul canionului. Ridică privirea şi studie cerul cu un ochi de pilot experimentat.

— Crezi că ai suficient timp să montezi pompa înainte să se întunece?

— Fără probleme, spuse Chance.

În fond, după cum ştiau atât el, cât şi Charlie, nu era nimic în neregulă cu pompa de carburant. Avea să-şi facă de lucru o vreme, de dragul aparenţelor. Era prea puţin probabil ca Sunny să stea lângă el

tot timpul, iar în această eventualitate avea să-i distragă el atenţia.

Săriră din elicopter, iar Chance se aplecă să-şi ia geanta.

— Ne vedem peste câteva ore.

— Dacă nu ajungeţi înapoi la bază, ştim unde sunteţi, spuse Charlie salutând.

Îşi plecară capetele în faţa turbulenţei produse de elicopter la decolare, apoi Sunny îşi dădu la o parte părul de pe faţă şi studie canionul zâmbind.

— Ne-am întors acasă! Arată mult mai tentant acum, când ştiu că nu suntem blocaţi aici.

— O să-mi fie dor de locul ăsta, spuse Chance făcându-i cu ochiul. Dar o să aflăm la noapte dacă un pat e mai interesant decât un cort.

Spre surprinderea lui, în ochii ei se aprinse o scânteie de tristeţe.

— Chance… odată ce plecăm de aici… Clătină din cap. Va fi riscant.

Chance verifică avionul câteva clipe, apoi, cu gesturi măsurate, puse jos geanta şi cutia. Întorcându-se spre ea, îşi puse mâinile în şolduri şi rosti ferm:

— Dacă încerci să-mi spui ceea ce cred eu că încerci să-mi spui, las-o baltă. Nu mă părăseşti.

— Ştii care e situaţia! Nu am de ales.

— *Eu* am. Nu eşti doar o tăvăleală de ocazie care a fost disponibilă cât ne-am aflat aici. Ţin la tine, Sunny. Când te uiţi peste umăr, ai să-mi vezi chipul. Obişnuieşte-te cu asta.

Lacrimile îi inundară ochii scânteietori, umplându-i de diamante.

— Nu pot, şopti ea. Fiindcă te iubesc. Nu-mi cere să-ţi risc viaţa, fiindcă nu pot face faţă la aşa ceva.

Chance îşi simţi muşchii stomacului contractându-se. Îşi propusese de la bun început să o facă să îl iubească sau cel puţin să se implice într-o aventură fierbinte cu el. Reuşise ambele lucruri. Se simţea deopotrivă exaltat şi trist, căci urma să o trădeze.

O prinse în braţe înainte să-şi conştientizeze gestul, iar gura lui ajunse peste a ei. Era disperat să îi simtă gustul, ca şi cum ar fi trecut zile întregi de când nu o mai sărutase, nu doar ore. Reacţia ei fu imediată şi fără rezerve; se ridică pe vârfuri pentru a-şi lipi mai intim şoldurile de ale lui. Chance simţi sarea lacrimilor şi se dădu înapoi, trecându-şi degetele mari peste obrajii ei umezi. Îşi sprijini fruntea de a ei şi murmură:

— Uiţi ceva.

— Ce anume? întrebă ea trăgându-şi nasul.

— Am fost vânător de munte, scumpo. Sunt ceva mai greu de ucis decât un tip obişnuit. Ai nevoie de cineva care să-ţi păzească spatele, iar eu pot face asta. Gândeşte-te. Probabil am ajuns la ştiri. Când aterizăm la Seattle, să nu fii surprinsă dacă vom fi aşteptaţi de un car de reportaj. Feţele noastre vor apărea amândouă la televizor. În plus,

dispariţia noastră a fost anunţată la AFA, care e un organ federal. Fără îndoială s-au scos la iveală informaţii despre noi. Numele noastre vor fi asociate. Dacă spionul din FBI află întâmplător cine eşti, gorilele tatălui tău vor fi oricum pe urmele mele – mai ales dacă nu reuşesc să te găsească pe tine.

Sunny se albi la faţă.

— Televiziunea?

Semăna foarte mult cu mama ei; Chance văzuse fotografii vechi cu Pamela Vicky Hauer. Orice cunoştinţă de-a Pamelei ar fi observat imediat asemănarea. La cât de ageră era, Sunny înţelegea şi ea pericolul de a apărea la televizor, chiar şi la un buletin de ştiri local.

— Suntem vârâţi împreună în asta. Îi ridică mâna şi o sărută pe încheieturile degetelor, apoi îi rânji. Din fericire pentru tine, sunt un ticălos al naibii de dur când e cazul – din fericire pentru tine şi din nefericire pentru ei.

Nimic din ceea ce-i spusese ea nu reuşise să-l clintească, se gândi Sunny mai târziu în acea seară, în timp ce făcea duş în apartamentul de hotel pe care îl luase Chance peste noapte – un apartament fiindcă avea mai mult de o ieşire. Avusese perfectă dreptate în privinţa echipei de televiziune. A echipelor, se corectă singură. Ziua fusese lipsită de evenimente, deci toate posturile din Seattle se năpustiseră asupra subiectului. Problema era că la fel făcuseră şi cele două posturi naţionale de ştiri.

Se ferise de camere atât cât putuse, însă reporterii păruseră chitiţi pe ea, bombardând-o cu întrebări. S-ar fi aşteptat ca măcar jurnalistele să se năpustească asupra lui, însă el afişase o expresie atât de împietrită, încât nimeni nu-l abordase. Sunny nu răspunsese la nicio întrebare în faţa camerelor, deşi, la sugestia şoptită în grabă de Chance, dăduse o scurtă declaraţie neoficială după terminarea înregistrării.

Singura parte bună era că, aterizând la o oră atât de târzie, nu prinseseră ultimul buletin de ştiri al zilei. Însă dacă nu se întâmpla curând ceva mai demn de interes, povestea avea să fie transmisă peste doar câteva ore, la micul dejun, în milioane de case din întreaga ţară.

Trebuia să pornească de la premisa că fusese dată în vileag. Ceea ce însemna să renunţe la slujba de curier, să se mute – nu că ar fi avut prea multe lucruri de împachetat –, chiar să-şi schimbe numele. Avea să fie nevoită să îşi construiască o nouă identitate.

Ştiuse dintotdeauna că acest lucru ar fi putut să se întâmple şi se pregătise atât mental, cât şi cu hârtiile necesare. Noul nume nu însemna o nouă personalitate, ci doar un instrument cu ajutorul căruia să scape de tatăl ei.

Adevărata problemă era Chance. Nu se putuse descotorosi de el,

deşi făcuse uz de toate trucurile pe care le ştia. Încercase să-l păcălească la aeroport, sărind într-un taxi când el se întorsese cu spatele, însă Chance părea să aibă un al şaselea simţ în ceea ce o privea: îl văzuse intrând pe cealaltă portieră când nici nu apucase să-i dea şoferului adresa la care avea de dus coletul. O urmase îndeaproape până intraseră în camera de hotel, iar acum nu se îndoia că, dacă ar fi deschis uşa de la baie, l-ar fi găsit întins pe pat, păzind-o.

În această privinţă îl subestimase. Tocmai îşi aplica şampon pe păr când perdeaua de duş fu trasă în spate, iar Chance îşi făcu apariţia gol-puşcă.

— Mă gândeam să economisim apa şi să facem duş împreună, spuse el relaxat.

— Ha! De fapt, ţi-e frică să nu plec dacă faci duş singur, replică ea întorcându-i spatele.

O palmă mare o bătu mângâietor pe fund.

— Ce bine mă cunoşti!

Sunny se strădui să nu zâmbească. La naiba, de ce trebuia existe o asemenea potrivire între ei? Era capabilă să se sustragă din mâinile oricui – o şi făcuse – dar nu şi dintr-ale lui.

Acaparase tot jetul de apă pentru a-şi clăti părul. Chance o aşteptă să termine, apoi îndreptă capul de duş în sus, făcând ca apa să-l izbească pe el în piept şi pe ea drept în faţă. Indignată, începu să se agite:

— Asta e duşul meu, şi nu te-am invitat. Eu controlez capul de duş, nu tu.

Ştia că era o greşeală să-l provoace.

— A, da? făcu el, declanşând hârjoneala.

Cât ai zice peşte, râdeau ca nişte nebuni şi se stropeau cu apă. Sunny se jucase mai mult cu Chance decât o făcuse din copilărie; se simţea relaxată cu el, în ciuda tuturor necazurilor care o pândeau. Trupurile lor ude şi goale erau alunecoase şi niciunul dintre ei nu reuşea să prindă ferm vreo parte a corpului celuilalt. Cel puţin ea nu reuşea. Bănuia că Chance ar fi putut câştiga hârjoana în orice clipă, folosindu-se pur şi simplu de mărimea şi de forţa lui, dar el se stăpânea, ca şi cum ar fi fost obişnuit să-şi ţină puterea în frâu pentru a fi pe picior de egalitate cu cineva mai slab.

Mâinile lui erau peste tot: pe sânii ei, pe fundul ei, alunecând între picioarele ei, în timp ce ea râdea şi încerca să i le alunge. Unul dintre degetele lui lungi îşi croi drum în ea, smulgându-i un ţipăt. Sunny dădu să se răsucească şi să scape, însă nu voia ca torentul de excitaţie care-i inundase venele să dispară. Cum lupta lor în pielea goală începuse să aibă un efect previzibil asupra amândurora, Sunny luă capul de duş şi îndreptă şuvoiul de apă spre faţa lui. Câtă vreme Chance era ocupat să se apere de stropi, ea sări afară din duş şi luă din

fugă un prosop în care să se învelească.

Cu un salt, Chance se repezi să trântească uşa chiar în clipa în care Sunny încerca să iasă.

— Ai lăsat duşul pornit, îl acuză, vrând să-i distragă atenţia.

— Nu eu am dat drumul la apă, zise el rânjind, după care îi smulse prosopul.

— O să se inunde podeaua, bombăni ea pe un ton mustrător.

— Trebuia spălată oricum.

— Ba nu trebuia! Îşi dădu la o parte din ochi o şuviţă de păr din care picura apă. O să fim daţi afară. Apa o să se scurgă în camera de dedesubt şi o să fim daţi afară.

Chance o prinse şi o întoarse cu faţa spre duş.

— Opreşte-l, atunci, dacă te îngrijorează.

Ea o făcu, fiindcă detesta să irosească apa şi să provoace atât de multă mizerie.

— Gata, sper că eşti satisfăcut.

— Nici pe departe.

O răsuci cu faţa spre el ţinându-i trunchiul uşor depărtat de al lui, pentru a putea să o privească după pofta inimii.

— Azi ţi-am spus cât de al naibii de sexy eşti?

— Azi? Nu mi-ai spus-o niciodată!

— Ba da.

— Ba nu. Când?

— Noaptea trecută. De mai multe ori.

Ea încercă să nu se lase hipnotizată de felul în care picăturile de apă stăteau agăţate în genele lui negre şi dese.

— Asta nu se pune. Toată lumea ştie că nu poţi crede nimic din ce zice un bărbat când e în… ăă…

— În tine? sugeră el rânjind.

Sunny reuşi să afişeze o atitudine arogantă.

— Aveam de gând să spun „într-o situaţie limită“, dar cred că asta se aplică doar când mori.

— Pe aproape. Când coborî privirea spre sânii ei, expresia i se modifică, iar râsul îi păli. Urcă mângâietor cu o mână pentru a-i prinde sânii în palmă şi priviră amândoi degetele lui lungi şi bronzate curbându-se în jurul celor două rotunjimi palide. Eşti sexy, îi murmură el cu o notă de senzualitate în glas pe care Sunny o cunoştea bine, căci o auzise de multe ori în ultimele două nopţi. Şi frumoasă. Sânii tăi sunt crem-trandafirii până îi sărut. Apoi sfârcurile devin tari şi roşii şi ridicate, ca şi cum m-ar implora să le sug.

Sfârcurile ei se contractară la auzul acelor cuvinte, iar vârfurile tari fură inundate de culoare. Chance gemu şi îşi înclină capul, lăsând apa să-i picure din păr pe pielea ei în timp ce îi sărută sânii pe rând. Sunny se lăsă mult pe spate, susţinută de braţul lui şi de propria ei

încleştare disperată pe umerii lui. Nu ştia cât timp avea să mai reziste în picioare. Carnea dintre coapse îi pulsa, iar răsuflarea i se înteţise.

— Şi fundul tău, mârâi Chance. Ai cel mai dulce funduleţ posibil.

O întoarse pentru a putea să o mângâie pe fesele recent menţionate, curbându-şi palmele pe rotunjimile pline şi răcoroase. Cum picioarele începuseră să-i tremure, Sunny se prinse de marginea măsuţei de toaletă pentru a se sprijini. Bucata de marmură avea vreo doi metri, iar peretele era acoperit în întregime de o oglindă. Sunny aproape nu se recunoscu în femeia goală reflectată de suprafaţa lucioasă. Apa care i se scurgea din păr îi aluneca pe spate, iar de acolo pe podea. Chipul îi era încremenit într-o expresie de dorinţă; faţa îi era inundată de sânge, iar ochii, acoperiţi de pleoapele grele.

Când ochii li se întâlniră în oglindă, se produse parcă o descărcare electrică.

— Şi aici, şopti el, strecurându-şi o mână peste pântecul ei şi vârându-i-o între picioare.

Antebraţul musculos arăta incredibil de puternic pe fundalul abdomenului ei palid, iar mâna lui mare îi acoperea în întregime umflătura dintre coapse. Îi simţi degetele alunecând între pliurile ei de carne, mângâind-o exact aşa cum îi plăcea. Gemu şi se prăbuşi fără vlagă la pieptul lui.

— Eşti atât de moale şi strâmtă, continuă el litania erotică. Abia reuşesc să intru în tine. Dar odată ce reuşesc, inima mi se opreşte. Şi nu mai pot respira. Am impresia că am să mor, dar nu pot, fiindcă e prea plăcut ca să mă opresc.

Degetele lui alunecară şi mai departe. Când două dintre ele o pătrunseră, Sunny se arcui sub explozia de senzaţii şi scoase un ţipăt gâtuit care îi arătă lui Chance exact cât de aproape era de punctul culminant.

— Nu încă, nu încă. Retrăgându-şi degetele, o aplecă în faţă şi o sprijini cu mâinile de măsuţa de toaletă. Ţine-te bine, scumpo.

Nu ştia dacă se referea la măsuţa de toaletă sau la autocontrolul ei. Ambele erau imposibile.

— Nu pot, gemu ea. Începu să-şi mişte şoldurile, ondulându-le, căutând descătuşarea. Chance, nu pot… te rog!

— Sunt aici, spuse el, şi chiar era, lăsându-se mai jos şi împingându-şi coapsele musculoase pentru a-i depărta picioarele.

Sunny îi simţi abdomenul apăsându-se pe fesele ei, apoi capătul neted şi tare al mădularului pregătindu-se să intre. Instinctiv se aplecă în faţă pentru a uşura penetrarea, primindu-l cu totul în ea. Chance începu să îşi legene şoldurile şi, la a doua pătrundere în forţă, Sunny fu cuprinsă de spasme, strigându-şi plăcerea. Orgasmul lui explodă o clipă mai târziu. Se prăbuşi peste spatele ei, rămânând înăuntru cât de adânc putea în timp ce era scuturat de gemete şi convulsii.

Sunny închise ochii, chinuindu-se să respire. O, Doamne, îl iubea atât de mult încât o durea! Nu era suficient de puternică să-l alunge, nici măcar pentru a-l proteja. Dacă ar fi încercat, ar fi reuşit să fugă, dar în adâncul sufletului ştia că nu putea să renunţe la el. Nu încă. În curând. Avea să fie nevoită să o facă, pentru a nu-i pune viaţa în pericol.

Încă o zi, îşi spuse, cu ochii înecaţi în lacrimi. Încă una. Apoi avea să plece.

capitolul 12

Trecură zece zile, şi Sunny tot nu reuşi să fugă de el. Nu ştia dacă începea să-şi iasă din mână sau dacă vânătorii de munte, chiar şi cei retraşi din activitate, erau foarte, foarte buni la păzitul obiectivelor.

Plecaseră din Seattle a doua zi dimineaţă. Sunny era prea prudentă pentru a se întoarce la Atlanta; după cum se temuse, buletinele de ştiri prezentaseră pe larg „aventura romantică autentică“ pe care ea şi Chance o trăiseră împreună. Fusese menţionat şi numele lui, dar, printr-o ironie perversă, faţa lui nu apăruse niciodată pe ecran; camera îi surprinsese ba ceafa, ba profilul în *contre-jour*, în timp ce chipul ei fusese arătat în toată splendoarea. Reporterii unei emisiuni matinale reuşiseră chiar să le dea de urmă la hotel, trezindu-i la trei noaptea pentru a-i întreba dacă erau dispuşi să vină la studioul din localitate pentru un interviu în direct.

— Pe toţi dracii, nu, mârâise Chance la telefon înainte de a-l trânti la loc în furcă.

Considerând că era mai înţelept să se refugieze undeva la adăpost de presă, părăsiseră hotelul şi luaseră un taxi spre aeroport înainte de ivirea zorilor. Avionul fusese realimentat şi era pregătit de decolare. Până să răsară soarele peste Munţii Cascadelor, ei erau deja în aer. Chance nu depusese un plan de zbor, deci nimeni nu le putea afla destinaţia. Nici Sunny nu ştiu decât atunci când aterizară în Boise, Idaho, unde îşi schimbară hainele. Purta întotdeauna asupra ei o sumă mare de bani, exact pentru o astfel de situaţie, iar Chance părea să aibă şi el destui. Fu nevoit oricum să apeleze la cardul de credit pentru realimentare, lăsând deci o urmă, dar evidenţele nu aveau să arate decât unde se aflaseră ultima dată, nu şi unde mergeau.

Prezenţa lui Chance îi dădea planul peste cap. Sunny ştia cum să dispară de una singură; Chance şi avionul lui complicau lucrurile.

De la un telefon public din Boise, sună la Atlanta şi îşi dădu demisia, lăsând instrucţiuni ca ultimul salariu să-i fie depus în cont. Avea să solicite transferul banilor când se dovedeau necesari. Uneori, ruptă de viaţa pe care şi-o construise cu atâta migală, se întreba dacă nu cumva reacţionase exagerat la posibilitatea de a fi recunoscută. Mama ei murise cu mai bine de zece ani în urmă; prea puţini oameni ar fi fost capabili să observe asemănarea. Riscul ca vreunul dintre ei să vadă acea ştire scurtă, ce nu fusese prezentată decât o zi, era de-a dreptul infim.

Pe de altă parte, era încă în viaţă fiindcă mama ei o învăţase că orice risc, oricât de mic, era inacceptabil, deci nu avea altă soluţie

decât fuga. În fond, şi riscul de a rămâne însărcinată fusese minuscul, şi iat-o totuşi aşteptând o menstruaţie care nu mai apăruse. Fuseseră imprudenţi de două ori, doar de două ori: o dată în canion şi o dată în baia hotelului din Seattle. Calendaristic vorbind, probabilitatea de a rămâne însărcinată era mică, chiar dacă nu ar fi folosit niciodată un mijloc de contracepţie, deci de ce nu îi venise ciclul? Ar fi trebuit să se întâmple cu două zile în urmă, iar ciclul ei era impecabil de regulat.

Nu îi pomeni nimic lui Chance. Poate că doar îi întârzia, cum se mai întâmplase doar de câteva ori de când ajunsese la pubertate. Fusese înspăimântată când crezuse că aveau să se prăbuşească; poate că emoţiile îi dăduseră hormonii peste cap. Se mai întâmpla.

Da, şi era la fel de probabil să-i crească aripi şi să zboare, reflectă ea cu o disperare mută. Era gravidă. Nu avea alte semne în afară de întârzierea menstruaţiei, dar simţea acest lucru până în măduva oaselor, ca şi cum, la un anumit nivel, organismul ei ar fi comunicat deja cu embrionul microscopic pe care îl adăpostea.

Ar fi fost atât de uşor să îl lase pur şi simplu pe Chance să se ocupe de toate! Era bun la aşa ceva, iar ea avea prea multe pe cap pentru a fi eficientă. Nu credea că observase cât de distrată fusese în ultimele câteva zile, însă, la drept vorbind, el nici nu ştia când ar fi trebuit să-i vină ciclul.

Discutase cu Margreta de două ori şi îi spusese că avea să se dea la fund. Trebuia să obţină un alt abonament de mobil, sub un alt nume şi cu un număr nou, înainte ca actualul abonament să fie suspendat. Încercase să-i explice Margretei tot ce se petrecea, însă sora ei, ca de obicei, scurtase conversaţia. Sunny o înţelegea, îi venea greu să înfrunte orice avea legătură cu tatăl lor.

Poate că într-o bună zi aveau să se poată bucura de o viaţă normală, să aibă o relaţie normală între surori; poate că într-o bună zi Margreta avea să treacă peste ceea ce îi făcuse Hauer şi să-şi găsească un anume echilibru.

Mai era şi Chance. El adusese strălucirea soarelui în viaţa ei, când ea nici măcar nu ştiuse că trăia în umbre. Crezuse că se descurca destul de bine, dar era ca şi cum viaţa î.C. – înainte de Chance – se derulase în tonuri monocrome. Acum, d.C., totul era viu colorat. Dormea în braţele lui în fiecare noapte. Luau masa împreună, se certau, glumeau, făceau planuri – nimic pe termen lung, dar planuri, oricum. În fiecare zi se îndrăgostea din ce în ce mai mult de el, deşi nu ar fi crezut că era posibil.

Uneori îi venea să se ciupească, fiindcă era prea frumos ca să fie adevărat. Tipi ca el nu găseai pe toate drumurile; majoritatea femeilor ajungeau la capătul zilelor fără a cunoaşte un bărbat care să le dea lumea peste cap cu o singură privire.

Această fugă fără nicio direcţie nu mai putea să dureze, în primul

rând fiindcă era un stil de viaţă scump. Chance nu câştiga niciun ban cât timp zburau de colo, colo prin ţară, şi nici ea. Trebuia să-şi rezolve hârtiile pentru schimbarea de nume, să caute un loc de muncă, să obţină un nou număr de mobil – şi să îşi găsească un obstetrician, ceea ce avea să coste. Se întrebă cum se descurcase mama ei, târând după ea un copil înspăimântat şi traumatizat, însărcinată cu altul şi fără a poseda vreunul dintre talentele de supravieţuire pe care le avea acum Sunny. Pamela îndurase o teroare de nedescris ani în şir, dar Sunny şi-o amintea râzând, jucându-se cu ele şi făcând viaţa distractivă chiar şi atunci când le învăţa cum să se descurce în situaţii limită. Nu putea decât să spere că avea să fie măcar pe jumătate la fel de puternică.

Era plină de speranţe nebuneşti în ultima vreme. Spera că nu fusese recunoscută. Spera că bebeluşul ei avea să fie sănătos şi fericit. Dar mai ales spera că ea şi Chance aveau să-şi poată construi o viaţă împreună, că avea să fie încântat de sarcina ei, chiar dacă nu fusese plănuită, că într-adevăr ţinea la ea atât cât părea să o facă. El nu îi spusese niciodată efectiv că o iubea, însă simţea acest lucru în vocea lui, în acţiunile lui, în ochii lui şi în atingerea lui atunci când făceau dragoste.

Imposibil să nu iasă totul bine. Imposibil. Miza era prea mare acum.

Sunny dormi pe toată durata coborârii şi aterizării la Des Moines. Chance îi aruncă o privire, dar era cufundată în somn ca un copil, cu obrajii trandafirii şi respiraţia regulată. O lăsă în pace, ştiind ce deznodământ li se pregătea.

Planul decurgea excelent. Avusese grijă ca faţa lui Sunny să fie văzută în lumea întreagă, iar momeala fusese muşcată imediat. Agenţii lui îi identificaseră pe doi dintre oamenii lui Hauer şi îi urmăriseră discret, dar constant. Chance nu uşurase cu nimic eforturile oricui ar fi încercat să se ţină după el şi Sunny, însă lăsase o urmă vagă pe care, dacă erau buni, copoii aveau să o dibuie. Copoii lui Hauer erau buni. Se apropiaseră la o zi de ei, dar până nu apărea Hauer personal, Chance avea grijă să-i ţină la distanţă.

Vestea sosise în ajun. În lumea secretă a organizaţiilor teroriste se zvonea că Hauer dispăruse. Nu mai fusese văzut de câteva zile şi umbla vorba că se afla în State, pregătind o lovitură de amploare.

Hauer reuşise cumva să se strecoare din Europa şi să ajungă în America fără a fi văzut, dar asta nu-l surprindea pe Chance, din moment ce mafiotul avea o cârtiţă în FBI. Hauer era prea inteligent pentru a li se alătura făţiş oamenilor lui, dar avea să fie prin preajmă. Era genul de om care, în cazul în care Sunny era capturată, şi-ar fi dorit să îşi interogheze personal fiica rebelă.

Chance l-ar fi sfâşiat în bucăţi cu mâinile goale înainte să se întâmple aşa ceva, însă avea să-i lase să creadă pe oamenii lui Hauer că puseseră mâna pe Sunny, fără a şti că erau înconjuraţi în

permanenţă, de la distanţă, de agenţii lui. Chance spera doar că nu aveau să-l împuşte pe el de la bun început, ca să scape de-o grijă. Dacă erau deştepţi, aveau să priceapă că o puteau struni pe Sunny cu ameninţări la adresa lui Chance, iar până acum se dovediseră deştepţi. Aceasta era partea riscantă, însă îşi luase toate măsurile de protecţie posibile fără a se trăda.

Aventura lui cu Sunny avea să se sfârşească în noaptea aceea, într-un fel sau altul. Dacă totul mergea bine, ea îşi putea trăi viaţa fără a se mai ascunde. Spera doar că într-o bună zi avea să-l ierte, înţelegând că toate acţiunile lui avuseseră scopul de a-l captura pe Hauer. Cine putea şti? Poate că într-o bună zi aveau să se revadă.

Când opri motorul avionului constată că Sunny nu dădea semne de trezire. Poate că oboseala o copleşise în cele din urmă, îşi spuse el, zâmbind în ciuda tensiunii interioare. Se înfruptase lacom cu sex în ultimele două săptămâni, ca şi cum ar fi încercat inconştient să acumuleze cât mai multe amintiri şi senzaţii pentru momentul în care Sunny nu avea să mai fie cu el. Dar oricât de des ar fi posedat-o, tot o mai dorea. Din nou. Mai mult. Era deja pe jumătate excitat chiar şi în acea clipă, doar gândindu-se la ea.

O zgâlţâi blând, iar Sunny deschise ochii somnoroşi cu o expresie atât de profundă de încredere şi iubire, încât inima lui tresări. Se ridică în capul oaselor, întinzându-se şi privind în jur.

— Unde suntem?

— Des Moines. Nedumerit, adăugă: Ţi-am zis unde mergem.

— Îmi amintesc, spuse ea cu un căscat. Sunt doar ameţită. Uau! Ce pui de somn am tras. De obicei nu dorm în timpul zilei. Probabil nu am parte de suficientă odihnă în timpul nopţii. Flutură din gene spre el. Mă întreb de ce.

— Habar nu am, răspunse el, perfect inocent.

Deschise uşa şi sări jos, apoi o ajută să coboare. Ridicând ochii spre cerul azuriu, se întinse şi el, răsucindu-şi spatele pentru a scăpa de noduri.

— E o zi frumoasă. Vrei să facem un picnic?

— Un ce?

Se uita la el ca şi cum ar fi vorbit o limbă străină.

— Un picnic. Ştii tu, când stai pe pământ şi mănânci cu mâna şi te lupţi cu animalele sălbatice care vor să-ţi fure hrana.

— Pare distractiv. Dar nu am făcut deja asta? râse ea.

— De data asta o vom face cum scrie la carte, cu faţă de masă în carouri, friptură de pui, tot tacâmul.

— În regulă, mă bag. Unde o să facem picnicul ăsta? Lângă pista de aterizare?

— Ce şmecheră eşti. Închiriem o maşină şi mergem undeva.

Ochii ei începură să scânteieze când îşi dădu seama că vorbea

serios. Era ceea ce-i plăcea cel mai mult la Sunny, capacitatea ei de a se distra.

— Cât timp avem la dispoziţie? Când plecăm?

— Hai să rămânem aici câteva zile. Iowa e un loc plăcut, iar fundul meu s-ar bucura de o pauză după atâta stat în avion.

După ce rezolvă problemele birocratice la aeroport se duse la un birou de închirieri, de unde reveni cu cheile unei maşini de teren.

— Ai închiriat o camionetă? îl tachină Sunny când văzu Fordul Explorer verde. De ce nu ai luat ceva stilat, cum ar fi o maşină sport roşie?

— Fiindcă am un metru nouăzeci, replică el. Nu îmi încap picioarele într-o maşină sport.

Sunny îşi cumpărase un rucsac mic în locul genţii pe care o cărase peste tot. În rucsac îi încăpeau obiectele de toaletă şi un rând de haine, ceea ce era suficient pentru singura noapte pe care o petreceau de obicei în acelaşi loc. Ceea ce însemna că avea în permanenţă pistolul la ea, complet asamblat când nu aveau de trecut prin scanere de securitate. Chance nu exprimase nicio obiecţie. Şi el îşi purta în permanenţă pistolul vârât în betelia pantalonilor şi ascuns de tricoul larg. Sunny îşi puse rucsacul pe podeaua maşinii şi urcă în scaunul pasagerului, unde începu să apese toate butoanele la care putea ajunge.

— Acum mi-e frică să pornesc motorul, zise el de la volan. Imposibil de prevăzut ce s-ar putea întâmpla.

— Fricosule. Care e cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla?

— Eu, unul, sunt recunoscător că aceste Explorer-uri nu au scaune ejectabile, murmură el, rotind cheia în contact.

Motorul porni imediat. Radioul începu să răcnească, ştergătoarele de parbriz începură să se plimbe dintr-o parte în cealaltă la viteză maximă şi se aprinseră luminile de avarie. Sunny râse când Chance se grăbi să caute butonul de control al radioului şi reduse volumul la un nivel acceptabil. Îşi fixă centura, oferindu-i un zâmbet de profundă autosatisfacţie.

Chance luase o hartă de la firma de închirieri, deşi ştia exact unde voia să ajungă. Solicitase instrucţiuni foarte exacte de la angajatul respectiv, deci acesta avea să-şi amintească încotro o luaseră când îl întrebau oamenii lui Hauer. Explorase personal locul înainte de a pune planul în mişcare. Era într-o zonă rurală, pentru a evita victimele colaterale în rândul civililor. Agenţii lui aveau să fie pe poziţii înainte să ajungă el şi Sunny, astfel că Hauer şi oamenii lui nu ar fi putut să vină fără a fi observaţi. Chance instalase suficiente santinele ca nici măcar o furnică să nu poată participa la acel picnic decât dacă voia el. Cel mai important, acolo se afla şi Zane.

Zane nu se implica de regulă în operaţiunile de teren, dar de data

aceasta era prezent, de dragul fratelui său. Chance prefera să se ştie păzit de Zane mai degrabă decât de o întreagă armată; omul era incredibil de bun.

Se opriră la un supermarket pentru a-şi lua cele necesare pentru picnic. Găsiră chiar şi o muşama în carouri roşii de pus pe pământ. Cumpărară pui la tavă, salată de cartofi, chifle, salată de varză, o plăcintă cu mere şi o chestie verde pe care Sunny o numi salată de fistic. Chance ştiu că el nu avea de gând să se atingă de ea. Apoi fu nevoit să cumpere o mică geantă frigorifică şi gheaţă, plus câteva sucuri. Până reuşi să o scoată pe Sunny din magazin trecuse deja mai bine de o oră, iar portofelul îi fusese uşurat de aproape şaptezeci de dolari.

— Avem plăcintă cu mere, se plânse el. De ce ne trebuie mere?

— Ca să arunc în tine cu ele. Sau, şi mai amuzant, am să ţi le pun pe cap şi am să le ochesc.

— Dacă te apropii de mine cu un măr, am să ţip, o avertiză el. Şi sfeclă murată? Scuză-mă, dar cine mănâncă sfeclă murată?

— Cu siguranţă cineva o face, altfel nu ar exista pe rafturi.

— Tu ai mâncat vreodată sfeclă murată? o întrebă Chance bănuitor.

— O dată. A fost oribilă, zise ea strâmbând din nas.

— Atunci de ce naiba ai mai cumpărat aşa ceva? strigă el.

— Voiam să guşti şi tu.

Ar fi trebuit să se fi obişnuit până acum, dar Sunny încă mai reuşea să-l lase fără replică. Bombănind în barbă, încărcă alimentele – inclusiv sfecla murată – în spatele camionetei.

Doamne, cât de mult avea să-i lipsească!

Sunny coborî geamul şi lăsă vântul să-i sufle prin părul luminos. Privea toate lucrurile pe lângă care treceau cu un zâmbet fericit pe chip. Chiar şi benzinăriile păreau să o intereseze, la fel şi bătrâna care plimba un chihuahua atât de gras, încât burta aproape nu-l lăsa să ajungă cu picioarele pe pământ. Sunny chicoti cinci minute pe seama căţeluşului obez.

Dacă asta o făcea să râdă cu atâta poftă, foarte bine, Chance avea să mănânce nenorocita aia de sfeclă murată. Dar trebuia să mai ronţăie ceva după aceea, căci dacă era împuşcat nu voia ca sfecla murată să fie ultimul lucru pus în gură.

În cele din urmă opri la marginea unui câmp.

— Hai să mergem acolo, propuse el arătând spre un şir de copaci aflaţi la o sută de metri depărtare. Vezi cum au crescut în coloană? Este posibil să găsim un mic pârâu.

— Nu ar trebui să cerem voie? întrebă ea uitându-se în jur.

— Vezi vreo casă pe undeva? Cui să-i cerem?

— Ei bine, în regulă, dar dacă dăm de bucluc va fi vina ta.

Chance cără lada frigorifică şi cea mai mare parte din mâncare.

Sunny îşi luă rucsacul în spate, apoi luă în primire muşamaua şi borcanul de sfeclă murată.

— Ar fi bine să-l duc eu pe ăsta. Tu s-ar putea să-l scapi.

— Ai putea să mai iei şi altceva, gemu el.

Bagajele erau grele. Sunny se întinse să arunce o privire în plasă şi văzu că peste restul cumpărăturilor trona plăcinta cu mere.

— Nu, mai să scapi plăcinta.

Până ajunse la locul ales pentru picnic, Chance bombăni întruna, mai mult pentru plăcerea lui Sunny decât din orice alt motiv. Era ultima zi în care ea avea să-l mai tachineze sau în care el avea să-i mai vadă zâmbetul, să-i mai audă râsul.

— O, chiar există un pârâu! exclamă ea când ajunseră la copaci. Puse jos cu grijă borcanul de sfeclă şi despături muşamaua, apoi o întinse pe iarba deasă cu acel gest vioi şi eficient pe care toate femeile păreau să-l cunoască. Bătea o briză uşoară, prin urmare fixă foaia cerată cu rucsacul într-un colţ şi borcanul de sfeclă în celălalt.

Chance puse jos lada frigorifică şi mâncarea şi se lungi pe iarbă plângându-se:

— Acum sunt prea obosit ca să mă pot simţi bine.

Sunny se aplecă peste el şi îl sărută.

— Crezi că nu ştiu ce pui la cale? Imediat o să zici că ţi-a intrat ceva în ochi, iar eu va trebui să vin foarte, foarte aproape ca să văd ce e. Apoi o să te mănânce ceva pe spate şi va trebui să-ţi dai jos tricoul. Până să mă dezmeticesc, o să ne trezim amândoi goi-puşcă şi se va face ora de plecare, iar noi nu vom fi pus nimic în gură.

— Ai plănuit totul, nu-i aşa?

— Până la ultimul detaliu.

— Mie îmi convine.

Se întinse după ea, dar Sunny, cu un hohot de râs, se îndepărtă de el. Luă borcanul de sfeclă şi îl privi nerăbdătoare.

Chance se lăsă să cadă pe spate gemând:

— O, nu. Să nu-mi spui că vrei să gust din sfeclă *acum*.

— Nu, vreau să deschizi borcanul ca să pot să mănânc *eu*.

— Parcă ziceai că e oribilă.

— Aşa e. Vreau să văd dacă e la fel de oribilă cum mi-o amintesc. Îi întinse borcanul. Dacă îl deschizi pentru mine, te las să mănânci friptură de pui şi salată de cartofi ca să capeţi energie înainte să te storc eu de toate puterile.

Chance se ridică în capul oaselor şi luă borcanul.

— Asta s-o crezi tu, domnişoară „nu mai pune mâna pe mine, neruşinatule“.

Forţă puţin capacul borcanului, apoi îl roti.

— Până acum nu am jucat la adevărata mea capacitate, îl informă ea. De data asta nici măcar n-are rost să implori îndurare.

Se întinse după borcan. Capacul slăbit se desfăcu, iar recipientul îi alunecă din mâini. Chance se aruncă să-l prindă, nedorindu-şi ca sfecla să se verse peste toate lucrurile lor. Exact în acea clipă, copacul de lângă el explodă şi, o milisecundă mai târziu, auzi bubuitura focului de armă.

Se răsuci în aer, aruncându-se peste Sunny şi rostogolindu-se cu ea în spatele copacului.

capitolul 13

— Rămâi la pământ! lătră Chance, împingând-o cu faţa în iarbă.

Sunny nu ar fi putut să se mişte nici dacă ar fi vrut, chiar dacă nu ar fi fost strivită sub cele peste nouăzeci de kilograme ale lui. Era paralizată, teroarea îi îngheţase sângele în vene când pricepuse că cel mai negru coşmar al ei se adeverise – tatăl ei le dăduse de urmă, iar Chance nu era decât un simplu obstacol de distrus. Acel glonţ nu îi fusese destinat *ei.* Dacă nu ar fi scăpat borcanul de sfeclă şi Chance nu s-ar fi întins după el, glonţul care smulsese bucăţi de lemn din trunchiul arborelui i-ar fi zburat jumătate din cap.

— Nenorocitul, bombăni el. Lunetist.

Pământul explodă la cinci centimetri de capul ei. Bucăţi mari de noroi uscat îi zburară în faţă şi fragmente minuscule de pietriş o înţepară ca nişte albine. Chance o aruncă într-o parte, rostogolindu-se iar deasupra ei. Preţ de o secundă pământul dispăru de sub ea, iar stomacul i se zgâlţâi greoi. Căderea încetă brusc, la fel cum începuse.

Sunny ateriză dureros în pârâul ce curgea leneş. Cu o singură răsucire a corpului său puternic, Chance se dădu jos de pe ea şi, ţinând pistolul în mână, se lipi de malul puţin adânc. Sunny reuşi să se ridice în genunchi, însă alunecă pe fundul noroios al pârâului, aşa că se târî în patru labe până lângă el. Se simţea amorţită, ca şi cum mâinile şi picioarele nu i-ar fi aparţinut, şi totuşi funcţionau, se mişcau.

Nu era adevărat ce se întâmpla. Nu putea fi. Cum îi găsise?

Închise ochii, străduindu-se să-şi înăbuşe groaza. Devenea o problemă pentru Chance dacă nu reuşea să se controleze. Mai trecuse prin situaţii limită şi se descurcase foarte bine, dar nu i se mai întâmplase niciodată să îl vadă pe bărbatul pe care îl iubea aproape ucis sub ochii ei. Nu mai fusese niciodată însărcinată, deci nu mai avusese atât de multe de pierdut.

Cum dinţii îi clănţăneau, îşi încleştă ferm mandibula. Câmpul se cufundă în tăcere. Sunny auzi o maşină trecând pe drum şi, preţ de o clipă nebunească, se întrebă de ce nu se oprise. Dar de ce ar fi făcut-o? Nu era nimic care să atragă atenţia şoferului, nici cadavre zăcând pe marginea câmpului, niciun nor de fum de la împuşcături plutind peste iarba verde. Nu era decât linişte, de parcă până şi insectele ar fi încremenit şi păsările s-ar fi oprit din ciripit; nici măcar briza nu mai foşnea printre frunze. Era ca şi cum natura şi-ar fi ţinut respiraţia, şocată de izbucnirea bruscă de violenţă.

Glonţul venise dinspre drum, dar nu văzuse pe nimeni apropiindu-se

cu maşina. De-abia ajunseseră şi ei, ceea ce însemna că trăgătorul îi aştepta deja acolo. Dar era imposibil, nu? Picnicul fusese o decizie de moment, iar locul îl aleseseră complet aleatoriu; ar fi putut la fel de bine să se oprească într-un parc.

Singura explicaţie era că tipul care trăsese nu avea nicio legătură cu tatăl ei. Poate era un fermier nebun care trăgea în cei care îi încălcau proprietatea.

Măcar de şi-ar fi luat mobilul! Dar mai erau câteva zile până ar fi trebuit să sune Margreta şi, chiar dacă şi-ar fi adus telefonul, acesta ar fi rămas în rucsac, care încă se afla pe muşamaua întinsă pe pământ.

Acea distanţă scurtă era echivalentă cu un kilometru. Pistolul ei era tot în rucsac. Deşi un pistol ar fi fost inutil împotriva unui lunetist, tot s-ar fi simţit mai bine dacă ar fi avut vreun mijloc de protecţie.

Chance nu trăsese niciun foc; înţelegea cât ar fi fost de zadarnic chiar mai bine decât ea. Ochii lui de un auriu întunecat scrutau peisajul rural, căutând orice detaliu care ar fi putut trăda poziţia atacatorului: scânteierea soarelui pe ţeava armei, culoarea hainelor lui, o mişcare. Întrucât se apropia amurgul, unghiul extrem al razelor reflecta detalii incredibile din copaci şi tufişuri, dar nimic util pentru ei.

Doar căderea nopţii i-ar fi ajutat, îşi spuse Sunny. Dacă reuşeau să reziste… cât timp? Încă o oră? Două ore, maxim. Odată ce se întuneca ar fi putut să se târască pe burtă prin pârâu şi să-şi croiască drum până la adăpost, fie în amonte, fie în aval, nu conta.

Dacă supravieţuiau până atunci. Lunetistul era în avantaj. Ei nu aveau decât protecţia unui mal puţin adânc.

Îşi dădu seama că dinţii îi clănţăneau din nou, aşa că îşi încleştă iarăşi maxilarul pentru a opri tremuratul. Chance îi aruncă o privire, o evaluare de o fracţiune de secundă, înainte de a-şi îndrepta din nou atenţia asupra copacilor.

— Eşti bine? o întrebă.

Ştia, evident, că era întreagă, însă nu se referea la starea ei fizică.

— S-speriată de moarte, bâigui ea.

— Da, şi eu.

Nu părea speriat, se gândi Sunny. Arăta stăpânit de o mânie rece.

Chance întinse o mână şi o mângâie pe braţ într-un gest de încurajare.

— Slavă Domnului pentru borcanul de sfeclă!

Sunny aproape izbucni în plâns. Îi făcuse mare plăcere să îl tachineze cu sfecla, dar adevărul era că, atunci când văzuse borcanul în magazin, fusese copleşită de o poftă irepresibilă.

Îşi dorea acele bucăţele de sfeclă. Avea impresia că ar fi putut mânca un butoi întreg. Era posibil ca poftele să apară atât de aproape de începutul unei sarcini? Dacă da, atunci Chance ar fi trebuit să-i

mulţumească lui Dumnezeu nu pentru borcanul de sfeclă, ci pentru sământa de viaţă ce încolţise în ea.

Şi-ar fi dorit să-i fi spus imediat când îi întârziase ciclul. Nu putea să-i spună acum, căci vestea i-ar fi distras prea tare atenţia. Dacă scăpau cu viaţă, nu avea să mai păstreze secretul nici măcar o clipă, îşi promise ea înverşunată.

— Nu pot fi oamenii lui Hauer, zise peste câteva clipe. E imposibil. Nu aveau cum să ajungă aici înaintea noastră, fiindcă nu ştiam nici noi că aici venim. E fără îndoială vreun fermier nebun sau… sau vreun ticălos căruia i se pare distractiv să tragă în oameni.

— Scumpo. O atinse din nou pe braţ, iar ea îşi dădu seama că vorbea în dodii. Nu e un fermier nebun, nici vreun ticălos pasionat de arme de foc.

— De unde ştii? Ar putea fi!

— E un profesionist.

Cuvintele îi stârniră o tristeţe profundă. La experienţa lui, Chance nu se putea înşela. Îşi apăsă fruntea pe malul acoperit de iarbă, adunându-şi curajul pentru a face ceea ce avea de făcut. Mama ei murise protejându-le pe ea şi pe Margreta; cu siguranţă putea fi şi ea la fel de viteză, nu? Nu putea să-i spună lui Hauer nimic despre Margreta, deci sora ei era în siguranţă, iar dacă putea să-l salveze pe Chance, atunci ar fi meritat să moară…

Copilul ei avea să moară cu ea.

„Nu mă obliga să aleg“, se rugă în gând. „Copilul sau tatăl.“

Dacă ar fi fost doar ea, nu ar fi ezitat. În scurtul timp de când îl cunoştea pe Chance – chiar nu trecuseră decât două săptămâni? – el îi oferise cât pentru o viaţă fericirea şi bogăţia născute din iubire. Şi-ar fi dat bucuroasă viaţa pentru a o salva pe a lui.

Viaţa încolţită în ea nu era încă un copil; era doar un mănunchi de celule ce se înmulţeau rapid. Nu se formaseră organe sau oase, nimic care să poată fi recunoscut drept om. Era poate de mărimea unei gămălii de ac. Dar potenţialul… oh, potenţialul. Iubea acel mic ghemotoc de celule cu o intensitate ce îi mistuia fiecare fibră a fiinţei, îl iubise de la prima constatare surprinsă că îi întârziase ciclul. Era ca şi cum ar fi clipit şi ar fi zis: „O! Bună“, căci se trezise brusc conştientă de existenţa lui.

„Copilul sau tatăl. Tatăl sau copilul.“

Cuvintele i se zvârcoleau în minte, răsunau, zburau. Îi iubea pe amândoi. Cum ar fi putut să aleagă? Nu putea să aleagă; nicio femeie n-ar fi trebuit să fie pusă în faţa unei asemenea decizii. Îşi detesta şi mai mult tatăl fiindcă o împinsese până acolo. Detesta cromozomii pe care îi moştenise de la el. Nu era un tată, nu fusese niciodată un tată. Era un monstru.

— Dă-mi pistolul tău.

Auzise cuvintele, dar nu îşi recunoscuse vocea. Chance întoarse nedumerit capul, privind-o ca şi cum şi-ar fi pierdut minţile.

— Poftim?

— Dă-mi pistolul, repetă ea. El – ei – nu ştiu că îl avem. Nu ai tras cu el. Am să-l bag în spate la blugi şi am ies în câmp…

— Vezi să nu! Dacă îţi închipui că…

— Nu, ascultă! În mine nu au să tragă. Pe mine mă vrea în viaţă. Când se apropie suficient ca să pot folosi pistolul…

— Nu! O prinse de tricou şi o trase lângă el până ajunseră aproape nas în nas. Din ochi aproape îi ţâşneau scântei. Dacă faci o singură mişcare să te ridici, jur că-ţi dau una de rămâi inconştientă. Ai înţeles? Nu te las să te expui sub nicio formă.

Când îi dădu drumul, Sunny se lipi din nou de malul pârâului. Nu îl putea învinge fizic, îşi spuse mâhnită. Era prea puternic şi prea alert pentru a fi luat prin surprindere.

— Trebuie să facem ceva, şopti într-un final.

— Aşteptăm, spuse el sec. Asta facem. Mai devreme sau mai târziu, ticălosul va ieşi la iveală.

Să aştepte. Era prima idee care îi venise şi ei, să aştepte până la lăsarea întunericului şi să se furişeze de acolo. Dar dacă Hauer avea mai mult de un om pe câmp, lunetistul putea să-i forţeze să rămână unde erau, în timp ce restul se apropiau din spate…

— Putem să ne mişcăm? întrebă ea. În susul apei sau în jos, nu contează.

— E prea riscant, zise Chance clătinând din cap. Pârâul e puţin adânc. Singurul loc care ne oferă suficientă protecţie e după malul ăsta. Orice deplasare înseamnă să ne expunem focului.

— Dar dacă sunt mai multe persoane?

— Sunt. Un rânjet sălbatic îi întinse buzele într-o expresie înspăimântătoare. Cel puţin patru, poate cinci. Eu sper că sunt cinci.

Sunny clătină din cap, încercând să înţeleagă. Cinci contra doi însemna moarte sigură.

— Asta te bucură?

— Foarte tare. Cu cât sunt mai mulţi, cu atât mai bine.

Sunny simţi un val de greaţă în fundul gâtului şi apoi închise ochii, străduindu-se să-şi înăbuşe nevoia de a vomita. Oare Chance credea că doar curajul şi spiritul războinic aveau să-i ţină în viaţă?

Mâna lui zveltă şi puternică o atinse pe faţă într-o mângâiere blândă.

— Curaj, scumpo. Timpul curge în favoarea noastră.

Nu era momentul potrivit pentru explicaţii, se gândi Chance. Întrebările aveau să fie prea furioase, răspunsurile prea lungi şi complicate. Situaţia lor atârna precar la limita dintre succes şi catastrofă; nu putea lăsa garda jos. Dacă avea dreptate şi erau cinci

adversari – iar asta se putea explica doar prin faptul că unul dintre propriii lui oameni era un trădător şi îi comunicase lui Hauer locul picnicului, teoretic ales în ultimul moment atunci puteau, în orice clipă, să-l prindă ca într-un cleşte.

Având un singur pistol şi pe Sunny lângă el, nu putea face faţă unui atac din mai mult de două direcţii. Cel de-al treilea l-ar fi ucis – şi probabil şi pe Sunny. Într-un schimb de focuri gloanţele zburau ca nişte viespi furioase şi cele mai multe dintre ele nu îşi atingeau ţinta. Dacă un glonţ nu îşi atingea ţinta, însemna că lovea altceva – sau pe altcineva. Agenţii lui fuseseră probabil scoşi din luptă sau trimişi la o adresă falsă. Acesta era motivul pentru care nimeni nu răspunsese cu foc când se trăsese asupra lui şi a lui Sunny: pur şi simplu nu era nimeni acolo. Deci trădătorul ocupa o poziţie înaltă, conducător de echipă sau chiar mai sus de atât. Avea să afle. O, da, avea să afle. Existaseră mai multe trădări de-a lungul anilor, dar nu se reuşise identificarea făptaşului. O astfel de scăpare aproape că o costase viaţa pe Barrie, soţia lui Zane. Chance încerca să îl dibuie pe ticălos de patru ani deja, dar se dovedise prea abil. De data asta însă, putea fi găsit. De data asta oamenii lui aveau să ştie cine le modificase ordinele.

Trădătorul probabil socotise că merita să-şi compromită acoperirea în schimbul şansei de a-l ucide personal pe Chance Mackenzie. Prin urmare era acolo, ca să se asigure că treaba era făcută bine. Cu cei doi oameni ai lui Hauer se ajungea la trei. Cu Hauer erau patru. Hauer nu ar fi putut să intre în ţară nedetectat şi să circule atât de liber decât cu ajutorul unei persoane din sistem – cârtiţa din FBI. Dacă Chance avea mare noroc, cârtiţa era şi ea prezentă, ridicând totalul la cinci.

Însă făcuseră o mare greşeală. Ei nu ştiau despre asul din mâneca lui: Zane. Nu ştiau că era şi el acolo, întrucât aranjamentul fusese complet neoficial. Dacă nu era nevoie de intervenţia lui, nu avea să afle nimeni vreodată că asistase la operaţiune. Oamenii lui Chance erau extrem de buni, de talie mondială, dar nu erau de talia lui Zane. Nimeni nu era.

Zane era un strateg excelent; avea întotdeauna un plan de rezervă pentru orice eventualitate. Cel mai probabil îşi dăduse seama imediat ce se petrecea şi începuse să dea telefoane, chemând oamenii înapoi de oriunde ar fi fost trimişi. Cât le lua să ajungă acolo depindea de distanţa la care se aflau şi de situaţia care-i întâmpinase la destinaţia falsă. Iar după ce dăduse acel telefon Zane probabil se pusese în mişcare şi, furişându-se neobservat, îi căuta pe Hauer şi oamenii lui. Aşadar, fiecare minut care se scurgea era în avantajul lui Chance.

Nu îi putea explica nimic din toate acestea lui Sunny, nu acum, nici măcar ca să aline acea expresie palidă şi torturată ce îl făcea să tânjească dureros să o strângă în braţe şi să o liniştească. Ochii ei erau

lipsiţi de strălucirea lor obişnuită. Toată viaţa făcuse eforturi pentru a se asigura că nu era prinsă niciodată cu garda jos, şi totuşi se întâmplase, tocmai din cauza lui.

Acest gând îi lăsă un gust amar în gură. Sunny era înspăimântată de monstrul care o vâna neobosit de ani de zile, însă n-ar fi avut nicio problemă să i se sacrifice de dragul lui Chance. De câte ori, în cele două săptămâni scurte de când o cunoştea, îşi riscase intenţionat pielea pentru el? Prima dată se întâmplase când nu îl cunoştea aproape deloc, când se năpustise să smulgă şarpele încolăcit lângă picioarele lui. Era înspăimântată de şerpi, şi totuşi o făcuse. Tremura de teamă şi acum, dar Chance ştia că, dacă ar fi lăsat-o, ar fi făcut exact ceea ce îi propusese. Acel gen de curaj îl uluia şi îi stârnea o admiraţie imposibil de exprimat în cuvinte.

Capul i se rotea neobosit dintr-o parte într-alta, încercând să supravegheze câmpul din toate direcţiile. Minutele se scurgeau încet. Soarele alunecase sub linia orizontului, dar încă mai era suficientă lumină; întunericul amurgului nu avea să se adâncească decât peste alte cincisprezece, douăzeci de minute. Cu cât era mai întuneric, cu atât avea să se simtă Zane mai în largul lui. Până acum ar fi trebuit să fi eliminat deja cel puţin unul, poate doi…

Pe neaşteptate, un bărbat apăru din spatele copacului sub care Chance şi Sunny intenţionaseră să-şi savureze picnicul. Îndreptă un pistol automat de 9 mm spre capul tinerei femei, apoi, fără un cuvânt, îşi aţinti privirea în ochii lui Chance.

Cu multă grijă, Chance îşi puse pistolul pe iarbă. Dacă arma ar fi fost îndreptată spre el, şi-ar fi asumat riscul, sperând că reflexele lui erau mai rapide. Dar viaţa lui Sunny nu era dispus să o rişte. De îndată ce îşi retrase mâna de lângă pistol, gaura neagră din ţeava armei celuilalt se fixă între ochii lui.

— Eşti surprins? întrebă bărbatul încet.

Când îi auzi vocea, Sunny ţipă şi se răsuci, iar picioarele îi alunecară pe fundul înşelător al pârâului. Chance întinse o mână şi o stabiliză fără a-şi desprinde privirea de pe chipul pe care îl cunoştea foarte bine.

— Nu prea, spuse el. Ştiam că există un trădător.

Sunny îşi plimbă privirea de la unul la altul.

— Îl *cunoşti*? întrebă ea cu vocea stinsă.

— Da.

Ar fi trebuit să fie pregătit pentru aşa ceva. Ştiind că unul dintre oamenii lui era implicat, ar fi trebuit să-şi dea seama că trădătorul era cineva capabil să se apropie în perfectă linişte, ascunzându-se în spatele aceluiaşi copac care îi protejase şi pe ei. Pentru a face asta era nevoie de răbdare şi curaj, fiindcă dacă Chance s-ar fi mutat chiar şi câţiva centimetri într-o parte, l-ar fi văzut apropiindu-se.

— C-cum? se bâlbâi ea.

— Am lucrat împreună câţiva ani, explică Melvin Darnell, continuând să zâmbească.

Mel Curajosul. Aşa îi spuneau ceilalţi, fiindcă întotdeauna se oferea voluntar pentru orice misiune, indiferent cât ar fi fost de periculoasă. Ce modalitate mai bună de a obţine informaţii secrete? se gândi Chance.

— Te-ai vândut lui Hauer, rosti el, clătinând din cap. Asta e meschin.

— Nu, este lucrativ. Are oameni peste tot. În FBI, Departamentul de Justiţie, CIA., chiar şi aici, sub nasul tău. Mel ridică din umeri. Ce pot să zic? Plăteşte bine.

— Te-am judecat greşit. Nu am crezut niciodată că ai fi genul care simte plăcere asistând la scene de tortură. Sau ai de gând să dai bir cu fugiţii şi să te retragi imediat ce pune mâna pe ea? zise Chance arătând din cap spre Sunny.

— Încerci tu ceva, Mackenzie, dar nu ţine. E tatăl ei. Nu îşi doreşte decât fetiţa înapoi.

Mel îi rânji obraznic lui Sunny.

— Nu ştii ce vorbeşti, pufni Chance. Crezi că ar fi atât de înspăimântată dacă el nu şi-ar dori decât să o cunoască?

Mel îi aruncă din nou o scurtă privire. Sunny era complet palidă, chiar şi buzele. Frica ei era evidentă. Ridică nepăsător din umeri.

— Deci m-am înşelat. Nu mă interesează ce face cu ea.

— Te interesează că e pedofil?

Trebuia să-l facă să vorbească în continuare. Să tragă de timp. Să îi lase lui Zane timp să acţioneze.

— Renunţă, spuse Mel vesel. Ar putea fi Hitler reîncarnat, şi banii lui ar fi la fel de buni. Dacă tu crezi că o să îmi crească brusc o conştiinţă – ei bine, tu eşti cel care nu ştie ce vorbeşte.

Chance observă mişcare în spatele lui Mel. Trei bărbaţi se apropiau fără a se mai ascunde, ca şi cum nu ar fi avut niciun motiv de teamă. Doi purtau costume, al treilea pantaloni largi şi un tricou descheiat la gât. Acesta din urmă, probabil unul dintre copoii lui Hauer, şi unul din cei în costum, după toate aparenţele spionul din FBI, aveau pistoale. Individul din mijloc, îmbrăcat într-un costum italian de mătase la două rânduri, cu pielea bronzată şi părul şaten pieptănat lins pe spate, acela era Hauer.

— Draga mea, spuse el jovial când ajunse la ei. Păşi cu grijă în jurul sfeclei vărsate, încreţindu-şi nasul dezgustat. Îmi face atât de mare plăcere să te întâlnesc în sfârşit. Un tată ar trebui să-şi cunoască odraslele, nu crezi?

Sunny tăcea, zgâindu-se la tatăl ei cu o groază şi o ură nedisimulate. Chance percepu frica scurgându-se din ea, o simţi relaxându-se subtil.

Teroarea extremă poate avea acest efect, uneori. Când ţi-e frică să nu se întâmple ceva, teama şi anxietatea, anticiparea evenimentului sunt cele care te paralizează. Odată ce lucrul respectiv se întâmplă, nu mai ai niciun motiv de spaimă. O prinse ferm de braţ, dorindu-şi să fi rămas încremenită. Sunny era destul de vitează şi aşa; când credea că nu mai are nimic de pierdut, nimeni nu putea şti ce ar fi fost în stare să facă.

— M-aş fi aşteptat să fii mai înalt, spuse ea în cele din urmă, privindu-l oarecum dispreţuitor.

Crispin Hauer roşi furios. Nu era un bărbat masiv, avea cam un metru şaptezeci şi cinci şi o constituţie zveltă. Cei doi bărbaţi care îl flancau erau amândoi mai înalţi. Chance se întrebă de unde ştiuse Sunny cum să-i lovească atât de dur orgoliul.

— Te rog să ieşi din noroi – dacă te încumeţi să te desprinzi de amantul tău, desigur. Ţi-o recomand. Rănile la cap pot fi urâte când sunt produse prin împuşcare. N-ai vrea să te trezeşti mânjită cu creierii lui, nu? Am auzit că petele nu mai ies niciodată din haine.

— Nu ştiu unde e Margreta, spuse ea fără să se clintească. N-ai decât să mă ucizi acum, fiindcă nu îţi pot spune nimic.

El clătină din cap, prefăcându-se înţelegător.

— De parcă aş crede aşa ceva. Îi întinse mâna. Poţi să ieşi singură, sau te vor ajuta oamenii mei.

Nu mai era multă lumină, se gândi Chance. Dacă Sunny reuşea să-l mai ţină de vorbă pe tatăl ei, Zane avea să ajungă în scurt timp. Acum că Hauer ieşise în câmp deschis, Zane probabil îşi căuta o poziţie optimă de observaţie.

— Unde-i celălalt tip? întrebă el pentru a le distrage atenţia. Sunteţi cinci în total, nu-i aşa?

Agentul FBI şi copoiul lui Hauer se uitară în direcţia copacilor de pe cealaltă parte a drumului. Părură vag surprinşi că nu era nimeni în spatele lor.

— Nu-l lăsaţi să vă sperie, rosti Mel tăios, fără a-şi lua ochii de la Chance. Concentraţi-vă la ce aveţi de făcut.

— Nu vă întrebaţi unde e? se miră Chance.

— Mă doare în cot de el. Nu înseamnă nimic pentru mine. Poate a căzut din copac şi şi-a rupt gâtul.

— Ajunge, interveni Hauer, dezgustat de mica lor gâlceavă. Sonia, hai încoace. Îţi dau cuvântul meu că nu o să-ţi placă dacă oamenii mei vor fi nevoiţi să te aducă.

Privirea dispreţuitoare a lui Sunny îl măsură din cap până în picioare. În clipa următoare, spre stupefacţia generală, începu să cânte. Era un cântecel dintre cele folosite de copiii din şcoala primară pentru a-şi bate joc de un coleg pe care nu îl agreau:

— Maimuţoi, maimuţoi, maimuţoi cât un pitic. E urât, e pitic, nici

cu scara nu-şi ajunge la cur.

Nu rima, îşi spuse Chance, încremenit de uluire. Copiii, fiind nişte bestii mici şi lipsite de rafinament, nu îşi băteau capul cu astfel de detalii. Nu-i interesa decât eficienţa batjocurii.

Cântecelul se dovedi mai eficient decât ar fi îndrăznit să spere vreodată.

Mel Darnell îşi înăbuşi un hohot de râs. Ceilalţi doi bărbaţi împietriră, afişând expresii atent studiate. Crispin Hauer se coloră într-un roşu-închis, violaceu, iar ochii i se bulbucară până când în jurul irisurilor nu mai avu decât două pete de alb.

— Căţea ordinară! ţipă el, împroşcând cu salivă, şi se întinse după pistolul din mâna cârtiței infiltrate în FBI.

În acel moment, o floare roşie uriaşă se deschise pe pieptul lui, însoţită de un pleoscăit ciudat, surd. Hauer se opri ca şi cum s-ar fi izbit de un zid de piatră, iar de pe faţă îi dispăru orice expresie.

Mel avea reflexe şi o pregătire excelente. În nanosecunda de dinainte ca sunetul focului de armă să ajungă la ei, Chance îi văzu degetul începând să apese trăgaciul şi se întinse după propria lui armă, conştient că nu putea să se mişte destul de repede. Chiar atunci însă, Sunny îl izbi cu toată forţa, aruncându-se cu tot corpul în el şi împingându-l într-o parte. Ţipătul ei aproape reuşi să acopere bubuitul asurzitor al pistolului. Sunny se redresă rapid, vrând să ajungă la Mel înainte ca acesta să apuce să tragă din nou, însă bărbatul nu mai avu o altă ocazie de a apăsa pe trăgaci, fiindcă cel de-al doilea glonţ al lui Zane îl nimeri exact în mijlocul pieptului, aşa cum îl nimerise primul pe Hauer.

Apoi se dezlănţui iadul. Oamenii lui Chance, reveniţi în sfârşit pe poziţii şi nemaifiind împiedicaţi de ameninţarea directă la adresa lui Chance şi Sunny, deschiseră focul asupra celorlalţi doi agresori. Chance o aruncă pe Sunny în pârâu şi o acoperi cu trupul lui, ţinând-o acolo până când Zane tună un ordin de încetare a tirurilor, iar noaptea se cufundă în tăcere.

Sunny era aşezată într-un colţ al scenei de coşmar, intens luminată acum cu proiectoare alimentate pe baterii ce scoteau în evidenţă detaliile sângeroase. Unul dintre membrii micii armate ce invadase brusc câmpul găsise undeva o găleată pe care o pusese cu gura în jos, oferindu-i un loc pe care să se aşeze. Tânăra femeie era udă leoarcă şi tremura de frig, în ciuda căldurii acelei nopţi de sfârşit de august. Hainele pline de noroi îi stăteau lipite de corp, deci pătura pe care o ţinea înfăşurată în jurul ei cu degetele lipsite de vlagă nu o ajuta prea mult, însă nu îi dădu drumul. Era sfâşiată de durere, dar se forţă cu severitate să stea dreaptă.

Bărbaţii din jurul ei erau profesionişti. Tăcuţi şi competenţi, se

ocupau de cele cinci cadavre pe care le aşezaseră în şir ordonat pe iarbă. Discutau politicos cu agenţii poliţiei locale, care sosiseră în forţă, cu sirenele urlând şi luminile albastre străpungând întunericul, deşi nu încăpea nici urmă de îndoială cui îi revenea jurisdicţia în situaţia dată.

Iar Chance era şeful lor.

Bărbatul care aţintise primul un pistol asupra lor îi spusese „Mackenzie“. Şi, de mai multe ori, agenţii poliţiei locale i se adresaseră cu „domnul Mackenzie“; el le răspunsese, deci nu îi greşiseră numele.

Evenimentele din noaptea acea erau o învălmăşeală neclară în mintea ei, însă un lucru ieşea în evidenţă: totul fusese o înscenare, o capcană – iar ea fusese momeala.

Nu voia să creadă aşa ceva, dar logica nu-i oferea altă explicaţie. Era evident că Chance se afla la cârmă. Avea o mulţime de oameni la faţa locului, oameni cărora le dădea ordine, oameni care nu ar fi putut să se afle acolo decât dacă s-ar fi organizat din timp.

În lumina acestei revelaţii, tot ceea ce se întâmplase de când îl întâlnise căpăta un sens nou. I se păru chiar că îl recunoştea pe hoţul care îi furase diplomatul în aeroportul din Salt Lake City. Acum avea acelaşi aer de competenţă calmă ca toţi ceilalţi, dar era destul de sigură că era vorba de aceeaşi persoană.

Totul fusese o înscenare. Totul. Nu ştia cum o făcuse, căci mintea ei nu reuşea să conceapă o operaţiune de o asemenea anvergură, însă cumva Chance făcuse în aşa fel încât ea să ajungă în aeroportul din Salt Lake City la o anumită oră, iar hoţul să îi smulgă diplomatul şi să fie oprit de Chance. Era o manevră extrem de elaborată, una care necesitase îndemânare, bani şi mai multe resurse decât îşi putea ea imagina.

Chance probabil crezuse că era în cârdăşie cu Hauer, îşi spuse Sunny cu o sclipire de intuiţie. Toate acestea se întâmplaseră după incidentul de la Chicago, incident care, fără îndoială, îi atrăsese atenţia asupra ei.

Care fusese planul lui? Să o facă să se îndrăgostească de el şi să se folosească de ea pentru a se infiltra în organizaţia criminală? Doar că nu îi ieşise. Pe lângă faptul că nu lucra alături de tatăl ei, se temea cu disperare de el şi îl detesta. Înţelegând într-un târziu de ce o dorea Hauer de fapt, Chance îşi modificase planul şi o folosise drept momeală.

Ce strategie! Şi ce actor! Ar fi meritat un Oscar.

Avionul nu avusese absolut nicio problemă. Nu îi scăpa semnificaţia momentului în care fuseseră „salvaţi“. Întâmplarea făcuse ca Charlie Jones să-i găsească la prima oră a dimineţii imediat după ce ea îşi deschisese sufletul în faţa lui Chance, cu o noapte în urmă,

povestindu-i despre tatăl ei. Probabil avusese vreo modalitate de a-i semnaliza lui Charlie.

Cât de uşor o amăgise! Muşcase nada fără să clipească, sedusă de arta lui erotică şi de farmecul lui. Chance fusese ca o lumină strălucitoare, o cometă aprinsă care-i adusese la viaţă lumea însingurată, şi se îndrăgostise de el până peste cap. Probabil o considera cea mai neghioabă creatură de pe faţa pământului. Partea cea mai proastă era că se dovedise a fi chiar mai neghioabă decât ştia el, căci îi purta în pântece copilul.

Chance era în cealaltă parte a câmpului. Îi distinse silueta dreaptă în bătaia reflectoarelor; discuta cu un alt bărbat înalt şi puternic care emana un aer mai primejdios decât văzuse ea vreodată.

Durerea lăuntrică se amplifică până aproape nu mai reuşi să o stăpânească. Lumina ei strălucitoare se stinsese.

Chance aruncă o privire spre Sunny, aşa cum făcuse periodic din clipa în care ea se prăbuşise pe găleata întoarsă şi se ghemuise strâns în pătura pe care cineva i-o pusese pe umeri. Era înspăimântător de albă, cu faţa trasă şi sumbră. Nu îşi putea răpi din timp ca s-o aline, nu acum. Erau prea multe de făcut, trebuia să calmeze autorităţile locale, informându-le totodată că întreaga operaţiune era sub controlul lui. De asemenea, avea de gestionat cadavrele şi de ordonat verificări la agenţiile pe care Mel le indicase ca fiind infiltrate de cârtiţele lui Hauer.

Sunny nu era proastă, nici pe departe. Chance o privise urmărind activitatea din jurul ei cu o expresie tot mai sumbră pe măsură ce ajungea, inevitabil, la singura concluzie la care *putea* să ajungă. În definitiv, nu putuse să nu observe când ceilalţi i se adresaseră cu Mackenzie în loc de McCall.

În acel moment, privirile li se întâlniră. Sunny îl fixă de la depărtarea celor zece metri ce îi separau, zece metri de prăpastie imposibil de trecut. El îşi păstră o expresie impasibilă. Nu putea să-i ofere nicio scuză la care ea să nu se fi gândit deja. Motivele lui erau bune, ştia acest lucru, însă se folosise de ea şi îi riscase viaţa. Cu firea ei generoasă, Sunny avea să-l ierte uşor pentru că o pusese în pericol, dar restul poveştii o lovise neîndoielnic în adâncul sufletului.

Văzu lumina stingându-se în ochii ei, pălind ca şi cum nu ar fi existat niciodată. Sunny întoarse capul pentru a nu-l mai vedea…

Şi îl spintecă pe dinăuntru cu acel gest.

Zdruncinat, sfâşiat de regrete, se întoarse din nou spre Zane. Fratele lui îl privea cu un ocean de înţelegere în ochii săi palizi.

— Dacă o vrei, nu renunţa la ea.

Era atât de simplu şi atât de dificil. „Nu renunţa la ea.“ Cum ar fi putut să nu o facă, în condiţiile în care Sunny merita ceva cu mult mai bun decât era el?

Acum însă ideea căpătase contur. „Nu renunţa la ea.“ Nu se putu abţine să nu arunce un ochi în direcţia ei, curios dacă încă îl mai privea.

Sunny nu mai era acolo. Găleata era la locul ei, dar Sunny dispăruse.

Chance scrută grupurile de oameni care stăteau prin preajmă, unii lucrând, alţii doar observând. Nu zări părul ei luminos. La naiba, tocmai o văzuse acolo; cum putuse să dispară atât de rapid?

„Uşor“, îşi spuse. Exersase o viaţă întreagă.

Zane ajunse lângă el, cu toate simţurile în alertă. Nenorocitele de proiectoare îi orbeau, împiedicându-i să vadă ce se afla dincolo de ele. Ar fi putut s-o ia în orice direcţie.

Coborî privirea pentru a încerca să identifice eventualele urme, deşi iarba era atât de călcată în picioare, încât se îndoia că ar fi putut găsi ceva. Găleata lucea întunecată şi umedă în lumina proiectoarelor.

Umedă?

Chance se aplecă şi îşi trecu mâna peste găleată, apoi se zgâi la pata roşu-închis de pe degetele şi palma lui. Sânge. Sângele lui Sunny.

Avu impresia că propriul lui sânge i se scurgea din corp. Dumnezeule, fusese împuşcată şi nu spusese nimic. În întuneric, sângele nu ieşise în evidenţă pe hainele ei ude. Dar acest lucru se întâmplase… cu cât timp în urmă? Stătuse aşezată acolo în tot acest timp, sângerând, şi nu spusese nimănui nimic. De ce?

Fiindcă voia să fugă de el. Dacă s-ar fi aflat că era rănită, ar fi fost pusă pe o targă şi dusă la un spital, de unde nu ar fi putut să scape fără a-l vedea din nou.

Când Sunny dispărea, o făcea fără dramatism. Fără scene, fără scuze, fără explicaţii. Dispărea, pur şi simplu.

Dacă avusese impresia că suferise când ea îi întorsese spatele, acea durere părea în comparaţie cu ceea ce simţea acum. O teamă disperată îi strânse inima, îngheţându-i sângele în vine.

— Ascultaţi! tună cu putere, şi vreo douăzeci de feţe învăţate să i se supună orbeşte se întoarseră spre el. A văzut cineva unde a dispărut Sunny?

Oamenii clătinară din cap şi începură să o caute. Era de negăsit.

Chance începu să împartă ordine:

— Opriţi-vă toţi din ceea ce faceţi şi răspândiţi-vă. Găsiţi-o. Sângerează. A fost împuşcată şi nu a spus nimănui.

Ieşi din lumina reflectoarelor cu inima oprită în gât. Nu avea cum să fi ajuns prea departe, nu în atât de puţin timp. Avea s-o găsească.

Nu se putea gândi la alternativă.

capitolul 14

Chance se învârtea orbeşte pe coridorul din faţa sălii de operaţii. Nu putea sta jos, deşi camera de aşteptare era goală şi ar fi putut să se aşeze pe oricare scaun ar fi dorit. Dacă se oprea din mers, era foarte probabil să se prăbuşească şi să nu se mai poată ridica niciodată. Nu ştiuse că exista o teamă atât de paralizantă. Nu o simţise niciodată pentru el însuşi, nici măcar când se trezise cu ţeava unui pistol îndreptată spre faţa lui – iar pistolul lui Mel nu fusese primul –, însă o simţea acum pentru Sunny. Fusese prins în ghearele spaimei de când o găsise zăcând cu faţa în jos pe câmpul acoperit de iarbă, leşinată, cu pulsul nesigur din cauza pierderii masive de sânge.

Slavă Domnului că din echipa de intervenţie făcea parte şi o ambulanţă, altfel ar fi murit înainte să ajungă la un spital. Paramedicii nu reuşiseră să oprească hemoragia, însă o încetiniseră, îi puseseră o perfuzie cu soluţie salină pentru au hidrata organismul şi a-i ridica tensiunea arterială, care începuse să se prăbuşească, şi o duseseră la spital încă în viaţă.

Acolo, Chance fusese împins la o parte de o întreagă echipă în halate.

— Sunteţi rudă cu ea, domnule? îl întrebase scurt o asistentă, aproape scoţându-l cu forţa din sală.

— Sunt soţul ei, se auzise el spunând.

În niciun caz nu avea să permită ca deciziile privind tratamentul ei să-i fie luate din mâini. Zane, care se aflase lângă el în tot acest timp, nu avusese nici cea mai mică tresărire de surpriză.

— Îi ştiţi grupa sanguină, domnule?

Bineînţeles că nu i-o ştia, aşa cum nu ştia răspunsurile la niciuna dintre celelalte întrebări puse de femeia care completa fişa de internare, dar era atât de năucit, cu întreaga atenţie concentrată pe rezerva în care vreo zece persoane stăteau aplecate asupra lui Sunny, încât aproape nu conştientizase că cineva îi punea întrebări, iar femeia nu insistase. În schimb, îl bătuse pe mână şi îi spusese că avea să se întoarcă în scurt timp, după ce soţia lui era stabilizată. Chance îi fusese recunoscător pentru optimismul ei. Între timp, Zane, de o competenţă desăvârşită ca de obicei, ceruse să i se trimită pe reader-ul wireless Pocket Pro întregul dosar medical al lui Sunny, ca Chance să poată avea toate informaţiile necesare când se întorcea femeia cu un milion de întrebări. Nu îl interesa câtuşi de puţin harababura birocratică pe care o provoca; organizaţia avea să plătească pentru tot.

Dar şocurile se ţinuseră lanţ, adunându-se unul peste altul.

Chirurgul ieşise din rezervă cu halatul verde, de unică folosinţă, mânjit de sângele ei.

— Soţia dumneavoastră şi-a recăpătat cunoştinţa pentru scurt timp. Nu era complet lucidă, dar a întrebat despre copil. Ştiţi cât e de avansată sarcina?

Ca lovit de un ciocan, Chance se sprijinise cu mâna de perete.

— E însărcinată? întrebase el răguşit.

— Înţeleg. Chirurgul îşi schimbase imediat abordarea. Cred că tocmai aflase. Vom face câteva analize şi ne vom lua toate măsurile de precauţie posibile. O ducem în sala de operaţie chiar acum. O asistentă vă va arăta unde să aşteptaţi.

Se îndepărtase cu halatul de unică folosinţă fâlfâind în urma lui.

Ochii lui Zane erau tăioşi ca o rază laser când rostise laconic:

— Al tău?

— Da.

Zane nu îl întrebase dacă era sigur, lucru pentru care Chance îi era recunoscător. Fratele său considera de la sine înţeles că nu s-ar fi putut înşela în privinţa unui subiect atât de important.

Însărcinată? Cum? Se ciupi de rădăcina nasului, între ochi. Ştia cum. Îşi amintea cu o claritate agonizantă ce simţise când ajunsese la orgasm în interiorul ei fără ca senzaţia să fie atenuată de teaca protectoare a unui prezervativ. Se întâmplase de două ori – doar de două ori –, dar o dată era suficient.

Brusc înţelese sensul câtorva detalii mărunte. Trăise în preajma unor femei gravide în cea mai mare parte a vieţii lui, pe măsură ce diversele lui cumnate aduceau pe lume câte un mic Mackenzie. Cunoştea bine simptomele. Îşi aminti cât de somnoroasă fusese Sunny în după-amiaza aceea şi cum insistase să cumpere sfecla. Acea nenorocită de sfeclă murată, pofta ei de aşa ceva – căci era sigur acum că acesta era motivul pentru care şi-o dorise – îi salvase viaţa. Uneori poftele ciudate începeau aproape imediat. Îşi amintea cum Shea, soţia lui Michael, lichidase aproape toate conservele de ton din acea parte a statului Wyoming cu o săptămână înainte de a-i fi întârziat ciclul. Şi somnolenţa apărea în prima etapă a sarcinii.

Ştia exact ziua când o lăsase însărcinată. Se întâmplase a doua oară când făcuseră dragoste, întinşi pe pătură în căldura sfârşitului de după-amiază. Copilul avea să se nască pe la mijlocul lui mai… dacă Sunny supravieţuia.

Trebuia să supravieţuiască. Nu putea să înfrunte alternativa. O iubea mult prea mult chiar şi pentru a se gândi la aşa ceva. Însă văzuse rana provocată de glonţ în partea dreaptă a trunchiului ei şi era înspăimântat.

— Vrei să-i sun pe mama şi tata? se interesă Zane.

Ar fi lăsat totul şi ar fi venit imediat dacă spunea da. Întreaga familie ar fi făcut-o; spitalul ar fi fost invadat de membrii familiei Mackenzie, care îl susţineau din toată inima fără să pună întrebări.

— Nu. Nu încă.

Vocea îi era spartă, ca şi cum ar fi ţipat, deşi ar fi putut jura că îşi ţinuse toate ţipetele în el. Dacă Sunny… dacă se realiza cel mai negru scenariu, avea să aibă nevoie de ei atunci. Deocamdată reuşea să se stăpânească. La limită.

Se plimba de colo, colo, urmat îndeaproape de fratele său. Zane văzuse la viaţa lui multe răni provocate de gloanţe; îşi luase şi el porţia. Chance era cel norocos, căci fusese tăiat de câteva ori, dar niciodată împuşcat.

Doamne, cursese atât de mult sânge. Cum reuşise să stea dreaptă atâta timp? Răspunsese la întrebări, spusese că era bine, chiar se plimbase puţin înainte ca unul dintre bărbaţi să-i găsească acea găleată pe care se aşezase. Era întuneric, avea o pătură înfăşurată în jurul ei – de aceea nu observase nimeni.

Dar ar fi trebuit să fie la pământ, ţipând de durere. Gândurile lui Zane se derulau în aceeaşi direcţie.

— Întotdeauna mă uimeşte să văd de ce sunt în stare să facă unii oameni după ce au fost împuşcaţi.

În ciuda opiniei larg răspândite, o rană provocată de glonţ, chiar şi una fatală, nu pune neapărat victima la pământ. Toţi poliţiştii ştiu că până şi un individ a cărui inimă a fost practic distrusă de un glonţ încă îi mai poate ataca şi ucide, moartea lui survenind abia după epuizarea oxigenului din creier. Cineva aflat sub efectul drogurilor poate încasa uluitor de multe gloanţe şi totuşi să continue să lupte. La cealaltă extremă se află cei care, suferind doar răni relativ minore, cad ca seceraţi, apoi se vaită până ajung la spital şi primesc suficiente medicamente cât să fie reduşi la tăcere.

În concluzie, se gândi Chance, era strict o problemă de autocontrol, iar Sunny avea o voinţă de titan. Nu putea decât să spere că avea o folosească în întregime pentru a se agăţa de viaţă.

Se scurseră aproape şase ore până îşi făcu apariţia chirurgul, cele mai lungi şase ore din viaţa lui Chance. Chirurgul arăta tras la faţă, iar Chance simţi ghearele reci ale groazei. Nu. Nu…

— Cred că o să scape, spuse medicul oferindu-le un zâmbet de triumf care le dădu de înţeles în sala de operaţie se dusese o adevărată bătălie. Am fost nevoit să îndepărtez o parte din ficat şi să fac o rezecţie a intestinului subţire. Plaga de la nivelul ficatului a fost cea care a provocat hemoragia. A trebuit să înlocuim aproape tot volumul de sânge din corpul ei înainte s-o stabilizăm. Trecându-şi mâna peste faţă, adăugă: Am mers pe dibuite o vreme. Tensiunea arterială i s-a prăbuşit vertiginos şi a intrat în stop cardiac, însă am adus-o imediat

înapoi. Reflexul pupilar e normal, iar semnele vitale sunt satisfăcătoare. A avut noroc.

— Noroc, repetă Chance, încă năucit de combinaţia de veşti bune şi lunga listă de traume.

— A lovit-o doar un fragment de glonţ. Probabil a ricoşat din ceva.

Chance ştia că nu fusese atinsă cât stătuseră ascunşi în pârâu. Probabil se întâmplase când îl împinsese într-o parte, şi Darnell trăsese spre el. Evident, Darnell ratase, iar glonţul nimerise într-o piatră şi se spărsese în bucăţi.

Sunny îl protejase. Din nou.

— Va rămâne la Terapie intensivă cel puţin douăzeci şi patru de ore, poate patruzeci şi opt, până vedem dacă nu apare vreo infecţie secundară. Chiar cred că avem lucrurile sub control, insistă medicul. Va ieşi din spital într-o săptămână.

Chance se prăbuşi fără vlagă la perete, îndoindu-se de la mijloc pentru a-şi prinde genunchii. Era complet ameţit. Mâna tare a lui Zane îl prinse de umăr ca să-l sprijine.

— Mulţumesc, îi spuse Chance doctorului.

— Aveţi nevoie să vă întindeţi?

— Nu, sunt bine. Doamne! Sunt mai mult decât bine. O să scape!

— Da, spuse chirurgul cu un zâmbet larg.

Sunny îşi recăpătă cunoştinţa în episoade scurte, repetate, ca şi cum ar fi fost o geamandură ieşind şi intrând sub apă. La început avu doar fragmente de gânduri. Auzea voci în depărtare, deşi nu reuşea să desluşească vreun cuvânt, şi un ţiuit discret. Simţea şi că avea ceva în gât, însă nu-şi dădea seama că era un tub. Habar nu avea unde se afla, nici măcar că era întinsă într-un pat.

Când reveni la suprafaţă, simţi bumbacul neted de sub ea şi recunoscu materialul ca fiind un cearşaf. În episodul următor reuşi să îşi întredeschidă ochii, dar vederea îi era înceţoşată şi nu înţelegea rostul muntelui de dispozitive din jurul ei.

La un moment dat avu revelaţia că se afla într-un spital. Simţea durere, însă era difuză. Tubul îi dispăruse din gât. Îşi amintea vag când fusese scos printr-o manevră deloc plăcută, însă avea o noţiune atât de confuză a timpului încât părea să-şi amintească prezenţa tubului după ce acesta fusese îndepărtat. În spaţiul îngust din jurul patului intrau diverse persoane care aprindeau lumini puternice, vorbeau şi o atingeau.

Treptat, în timp ce se lupta cu efectele anesteziei şi ale medicamentelor, începu să-şi recapete controlul asupra membrelor. Vlăguită, reuşi să arate spre abdomen şi să scâncească un singur cuvânt:

— Copilul?

Asistenta de la Terapie intensivă înţelese.

— Copilul e bine, spuse el, mângâind-o încurajator, iar ea fu mulţumită.

Îi era oribil de sete. Următorul ei cuvânt fu „Apă“, moment în care primi bucăţele de gheaţă în gură.

Odată cu recăpătarea cunoştinţei apăru şi durerea. Se furişa tot mai aproape de ea pe măsură ce amorţeala produsă de medicamente se retrăgea. Durerea era oribilă, dar Sunny o primea aproape cu bucurie, căci însemna că era încă în viaţă.

Adesea îl vedea pe asistentul pe nume Jerry. Acesta intră în rezerva ei, zâmbind ca întotdeauna, şi o anunţă:

— A venit cineva să te vadă.

Sunny clătină violent din cap, ceea ce se dovedi a fi o greşeală. Îi provocă valuri de agonie care trecură fulgerător peste efectul medicamentelor ce ţineau durerea în frâu.

— Fără vizitatori, reuşi să îngaime.

Avea impresia că petrecuse zile întregi, milenii, în unitatea de Terapie intensivă, dar când îl întrebă pe Jerry acesta răspunse:

— O, aproximativ treizeci şi şase de ore. Vă vom muta într-o rezervă în scurt timp. Chiar acum este pregătită.

Când o mutară era deja suficient de lucidă ca să privească dalele şi luminile de pe tavan trecând pe deasupra capului ei. Surprinse pentru o clipă chipul unui bărbat înalt şi brunet şi se grăbi să-şi ferească ochii.

Instalarea ei într-o rezervă se dovedi a fi o operaţiune de amploare care necesită doi infirmieri, trei asistente şi o jumătate de oră. La final însă, patul era plăcut şi răcoros, tăblia fusese ridicată, iar cineva îi pusese o pernă sub cap. Chiar şi această mică schimbare de poziţie o făcu să se simtă considerabil mai bine şi mai stăpână pe ea.

În salon se aflau flori. Trandafirii, de culoarea piersicilor şi cu o umbră de roşeaţă pe marginea petalelor, răspândeau un parfum uşor piperat ce acoperea mirosurile de dezinfectant specific unui spital. Sunny se holbă la buchet, dar nu întrebă de la cine era.

— Nu vreau niciun vizitator, le spuse asistentelor. Vreau doar să mă odihnesc.

I se dădu voie să mănânce un desert cu gelatină şi să bea ceai slab. A doua zi bău zeamă de supă şi fu aşezată într-un scaun de lângă pat timp de cincisprezece minute. Era plăcut să stea din nou pe propriile picioare, chiar dacă doar pentru cele câteva secunde cât le luă infirmierilor să o mute din pat pe scaun. Se dovedi însă şi mai plăcut când o întinseră la loc în aşternuturi.

În noaptea aceea coborî din pat singură, deşi procesul fu lent şi dureros, şi se plimbă de la un capăt al patului la celălalt. Fu nevoită să se ţină de margine pentru a se sprijini, dar constată mulţumită că

picioarele nu-i cedaseră.

În cea de-a treia zi sosi un nou colet de la florărie. De data aceasta era o bromelie cu frunze groase, cu tente cenuşii, şi o superbă floare roz deschisă în mijloc. Sunny nu avusese niciodată plante de apartament din acelaşi motiv pentru care nu avusese niciodată un animal de companie, fiindcă era permanent în mişcare şi nu putea avea grijă de ele. Se holbă la ghiveci, străduindu-se să accepte faptul că de acum putea avea toate plantele de apartament pe care şi le dorea. Totul se schimbase. Crispin Hauer era mort, iar ea şi Margreta erau libere.

Gândul la sora ei îi stârni un fior de alarmă. Ce zi era? Când urma să sune? Dacă tot venise vorba, unde era telefonul ei mobil?

În după-amiaza celei de-a patra zile, uşa salonului se deschise şi intră Chance.

Sunny întoarse capul pentru a se uita pe fereastră. La drept vorbind, era surprinsă că îi lăsase atâta timp să se refacă. Îl ţinuse la distanţă cât de mult putuse, dar probabil trebuia să mai existe un schimb final de replici înainte să cadă cortina.

Îşi ţinuse în frâu suferinţa psihică doar concentrându-se pe durerea fizică, dar acum aceasta o năpădi. Se luptă să o înăbuşe, încercând să se controleze. Nu avea nimic de câştigat dacă făcea o scenă, doar şi-ar fi pierdut respectul de sine.

— Ţi-am păstrat la mine mobilul. Chance ocoli patul pentru a se poziţiona între ea şi fereastră, astfel încât să fie nevoită fie să-l privească, fie să întoarcă din nou capul. Ştia însă că introducerea îi captase interesul. Margreta a sunat ieri, adăugă el.

Sunny îşi încleştă pumnii, apoi îşi relaxă rapid mâna dreaptă, căci gestul forţase acul perfuziei lipit pe dosul palmei. Margreta probabil intrase în panică auzind vocea unui bărbat la telefonul lor secret.

— Am vorbit repede. I-am spus că ai fost împuşcată, dar vei fi bine, şi că Hauer e mort. I-am spus că azi am să-ţi aduc telefonul şi că poate să te sune din nou diseară ca să verifice tot ce i-am povestit. Ea nu a zis nimic, dar nici nu mi-a închis.

— Mulţumesc, şopti Sunny.

Gestionase situaţia în cel mai bun mod posibil.

Era ceva uşor diferit la el, se gândi. Nu erau doar hainele, deşi acum purta pantaloni negri şi o cămaşă albă de mătase, spre deosebire de blugii, bocancii şi tricourile de dinainte. Întreaga lui atitudine era diferită. Desigur, nu mai juca rolul unui pilot desfrânat, dar fermecător. Era el însuşi acum, şi, ca să fie sinceră, simţise întotdeauna ceva ascuns dincolo de farmecul lui. Era bărbatul care comandase un detaşament special, care exercitase o influenţă enormă pentru a face ca lucrurile să meargă aşa cum dorea el. Acea notă de periculozitate pe care doar i-o întrezărise la început era complet

expusă acum, vizibilă în ochii lui şi în autoritatea cu care vorbea.

Chance se apropie de marginea patului, suficient de mult cât să se poată apleca peste balustradă. Cu multă blândeţe, cu o atingere uşoară ca fulgul, îşi puse vârfurile degetelor pe abdomenul ei şi murmură:

— Copilaşul nostru e bine.

Ştia! Şocată, se holbă la el, deşi era conştientă că probabil aflase de la medic.

— Aveai de gând să-mi spui? o întrebă, cu ochii lui căprui-auriu concentraţi pe faţa ei, ca şi cum ar fi vrut să-i surprindă fiecare nuanţă a expresiei.

— Nu luasem nicio decizie în privinţa asta, îi mărturisi ea.

De-abia ajunsese să se împace cu ideea; nu apucase să-şi facă niciun plan.

— Asta schimbă lucrurile.

— Chiar aşa. Ascultă, era *ceva* adevărat din tot ce mi-ai spus?

— Nu, replică el după o scurtă ezitare.

— Nu era nimic în neregulă cu pompa de carburant.

— Nu.

— Am fi putut decola din canion în orice clipă.

— Da.

— Nu te cheamă Chance McCall.

— Mackenzie. Chance Mackenzie.

— Ei bine, e şi asta ceva, oftă ea. Cel puţin prenumele era adevărat.

— Sunny… nu face asta.

— Ce anume să nu fac? Să nu încerc să aflu cât de neghioabă sunt? Ai fost într-adevăr vânător de munte?

Peste ochii lui trecu o umbră.

— Marină. Serviciul de Informaţii al Marinei.

— Ai pus ca toate zborurile mele din ziua aceea să fie date peste cap. Când el recunoscu tacit, Sunny continuă: Hoţul era, de fapt, unul dintre oamenii tăi.

— Unul bun. Şi tipii de la securitatea aeroportului erau tot de-ai mei.

— Ştiai că tatăl meu va fi acolo, zise ea strângând cearşaful cu mâna stângă. Ai înscenat totul.

— Ştiam că doi dintre oamenii lui ne urmăreau, o făceau încă de când s-a transmis buletinul de ştiri despre tine.

— Şi asta ai organizat-o tot tu. Întrucât Chance nu comentă, Sunny se răsti: De ce am zburat prin toată ţara? De ce nu am rămas pur şi simplu la Seattle? Ai fi scutit avionul de uzură.

— Trebuia să păstrez aparenţe cât mai convingătoare.

Sunny înghiţi un nod.

— În ziua aceea… la picnic. Ai fi făcut dragoste – adică, ai fi făcut sex – cu mine sub ochii oamenilor tăi? Doar pentru a păstra

aparenţele?

— Nu. Faptul că am avut o aventură cu tine a fost necesar, dar… privat.

— Presupun că măcar pentru atât ar trebui să-ţi mulţumesc. Mulţumesc. Acum pleacă.

— Nu plec nicăieri, declară el aşezându-se pe scaunul de lângă pat. Dacă ai terminat interogatoriul, avem de luat câteva decizii.

— Eu am luat deja una. Nu vreau să te mai văd vreodată.

— Îmi pare rău, dar nu ţi se va îndeplini dorinţa. Te-ai pricopsit cu mine, scumpo, fiindcă bebeluşul din tine e al meu.

capitolul 15

Sunny fu externată din spital la opt zile după incidentul de pe câmp. Putea umbla, cu multă grijă, dar forţa ei era aproape neglijabilă şi era nevoită să poarte cămaşa de noapte şi halatul pe care i le cumpărase Chance, fiindcă nu putea suporta haine în jurul taliei. Habar nu avea ce urma să facă.

Starea în care se afla nu-i permitea să ia avionul spre Atlanta, fără a mai pomeni că ar fi trebuit să călătorească în cămaşă de noapte, însă trebuia să găsească un loc unde să se cazeze. Când aflase că urma să fie externată, luase cartea de telefon şi făcuse rezervare la un hotel. Avea servire în cameră; până devenea din nou capabilă să se îngrijească singură, hotelul era cea mai bună opţiune.

În timpul şederii în spital nutrise o vagă speranţă că Margreta avea să se mute cu ea, ajutând-o până se punea pe picioare. Acum că tatăl lor era mort, nu mai erau nevoite să se ascundă. Însă deşi Margreta păruse fericită şi uşurată, se împotrivise sugestiei lui Sunny de a veni la Des Moines. Făcuseră schimb de numere de telefon, dar la atât se rezumase totul – şi sora ei nu o mai sunase de atunci.

Sunny înţelegea. Margreta nu reuşea să se apropie de oameni, să formeze relaţii strânse. Probabil îi convenea de minune contactul la distanţă pe care îl avea cu sora ei şi nu îşi dorea nimic mai mult. Sunny încercă să-şi reprime tristeţea când înţelese că nu putea să aibă niciodată sora pe care şi-o dorise, dar în ultima vreme melancolia o copleşea mult prea uşor.

Una dintre cauze era furtuna hormonală a începutului de sarcină. Se trezea cu ochii în lacrimi la cele mai ridicole lucruri, de exemplu o emisiune de grădinărit pe care o urmărise la televizor într-o zi. Zăcea în patul ei de spital şi începuse să se gândească la cât de mult îşi dorise dintotdeauna o grădină de flori, dar nu avusese niciodată una. În clipa următoare bocea în hohote, înduioşată de propria soartă.

Depresia era o altă problemă care survenea în timpul recuperării fizice, o avertizase o asistentă. Avea să treacă după ce îşi recăpăta forţele şi devenea capabilă să facă mai multe.

Din punctul ei de vedere, sursa principală a depresiei era Chance. Acesta o vizita zi de zi, iar o dată venise însoţit de bărbatul înalt, cu un aer primejdios, cu care îl văzuse vorbind în noaptea când fusese rănită. Spre surprinderea ei, Chance i-l prezentase ca fiind fratele lui, Zane. Zane îi strânsese mâna cu o blândeţe deosebită, îi arătase poze cu frumoasa lui soţie şi cei trei copii adorabili şi îşi petrecuse o oră înşirându-i poveşti despre năzdrăvăniile fiicei lui, Nick. Dacă doar

jumătate din ceea ce spusese despre copil era adevărat, lumea întreagă trebuia să se pregătească sufleteşte pentru când mai creştea.

După plecarea lui, depresia lui Sunny se adâncise. Zane avea ceea ce-şi dorise ea dintotdeauna: o familie pe care o iubea şi care îi răspundea cu la fel de multă iubire.

Când o vizita, Chance evita întotdeauna subiectul care zăcea între ei ca un şarpe încolăcit. Făcuse ceea ce făcuse, şi niciun discurs, oricât de meşteşugit, nu ar fi schimbat realitatea. Nu putea să nu respecte, chiar fără voia ei, faptul că nu încerca să-şi găsească scuze. În schimb, Chance îi povestea despre familia lui din Wyoming şi despre muntele pe care toţi îl considerau drept casa lor, deşi doar părinţii mai locuiau acolo. Avea patru fraţi şi o soră, o duzină de nepoţi şi o nepoată, faimoasa Nick, pe care, în mod evident, îi adora. Sora lui era dresor de cai şi era măritată cu unul dintre agenţii lui; un frate era fermier şi se însurase cu nepoata unui vechi duşman de familie; un altul era fost pilot de avioane de vânătoare căsătorit cu o specialistă în chirurgie ortopedică; Zane era căsătorit cu fiica unui ambasador; iar Joe, cel mai mare dintre fraţi, era generalul Joseph Mackenzie, şeful Statului Major al Forţelor Aeriene.

Nu puteau fi toate adevărate, se gândea Sunny, însă poveştile păreau autentice. Apoi îşi amintea că Chance era un actor desăvârşit şi se lăsa din nou pradă amărăciunii. Nu părea capabilă să se smulgă din starea de mâhnire. Avea o fire veselă, dar acum îi venea greu chiar şi să zâmbească. Indiferent cum ar fi încercat să-şi distragă atenţia, gândul era întotdeauna acolo, întipărit în inima ei ca un blestem ce răpea întreaga bucurie a vieţii: Chance nu o iubea. Totul fusese doar un rol.

Era ca şi cum o parte din ea ar fi murit. Se simţea îngheţată pe dinăuntru şi goală. Încerca să ascundă acest lucru, încerca să îşi spună că depresia avea să se risipească dacă o ignora pur şi simplu şi se concentra pe procesul de vindecare, dar în fiecare zi acel gol cenuşiu din adâncul sufletului părea să se extindă şi să se adâncească.

În ziua în care fu externată, infirmiera îi aduse un scaun cu rotile, şi Sunny chemă un taxi care s-o aştepte la intrare în cincisprezece minute. Se lăsă cu grijă în scaun, iar însoţitoarea îi puse în poală geanta ce conţinea hainele ei şi rucsacul, aşezând bromelia deasupra.

— Sunt sigură că am de semnat câteva documente înainte de a părăsi spitalul.

— Nu, nu cred, răspunse femeia, verificându-şi instrucţiunile. Din ce scrie aici, sunteţi gata de plecare. Probabil s-a ocupat soţul dumneavoastră de hârtii.

Sunny îşi înăbuşi impulsul de a o informa răstit că nu era căsătorită. Chance nu spusese nimic şi, la drept vorbind, ei nici nu îi trecuse prin minte cum avea să plătească pentru îngrijirile medicale, dar acum îşi

dădu seama că el se ocupase într-adevăr de toate. Poate considera că măcar atât putea să facă.

Fu surprinsă să nu-l vadă acolo, la cât de categoric susţinuse că voia să facă parte din viaţa copilului şi cât de constant o vizitase. N-avea de unde să ştie, dar poate fusese chemat urgent la vreo operaţiune misterioasă de contraspionaj.

Îl subestimase. Când infirmiera ajunse cu scaunul aproape de ieşire, Sunny văzu un Ford Explorer familiar parcat în dreptul rampei. Chance îşi extrase corpul lung din spatele volanului şi veni să o întâmpine.

— Am chemat deja un taxi, spuse ea, conştientă că se obosea degeaba.

— Ghinion, replică el scurt.

Îi luă geanta şi floarea şi le puse în spatele camionetei, apoi îi deschise portiera. Sunny începu să se împingă în faţă în scaunul cu rotile, pregătindu-se să se ridice; tehnica aceasta o deprinsese cu un scaun obişnuit, dar într-unul cu rotile era mai dificil. Chance îi aruncă o privire exasperată, apoi se aplecă şi o luă pe sus în braţele lui puternice, susţinându-i uşor greutatea în timp ce o instală în scaunul camionetei.

— Mulţumesc, spuse ea politicoasă.

Avea să se poarte civilizat, cel puţin, iar metoda lui fusese mult mai puţin dureroasă şi mai rapidă decât a ei.

— Cu plăcere.

Îi fixă centura de siguranţă având grijă ca nu cumva să o atingă în dreptul inciziei chirurgicale, apoi închise portiera şi ocoli maşina pentru a se strecura în spatele volanului.

— Mi-am rezervat o cameră la un hotel, zise ea. Dar nu ştiu unde e, deci nu pot să-ţi dau instrucţiuni.

— Nu mergi la niciun hotel, mârâi Chance.

— Dar trebuie să merg undeva. Nu pot să conduc şi nu mă descurc într-un aeroport, deci un hotel cu servirea în cameră e singura soluţie logică.

— Ba nu e. Te duc acasă cu mine.

— Nu! ripostă ea violent, nesuportând ideea de a petrece zile întregi în compania lui.

— Nu ai de ales, spuse el ferm. Ai să vii, chiar şi dacă dai din picioare şi ţipi tot drumul.

Era tentant. O, era tentant. Doar gândul că gesturile bruşte i-ar fi pus în pericol copcile o făcu să renunţe. Însă nu-i pică fisa decât atunci când observă că se îndreptau spre aeroport.

— Unde mergem?

El îi aruncă o privire iritată.

— Ţi-am zis. La naiba, Sunny, ştii că nu locuiesc în Des Moines.

— În regulă, deci ştiu unde nu locuieşti. Dar nu ştiu *unde* locuieşti. Nu se putu abţine să nu adauge: Şi chiar dacă mi-ai spune, probabil ar fi o minciună.

De data aceasta, privirea pe care i-o aruncă el fu arzătoare.

— Wyoming, spuse scrâşnind din dinţi. Te duc acasă în Wyoming.

Sunny păstră tăcerea în timpul zborului, vorbind doar când era necesar, şi atunci doar monosilabic. Chance o studia pe furiş din spatele ochelarilor de soare. Zburaseră atât de mult până la confruntarea cu Hauer, încât i se părea firesc să se afle din nou în acelaşi avion, ca şi cum acolo le-ar fi fost locul. Ea se instalase fără nazuri şi fără să se plângă, deşi era, fără îndoială, extenuată şi chinuită de durere.

Părea atât de fragilă, ca şi cum o pală mai puternică de vânt ar fi putut să o ia pe sus. Nu avea nici urmă de culoare în obraji sau în buze şi pierduse vreo cinci kilograme care nu fuseseră în plus nici înainte. Medicii îl asiguraseră că se refăcea foarte bine şi că, deşi sarcina ei era într-un stadiu mult prea timpuriu, îşi luaseră toate măsurile de precauţie şi erau ferm convinşi că bebeluşul avea să fie bine.

Oricât ar fi fost de bucuros în privinţa copilaşului, Chance era mai îngrijorat ca nu cumva sarcina să-i consume toată energia şi să-i încetinească vindecarea. Sunny avea acum nevoie de toate resursele disponibile, dar natura acorda prioritate organismului micuţ în curs de formare. Se putea asigura că şi *ea* primea tot ceea ce îi trebuia numai luând măsuri ca Sunny să fie supravegheată clipă de clipă şi ţinută în puf şi răsfăţată până nu mai putea. Cel mai bun loc pentru a asta era Muntele lui Mackenzie.

Îi anunţase, desigur, că o aducea pe Sunny acolo. Le povestise întreaga situaţie, că era însărcinată şi intenţiona să se însoare cu ea, dar că era încă furioasă pe el şi nu îl iertase. Nu era uşor să-i recâştige bunăvoinţa, dar se gândea că, odată ce ajungeau pe Munte, avea tot răgazul să-i înfrângă treptat împotrivirea.

Mary, ca întotdeauna, fusese extaziată. Considera de la sine înţeles că Sunny avea să-l ierte şi, cum îl tot cicălise să se însoare şi să-i ofere şi el nepoţi, probabil credea că acum aveau să i se îndeplinească toate dorinţele.

Chance avea să facă tot ce-i stătea în putere pentru a i le îndeplini, căci ceea ce îşi dorea ea era exact ceea ce îşi dorea şi el. Îşi jurase că nu avea să se însoare vreodată, nici să aibă copii, dar soarta hotărâse altceva. Gândul căsătoriei îl speria – nu, îl înspăimânta de moarte – în asemenea măsură, încât nici măcar nu deschisese subiectul în faţa lui Sunny. Nu ştia cum să-i spună ceea ce trebuia să ştie despre el şi nu ştia cum avea să reacţioneze ea după ce afla, dacă avea să-i accepte cererea în căsătorie sau să-l alunge furioasă.

Un singur lucru îi alimenta speranţa, şi anume declaraţia ei de dragoste. Nu o repetase după evenimentele tragice de pe câmp, dar Sunny nu era o femeie care să iubească superficial. Dacă mai rămăsese vreo scânteie de iubire în ea, dacă nu o stinsese el cu totul, avea să găsească o cale de a o readuce la viaţă.

Ateriză pe pista de pe aeroportul lui Zane, iar inima îi bubui sălbatic când văzu ce îi aştepta. Chiar şi interesul lui Sunny fu stârnit. Se îndreptă de spate şi, pentru prima dată de când fusese împuşcată, Chance văzu pe chipul ei o umbră din acea însufleţire ce o caracteriza.

— Ce se petrece?

— Pare a fi un comitet de primire, o informă el bine dispus.

Întregul clan Mackenzie era strâns lângă pistă. Toată lumea. Josh şi Loren veniseră din Seattle cu cei trei fii ai lor. Mike şi Shea şi cei doi băieţi ai lor. Zane şi Barrie, fiecare ţinând în braţe câte unul din gemeni. Era prezent şi Joe, îmbrăcat în uniforma lui de general de aviaţie, cu mai multe şiruri de fructe decât ar fi trebuit să fie permis. Chance nu ştia cum reuşise să-şi facă timp, în programul lui aglomerat, să vină până acolo, dar, pe de altă parte, Joe putea face aproape orice voia, având în vedere că era ofiţerul cel mai înalt în rang din întreaga ţară. Alături de el, Caroline, de o eleganţă perfectă în pantalonii trei sferturi de culoare turcoaz şi sandalele albe – şi, totodată, arătând al naibii de bine pentru vârsta ei –, avusese probabil dificultăţi mai mari ca să se elibereze pentru a veni, căci era unul dintre cei mai apreciaţi fizicieni din lume. Joe şi Caroline erau însoţiţi de cei cinci fii ai lor, iar de data asta John, cel mai mare dintre ei, nu mai era singurul care venise cu o iubită. Maris şi Mac stăteau împreună; Mac îşi ţinea braţul petrecut protector în jurul siluetei fragile a lui Maris. Mama şi tatăl lui Chance se aflau în mijlocul grupului, cu Nick cocoţată bucuroasă în braţele lui Wolf.

Fiecare dintre ei, chiar şi bebeluşii, ţinea câte un balon.

— O, vai, murmură Sunny.

Colţurile gurii ei palide se ridicară în primul zâmbet pe care îl văzuse Chance în ultimele opt zile.

Opri motorul şi coborî, apoi se duse la cealaltă uşă şi o scoase cu grijă pe Sunny. Ea fu atât de năucită de grupul adunat acolo, încât îşi petrecu un braţ pe după gâtul lui.

Acela fusese probabil semnalul. Wolf se aplecă şi o puse pe Nick pe picioare. Fetiţa o luă la fugă spre Chance, ţopăind şi strigându-i numele aşa cum obişnuia ea:

— UncuDance, UncuDance, *UncuDance!*

Balonul pe care îl ţinea ţopăia şi el înnebunit. Întreaga mulţime porni în urma ei.

În câteva secunde se treziră înconjuraţi. Chance încercă să o prezinte pe Sunny fiecăruia în parte, dar era prea mare forfota ca să

apuce să termine vreo propoziţie. Cumnatele lui, dragele de ele, râdeau şi flecăreau ca şi cum ar fi cunoscut-o de câţiva ani; bărbaţii flirtau cu ea; Mary îi zâmbea radios; iar vocea ascuţită a lui Nick răsună peste toţi ceilalţi:

— Ata e o lochie foalte, foalte dlăguţă.

Puse mâna pe halatul de mătase şi îi zâmbi radios lui Sunny.

John se aplecă şi şopti ceva la urechea fetiţei, care se corectă:

— *Rochie*, spuse ea, punând accentul pe r. Ata este o *rochie* foalte, foalte dlăguţă.

Toată lumea aplaudă, iar Nick se lumină la faţă. Dintr-odată, Sunny izbucni în râs. Inima lui Chance tresări când o auzi. Răsuflarea i se opri în gât şi închise strâns ochii pentru o secundă.

Când îi deschise, Mary preluase controlul.

— Probabil eşti extenuată, îi spuse lui Sunny cu vocea ei dulce, cu accent din sud. Nu trebuie să-ţi baţi capul cu nimic, draga mea. Ţi-am pregătit un pat în casă şi poţi să dormi oricât vrei. Chance, du-o până la maşină, am eu grijă de ea.

— Am înţeles, să trăiţi, răspunse el milităreşte.

— Stai! scânci Nick pe neaşteptate. Am uilat semnul!

— Ce semn? întrebă Chance, mutând-o pe Sunny cu grijă pentru a-şi putea privi nepoata.

Nick băgă mâna în buzunarul pantalonaşilor scurţi de culoare roşie şi scoase o bucată de hârtie foarte şifonată pe care se ridică pe vârfuri pentru a i-o întinde lui Sunny.

— Am făcut-o singulă, anunţă ea mândră. Buni m-a ajutat. În timp ce Sunny despăturea foaia, Nick adăugă: Am folosit cleion loşu, fiindcă e cel mai flumos.

— Cu siguranţă aşa e, confirmă Sunny.

Îşi înghiţi cu zgomot nodul din gât. Chance se uită la hârtia ce tremura în mâna ei. Literele erau deformate şi toate de mărimi diferite. Fetiţa probabil muncise la ele timp îndelungat, cu ajutorul expert şi răbdător al lui Mary, căci cuvintele erau lizibile.

— „Bun venit acasă“, Sunny, citi ea cu voce tare. Faţa i se încreţi a plâns. E cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată, bâigui, apoi îşi îngropă faţa pe gâtul lui Chance şi izbucni în lacrimi.

— Da, conchise Michael. E însărcinată, fără îndoială.

Era dificil de spus cine de cine se îndrăgostise; Sunny de familia Mackenzie sau familia Mackenzie de ea. Odată ce Chance o aşeză în mijlocul patului uriaş pe care i-l pregătise Mary – nu îi spuse că era fostul lui dormitor – Sunny se instală ca o regină înconjurată de curteni. În loc să se retragă la culcare, îşi puse împrejur perne care să o susţină şi, în scurt timp, strânsese în jurul ei toate femeile şi majoritatea copiilor mai mici, aşezaţi pe pat şi pe podea şi unii chiar

pe scaune. Gemenii se plimbau de la o margine a patului la cealaltă şi înapoi, prinzându-se de cuvertură pentru a se echilibra şi flecărind unul cu celălalt în ceea ce Barrie numea „limbajul lor de gemeni“. Shea îl pusese pe Benjy pe podea şi îl gâdila, iar de fiecare dată când se oprea micuţul ţipa:

— Mai vreau! mai vreau!

Nick stătea turceşte pe pat, ţinându-şi în mână „cleionul loşu“ şi lucrând sârguincioasă la un alt mesaj. Cum primul avusese un succes atât de răsunător, acesta îi era destinat lui Barrie şi urma să fie împodobit cu steluţe strâmbe. Loren, fiind medic, voia să ştie detalii despre rana lui Sunny şi cum se simţea în acel moment. Caroline, care se lansase într-o consultaţie de stil improvizată, îi periase părul şi i-l ridicase în creştet, lăsând doar câteva şuviţe foarte sexy să-i atârne pe gâtul subţire. Maris, cu o scânteie de bucurie în ochii ei întunecaţi, îi povestea lui Sunny despre propria ei sarcină, iar Mary supraveghea întreaga scenă.

Lăsându-şi familia să facă ce ştia mai bine, să ţeasă un descântec de căldură sufletească şi ataşament, Chance porni spre grajd. După atâtea griji, avea nevoie de puţină linişte şi pace. În seara aceea trebuia neapărat să discute cu Sunny. Nu putea să mai amâne.

Se rugă cu disperare ca Sunny să-l poată ierta, ca lucrurile pe care trebuia să i le spună să nu o întoarcă pentru totdeauna împotriva lui, fiindcă o iubea atât de mult încât nu era sigur că ar fi putut trăi fără ea. Când îşi îngropase faţa la pieptul lui şi plânsese, inima lui aproape încremenise, căci se întorsese *spre* el în loc să se ferească de el.

Sunny râsese din nou. Acel râs, cel mai dulce sunet pe care îl auzise vreodată, aproape îi frânsese spiritul. Nu se putea imagina trăind fără râsul ei.

Îşi încrucişă braţele peste uşa unei boxe şi se sprijini cu capul pe ea. Sunny trebuia să-l ierte. Trebuia neapărat.

— Este greu, nu-i aşa? spuse Wolf cu vocea lui gravă, apropiindu-se de el şi sprijinindu-şi la rândul său braţele peste uşa boxei. Să iubeşti o femeie. Şi e cel mai bun lucru din lume.

— Nu am crezut că o să se întâmple vreodată, murmură Chance. Am fost atât de atent. Fără căsătorie, fără copii. Spiţa mea urma să se sfârşească odată cu mine. Dar ea m-a prins pe picior greşit. M-am îndrăgostit atât de rapid, încât nu am mai apucat să fug.

Wolf se îndreptă, îngustându-şi ochii negri.

— Cum adică, „să se sfârşească odată cu tine“? De ce nu îţi doreşti copii? Îi adori.

— Da. Însă ei sunt Mackenzie.

— Şi tu eşti un Mackenzie, îl corectă Wolf pe un ton de oţel.

Cu un gest istovit, Chance îşi masă spatele gâtului.

— Asta este problema. Eu nu sunt un Mackenzie adevărat.

— Vrei să te întorci în casă şi să-i spui femeii micuţe de acolo că nu eşti fiul ei? întrebă Wolf tăios.

— Pe toţi dracii, nu!

În niciun caz nu ar fi rănit-o în asemenea hal.

— Eşti fiul meu. Din toate punctele de vedere care contează, eşti al meu.

Adevărul acelor cuvinte îl făcu pe Chance să se cutremure. Îşi sprijini din nou capul pe braţe şi spuse:

— Nu am reuşit niciodată să pricep cum aţi fost în stare să mă acceptaţi atât de uşor. Ştiţi ce fel de viaţă am dus. Poate nu ştiţi detaliile, dar aveţi o idee generală. Nu eram mult mai mult decât un animal sălbatic. Mama habar nu avea, dar tu ştiai. Şi totuşi, m-ai primit în casa ta, ai avut încredere să mă laşi în preajma lui mami şi a lui Maris…

— Şi încrederea s-a dovedit justificată, nu-i aşa?

— Dar ar fi putut să nu fie. Nu aveai de unde să ştii. Chance făcu o pauză, scrutând întunericul din el, apoi rosti pe un ton plat: Am omorât un om când aveam vreo zece, poate unsprezece ani. Ăsta e copilul sălbatic pe care l-ai luat în casa ta. Am furat, am minţit, am atacat alţi copii şi i-am bătut, apoi le-am luat orice aveau ei şi îmi doream şi eu. Asta sunt eu cu adevărat. Copilul acela va trăi întotdeauna în mine.

Wolf îi aruncă o privire aspră.

— Dacă ai fost nevoit să omori un om când aveai zece ani, bănuiesc că ticălosul merita ucis.

— Da, o merita. Copiii care trăiesc pe străzi sunt pradă uşoară pentru perverşii ca el. Încleştându-şi mâinile, Chance oftă: Trebuie să-i spun lui Sunny. Nu pot să-i cer să se mărite cu mine fără să ştie cu ce se va alege, ce fel de gene le voi transmite copiilor ei. Doar că nu ştiu ce fel de gene sunt, se răsti el. Nu ştiu ce se află în trecutul meu. Poate că mama mea era o târfă drogată şi…

— Încetează chiar acum, îi ordonă Wolf sever.

Chance ridică privirea spre el, singurul tată pe care îl cunoscuse vreodată şi bărbatul pe care îl respecta cel mai mult din lume.

— Nu ştiu cine te-a născut, spuse Wolf. Dar mă pricep la rase, fiule, iar tu eşti un specimen pursânge. Ştii ce regret cel mai mult în viaţă? Că nu te-am găsit decât când aveai deja paisprezece ani. Că nu ţi-am simţit mâna ţinându-mă de deget când ai făcut primii paşi. Că nu m-am trezit în toiul nopţii pentru tine când îţi ieşeau dinţii sau când erai bolnav. Că nu am putut să te ţin în braţe aşa cum aveai nevoie să fii ţinut, aşa cum au nevoie toţi copiii. Când te-am cunoscut nu mai puteam să fac nimic din toate astea fiindcă erai sperios ca un mânz sălbatic. Nu îţi plăcea să te atingem şi am încercat să respect asta. Însă e ceva ce trebuie să ştii. Sunt mai mândru de tine decât am fost

vreodată de orice altceva din viaţa mea, fiindcă eşti unul dintre cei mai buni bărbaţi pe care i-am întâlnit vreodată, iar tu ai fost nevoit să faci eforturi mult mai mari decât majoritatea pentru a ajunge unde eşti acum. Dacă mi s-ar fi oferit să aleg pentru adopţie oricare dintre copiii din lumea întreagă, tot pe tine te-aş fi ales.

Chance îşi privi tatăl cu ochii umezi. Wolf Mackenzie îşi petrecu braţele în jurul fiului său şi îl îmbrăţişă strâns, aşa cum îşi dorise să o facă în toţi acei ani.

— Te-aş fi ales pe tine, repetă el.

Chance intră în dormitor şi închise încet uşa în urma lui. Mulţimea se risipise de mult, majoritatea întorcându-se la casele lor, unii rămânând peste noapte acolo sau acasă la Zane ori la Michael. Sunny părea obosită, dar avea puţină culoare în obraji.

— Cum te simţi?

— Extenuată, răspunse ea. Îşi feri privirea. Mai bine.

Chance se aşeză pe pat, având grijă să nu o zguduie.

— Am câteva lucruri să îţi spun.

— Dacă e o explicaţie, nu te mai obosi, îi aruncă ea. Te-ai folosit de mine. Bun. Dar, naiba să te ia, nu trebuia să duci lucrurile atât de departe! Ştii cum mă simt gândindu-mă că am fost suficient de neghioabă să mă îndrăgostesc de tine, când tu nu mă considerai decât obiectul unui joc? Ţi-a gâdilat orgoliul…

Chance îşi puse mâna peste gura ei. Deasupra degetelor lui bronzate, ochii ei cenuşii îi aruncau scântei de furie pură. Inspiră adânc şi spuse pe nerăsuflate:

— Primul şi cel mai important lucru e acela că te iubesc. Ăsta n-a fost un joc. M-am îndrăgostit de tine din clipa în care te-am văzut. Am încercat să mă opresc, dar… Ridică din umeri şi se întoarse la ceea ce era important. Te iubesc atât de mult încât mă doare pe dinăuntru. Nu sunt suficient de bun pentru tine şi ştiu asta…

Ea îi împinse mâna deoparte, privindu-l mânioasă.

— Poftim? Adică sunt de acord, după ceea ce ai făcut, dar… ce vrei să spui?

Chance o luă de mână şi constată uşurat că ea nu şi-o retrase.

— Sunt adoptat. Partea asta e în regulă. E cea mai bună. Dar nu ştiu cine sunt părinţii mei biologici, nu ştiu nimic despre ei. Ei – sau ea – m-au aruncat în stradă şi au uitat de mine. Am crescut sălbatic pe străzi, şi mă refer la propriu pe străzi. Nu ţin minte să fi avut vreodată o casă înainte de vârsta de paisprezece ani, când am fost adoptat. M-aş putea trage din cei mai ticăloşi oameni de pe planetă, şi probabil aşa şi e, altfel nu m-ar fi lăsat să mor de foame în şanţ. Vreau să îmi petrec restul vieţii cu tine, dar dacă vei fi soţia mea, trebuie să ştii cu ce te alegi.

— Poftim? repetă ea, ca şi cum nu ar fi putut să-i înţeleagă vorbele.

— Ar fi trebuit să te cer în căsătorie mai de mult, spuse el, descărcându-şi sufletul. Dar, pe toţi dracii, cum aş putea să-i cer unei femei să se mărite cu mine? Sunt un loz în plic. Nu ştii la ce să te aştepţi cu mine. Aveam de gând să renunţ la tine, însă apoi am aflat despre copilaş şi nu am mai fost în stare. Sunt egoist, Sunny. Vreau tot tacâmul, pe tine şi copilaşul nostru. Dacă crezi că îţi poţi asuma riscul…

Sunny se dădu în spate, cu o expresie atât de scandalizată pe chip încât Chance aproape nu o putu îndura.

— Nu-mi vine să cred, scuipă ea, după care îl plesni peste faţă.

Încă nu-şi recăpătase complet forţele, dar tot era destul de puternică. Chance rămăsese încremenit, fără a se obosi măcar să-şi mângâie obrazul ce îl ustura. Inima i se veştejea încet. Dacă Sunny voia să-l lovească din nou, probabil o merita.

— Idiotule! ţipă ea. Pentru numele lui Dumnezeu, tatăl meu a fost *terorist!* Asta e moştenirea pe care o port eu după mine, iar tu îţi faci griji fiindcă nu ştii cine au fost părinţii tăi? Mi-aş fi dorit al naibii de mult să nu ştiu cine a fost tatăl meu! Nu-mi vine să cred! Eram convinsă că nu mă iubeşti! Totul ar fi fost în regulă dacă aş fi ştiut că mă iubeşti!

De uimire, Chance lăsă să-i scape o înjurătură teribilă, unul dintre cuvintele foarte, foarte urâte ale lui Nick. La cum punea Sunny problema, frământările lui păreau într-adevăr banale. Se uită la faţa ei splendidă, furioasă, şi simţi greutatea ridicându-i-se de pe piept ca şi cum nu ar fi existat niciodată. Brusc îi veni să râdă.

— Te iubesc atât de mult, încât sunt pe jumătate nebun de iubire. Deci, te măriţi cu mine?

— N-am încotro, răspunse ea bosumflată. Ai nevoie de un paznic. Şi să-ţi spun ceva, Chance Mackenzie, dacă tu crezi că în continuare ai să zbori în lumea întreagă lăsându-te înjunghiat şi împuşcat doar ca să-ţi iei porţia de adrenalină, atunci să ştii că te înşeli amarnic. Ai să stai acasă cu mine şi copilaşul ăsta. Ai înţeles?

— Am înţeles.

În fond, bărbaţii din familia Mackenzie făceau întotdeauna orice era necesar ca soţiile lor să fie fericite.

epilog

Sunny dormea, extenuată după travaliul lung şi apoi după spaima şi stresul intervenţiei chirurgicale când bebeluşul refuzase să se nască. Ochii îi erau înconjuraţi de cearcăne, dar Chance îşi spuse că nu fusese niciodată mai frumoasă. Nu avea să uite până în clipa morţii fericirea cu care Sunny îşi primise odorul din braţele lui. Personalul medical din încăpere pălise până dispăruse complet şi nu mai rămăseseră decât el, soţia lui şi copilul lor.

Coborî privirea spre faţa încreţită, la fel de extenuată, a fiului său. Bebeluşul dormea ca şi cum ar fi participat la un maraton, cu mâinile rotofeie strânse în pumni mici şi aprigi. Avea părul negru şi pufos şi, deşi era dificil de stabilit culoarea ochilor unui nou-născut, Chance nutrea convingerea că erau de un gri scânteietor, la fel ca ochii lui Sunny.

Zane vârî capul pe uşă şi spuse în şoaptă:

— Bună. Am fost trimis în recunoaştere. Nu s-a trezit, nu-i aşa?

Chance îşi privi soţia, care dormea la fel de adânc ca bebeluşul.

— I-a fost greu.

— Ei, pe toţi dracii, cântăreşte peste patru kilograme şi jumătate. Nici nu-i de mirare că a avut nevoie de ajutor. Zane intră în încăpere, zâmbind în timp ce examina feţişoara adormită. Hai, dă-mi-l în braţe. Trebuie să înceapă să-şi cunoască familia. Luă bebeluşul de la Chance şi îl cuibări expert la pieptul lui. Eu sunt unchiul tău Zane. Ai să mă vezi frecvent prin preajmă. Am doi băieţei care ard de nerăbdare să se joace cu tine, iar mătuşa ta Maris – ai s-o cunoşti într-un minut – are unul doar puţin mai mare decât tine. Vei avea destui tovarăşi de joacă, de asta să fii sigur.

Pleoapele bebeluşului nu se ridicară nici măcar atunci când Zane îl legănă. Buzele lui trandafirii se mişcară într-un gest inconştient de supt.

— Uiţi repede cât sunt de mici, murmură Zane, mângâind cu mâna lui mare căpşorul rotund. Ridică privirea spre Chance şi rânji. Se pare că rămân singurul care ştie cum să producă o fetiţă.

— Da, ei bine, eu sunt doar la prima încercare.

— Va fi şi ultima dacă toţi au să cântărească patru kilograme şi jumătate, rosti o voce din pat. Sunny oftă şi îşi dădu la o parte părul din ochi, iar chipul i se lăţi intr-un zâmbet larg când îşi văzu fiul. Dă-mi-l, ceru ea, întinzând braţele.

Exista un protocol pentru aşa ceva. Zane îi dădu bebeluşul lui Chance, iar Chance i-l duse lui Sunny, punându-i-l în braţe. Îl înduioşa

la culme legătura dintre mamă şi nou-născut, acea privire fascinată pe care o schimbau, ca şi cum s-ar fi recunoscut la un nivel elementar.

— Te simţi suficient de bine ca să primeşti musafiri? întrebă Zane. Mama deja îşi muşcă zăbala, atât e de nerăbdătoare să pună mâna pe micuţ.

— Mă simt bine, spuse Sunny, deşi Chance ştia că nu era adevărat. Nu se putu abţine să nu o sărute şi, chiar şi acum, între ei se aprinse acea fierbinţeală instantanee, cu toate că fiul lor abia venise pe lume de câteva ore. Sunny se trase în spate, roşind. Stai departe de mine, libidinosule, îl tachină ea făcându-l să râdă.

— Ce nume o să-i puneţi? vru să ştie Zane. Vă tot întrebăm de câteva luni, dar n-aţi vrut să ne lămuriţi. Nu mai puteţi păstra secretul prea mult timp.

Chance coborî cu un deget pe obrazul pufos a bebeluşului, apoi îşi îmbrăţişă strâns soţia şi copilul. Viaţa nu avea cum să devină mai frumoasă de atât.

— Wolf, spuse în cele din urmă. El e micul Wolf.

{1} Aluzie la *Hamlet,* Actul I, Scena 5, „O, villain, villain, smiling, damned villain!“ (n. red.)